

Michelle Cunnah

**Confesiunile unei
iubărețe**

Coperta de ANGELA ROTARU

Redactor NICOLETA

DRĂGHICEANU MICHELLE

CUNNAH

CONFESSIONS OF A SERIAL DATER

Copyright © 2005 by Michelle Cunnah

© HUMANITAS FICTION, 2009,

EDITURA HUMANITAS FICTION

Piața Presei Libere 1, 013701 București, România tel.

021/408 83 73, fax 021/408 83 74 [www. Humanitas.ro](http://www.Humanitas.ro)

Comenzi CARTE PRIN POȘTĂ:

tel. /fax 021/311 23 30 C.P.C.E. –

CP 14, București e-mail:

cpphumanitas.ro [www.](http://www.libhumanitas.ro)

Libhumanitas.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României CUNNAH,
MICHELLE

Confesiunile unei iubărețe / Michelle Cunnah; trad.: Dana
Zămosteanu. – București: Humanitas Fiction, 2009

Problema profiterolului

Confesiunea lui Rosie:

Uneori, aș vrea să fiu o broască-țestoasă.

Printre multe alte calități minunate, țestoasele pot respira cu fundul, ceea ce ar fi o abilitate destul de nimerită și sigură, mai ales în caz de pericol de moarte prin asfixiere... Partea proastă ar fi că aș fi vânată sau ucisă accidental până la dispariția speciei, ceea ce nu-i grozav deloc. Dar cel puțin n-ar trebui să stau până la sfârșitul cinei cu blestematul de șef al lui Jonathan...

— Țara asta afurisită se duce dracului, tună Oribilul Șef la masă, cu mutra lui fălcoasă roșie de indignare și de prea mult brandy.

De obicei, eu sunt Rosie cea Calmă, Organizată, Cumpătată, de încredere, Rațională, dar după două minute în prezența acestui om simt nevoia imperioasă de a-mi schimba obiceiurile de-o viață.

Sunt teribil de tentată să-l împung cu tocul unuia din pantofi, care mă strâng și-mi sporesc serios starea mizerabilă. Ar fi un experiment interesant să văd dacă tocul meu ascuțit ar dezumfla ceva din bigotismul lui încrezut și fățarnic.

Credeți-mă, nu am tendințe maniacale homicide, dar dezumflarea cu ajutorul tocului e o fantezie frumoasă... vă puteți imagina mizeria pe care Oribilul Șef ar face-o dacă chiar ar exploda? Tentant... dar gândiți-vă la curățenia și munca suplimentară pe care ar trebui să o facă personalul hotelului. Nu le-aș face niciodată una ca asta.

Îmi scot pantofii strâmți sub masă în timp ce iubitul meu, Jonathan, îmi strânge prietenos mâna liberă și-mi zâmbește fermecător.

Inima-mi tresare, iar asta îmi amintește de ce sunt aici. Ca să pozez în imaginea companiei „potrivite” pentru Jonathan. Îi strâng și eu mâna drept răspuns. La urma urmei, nu-și face un obicei din a mă tortura cu Oribilul Șef, iar acum, că picioarele-

mi sunt eliberate, mă simt deja de un milion de ori mai bine. Sângele îmi circulă din nou prin degete, ceea ce e întotdeauna un lucru bun.

Zâmbetul lui Jonathan se lărgeste într-un fel care înseamnă „mai târziu”, pentru că vinerea rămâne întotdeauna la mine peste noapte, și mă

trece un mic fior. Acel „mai târziu” al lui Jonathan e din categoria celor foarte, foarte bune – nu chiar ca un cutremur, dar să spunem doar că tăblia patului trepidează...

Schițez un zâmbet fără noimă și mă întind după paharul cu vin. În speranța creării unei imagini „potrivite”, transmit vibrații de genul „soția-companie perfectă”. Și, deși comesenii nu sunt o companie tocmai plăcută, măcar Merlot-ul cu aromă de lemn afumat are multă personalitate. Așa că mă hotărâsc să mai beau un pic.

În timp ce-mi duc paharul la gură, am sentimentul foarte ciudat că cineva mă privește. Am avut sentimentul ăsta toată seara.

Sunt sigură că nu-i doar în imaginația mea.

Mă uit pe furiș prin încăpere. Și îngheț la jumătatea sorbiturii, când privirea aproape mi se încrucișează cu cea a unui bărbat de la masa alăturată.

Imediat ce-și dă seama că l-am surprins, își mută privirea înapoi la însoțitoarea lui. Însoțitoarea lui blondă, splendidă.

E frumos de pică, genul ăla foarte periculos și încântător. Genul ăla de frumusețe pentru care femeile stau la coadă ca să le frângă inima. Și cu toate că nu sunt imună la un pic de flatare masculină, nu pricep de ce se holbează

la mine. Să nu mă înțelegeți greșit, sunt mai mult decât mulțumită de felul în care arăt. Știu că nu semăn cu spatele unui autobuz, dar n-aș putea fi niciodată confundată cu un supermodel.

Nu că aş fi cât de cât interesată de el: e doar un mod de a face timpul să treacă şi de a mă detaşa de Oribilul Şef...

Desigur, Oribilul Şef nu se numeşte aşa. Îl cheamă Sidney Smythe-Lawrence şi este director executiv la firma la care lucrează Jonathan. Dar aşa îi spun eu în particular, pentru că e unul dintre cei mai nesuferiţi oameni pe care i-am cunoscut vreodată.

Închid gura şi-mi concentrez atenţia asupra desertului înainte să pot spune ceva grosolan, care le-ar strica seara lui Jonathan şi comesenilor mei.

Bineînţeles, n-aş face niciodată aşa ceva...

Ah, grozav – profiterol. Ador profiterolul. Toată crema aceea adorabilă încapsulată în aluat delicios şi mustind de ciocolată. Dar sunt aşa de greu de mâncat. Vreau să spun, un profiterol e prea mare ca să-l îndesi în gură pe tot odată. Dacă aş fi acasă, exact aşa aş proceda, dar nu-i tocmai lucrul pe care să-l poţi face la o strângere de fonduri de Crăciun, în sala de bal a unui hotel şic, plin de oameni şic, nu-i aşa?

— Am să vă spun eu ce-i în neregulă cu ţara asta, tună din nou Oribilul Şef.

„Vai, te rog, n-o face”, gândesc, dar nu spun. În schimb, separ delicat un profiterol din grămadă şi încerc să-l tai cu latul furculiţei de desert. Nu-i un profiterol de cea mai bună calitate, aşa încât rezistă la eforturile mele. Crema ţâşneşte din el, dar gogoşa dezumflată se încăpăţânează să rămână

întreagă. Inexplicabil, profiterolul îmi aminteşte de Oribilul Şef picurându-şi perlele infatuante de bigotism peste lumea întreagă.

— Numărul mare de şomeri! ne spune Sidney, plin de înţelepciune. E

scandalos! Să refuzi să muncești pentru că dintr-o slujbă câștigi mai puțin decât din ajutorul de șomaj nu e, fir-ar a naibii, o scuză după părerea mea, susține el cu înflăcărare.

Rezistând dorinței stranii de a-l înjunghia pe Sidney cu furculița de desert, străpung în schimb coca dezumflată și-o bag în gură. Asta e secretul succesului meu. Asta e marele plan pentru a răzbate până la sfârșitul serii de fiecare dată când Sidney spune ceva groaznic și pretinde să fie aprobat, îmi umplu pur și simplu gura, înlăturând astfel nevoia de a vorbi.

Mestec și mă uit pe furiș la comesenii mei. Încuviințează din cap înțelepțește, agățându-se de orice declarație a lui de parcă le-ar fi revelat sensul vieții, al lui Dumnezeu și al universului. Inclusiv Jonathan.

Jonathan se întoarce spre mine și-mi zâmbește din nou. Nu cu zâmbetul ăla fermecător, ci cu zâmbetul ăla de mulțumesc-că-îl-suporți-pe-dobitocul-

ăsta. Bineînțeles că îl suport. La urma urmei, e perioada sărbătorilor.

Anotimpul bunăvoinței... și-apoi, Jonathan e așa un scump.

Zâmbetul lui adorabil, angelic mă face să mă simt dintr-odată

mai bine. Atât de drăguț și de atent – mai ales în ultima vreme.

Tot ce am de făcut e să zâmbesc și să dau din cap pentru vreo

două ore. Cât de greu poate să fie? Ba, pardon, să nu anticipez...

Pe șeful lui Jonathan l-am mai întâlnit doar de două ori până acum.

Prima oară, la puțin timp după ce Jonathan și cu mine am început să ne întâlnim, acum șase luni, la Sărbătoarea Verii organizată de companie, când mi-am vărsat „din greșeală” cocktailul Bucks Fizz pe costumul lui alb de cricket... Sidney și mâinile lui rătăcitoare mă

încolțiseră lângă cortul cu răcoritoare, și nu mi-a tihnit deloc. Era tot numai fălci mari și dinți galbeni drept în fața mea, expunând problema mamelor la locul de muncă – știam eu cât cheltuiește țara cu ajutoarele de maternitate și cu concediile părinților pentru copiii bolnavi? Și nu-i așa că eram o fată adorabilă, tot trăncănea el, apropiindu-se și mai mult de mine, și ce norocos era Jonathan, coate, ghionturi, clipiri din ochi. Aveam de ales: ori vărsam Bucks Fizz-ul, ori cotul lui neglijent se freca din nou de pieptul meu.

Și a doua oară, la Balul de Halloween, când a insistat să mă învârtă o tură pe ringul de dans. De fapt, chiar am vrut să-l împung în ochi cu nasul meu fals de vrăjitoare... Să fim rezonabili, în primul rând, dacă ochiul lui era așa de aproape de nasul meu, înseamnă că era prea aproape ca să fie în regulă, nu? Bleah! Dar în felul ăsta i-am pus o frână la mâna care hălăduia cu mult prea aproape de fundul meu decât ar fi fost politicos.

— Lovește-i unde-i doare...

Cum Sidney își continuă tirada, inspir adânc. Și-mi umplu repede gura cu Merlot. Nu-i un plan chiar așa de bun să beau mai mult vin ca să-mi țin gura – și-așa abia pot merge cu pantofii ăștia strâmți. Pilită și încă și mai nesigură pe picioare, cu greu aș putea oferi imaginea „corectă”, nu?

Dar înainte de a apuca să-l opresc pe chelnerul sânguincios să-mi umple iarăși paharul, am din nou senzația aceea stranie că mă privește cineva.

Îmi arunc privirea spre masa de-alături...

Și mai să cad de pe scaun, când brunetul mișto îmi aruncă un zâmbet înțelegător și-și ridică o sprânceană mai degrabă sarcastică, *à la* Sean Connery. Și-mi face cu ochiul!

Ce? Ce e? Mi-a alunecat rochia prea jos? Mi-a rămas mâncare între dinți? Sau îi face cu ochiul cuiva din spatele meu?

N-apuc să mă întorc să verific masa din spate pentru a testa teoria identității greșite, că Jonathan îmi apucă din nou mâna liberă într-o strângere încurajatoare.

Am să-i țin la distanță pe Oribilul Șef și pe străinii periculoși cu priviri ucigătoare și sprâncene sarcastice. Am să mă gândesc numai la lucruri plăcute. De exemplu, la plimbări plăcute în Holland Park cu Jonathan. Cine plăcute, intime cu Jonathan. Filme cu Jonathan. Minivacanța aceea adorabilă pe care am petrecut-o împreună la Paris în septembrie...

De acord, era puțin cam neplăcut când Jonathan comenta întruna, în public, că de fapt francezii vorbesc engleza, dar pretind că n-o vorbesc anume, ca un fel de pedeapsă pentru că i-am bătut la Waterloc... și la urma urmei, el încerca să învețe limba lor afurisită, așa că puteau fi un pic mai înțelegători cu el. Personal, cred că atitudinea lui era cea care-i deranja mai degrabă decât franceza lui de începător. Toți erau drăguți cu mine...

Dar ăsta-i doar un defect minor. Toată lumea le are, nu-i așa? Uitați-vă

la mine – am o tendință, dar una micuță, să exagerez cu planificările. Îmi place să fiu organizată. Și, personal, nu cred că-i ceva greșit în asta. Îmi place previzibilul. Îmi place să știu ce fac și când fac.

Cred că pe Jonathan îl enervează uneori când spun „Nu, nu mă pot întâlni cu tine duminică seara, pentru că trebuie să mă ocup de facturi, să-mi fac ordine în hârtii și alte chestii administrative”, la fel cum mă enervează și pe mine defectele lui. Dar, vedeți, avem atât de multe în comun, încât putem trece peste celelalte. Sunt atât de multe lucruri care ne plac amândurora, iar asta-i bine, nu? Interesele împărtășite sunt vitale pentru a face să meargă o relație.

— Să ne rugăm să meargă naibii...

Așa zice bunica Elsie. Nu despre rugat – mă refer la relații. O relație bună, solidă e ca o pereche de pantofi comozi.

La început, strâng și presează, pentru că picioarele trebuie să ți se obișnuiască cu ei. Trebuie doar să ai răbdare și să-i forțezi. Și, în definitiv, sexul nu ține o veșnicie, și ce mai rămâne atunci? Afecțiune, interese împărtășite și o confortabilă, previzibilă rutină.

Of, pantofi... Acum, că știu că nu mi s-au necrozat degetele, mai bine m-aș încălța ușurel înapoi înainte să mi se umfle picioarele.

Rahat. Unde naiba-mi sunt pantofii? Intru în panică în timp ce bâjbâi după ei cu degetele de la picioare. Mă gândesc repede și-mi scap din greșeală pe jos furculița de desert. Da, un truc vechi. Dar eficace...

— Au, pardon, murmur către cei de la masă, dar nimeni nu bagă de seamă pentru că, bineînțeles, Sidney e în centrul atenției și toți sunt căzuți în extaz.

Bag capul sub masă cu nonșalanță. Apoi mă bag cu totul. Cum au ajuns chestiile astea blestemate așa departe de picioarele mele? Mă întind și mă chinui să apuc pantofii nesuferiți.

— Ce faci? șuieră Jonathan cu voce șoptită.

Repede. Repede... în bâjbâiala mea precipitată,

îmi ia o veșnicie să mi-i pun la loc în picioare.

— Rosie, șuieră din nou Jonathan, și-mi dau seama că la masă s-a lăsat tăcerea.

— Ei, poftim, tună Oribilul Șef. Ce Dumnezeu faci acolo sub masă, Rosie?

— Ăă...

Înșfac furculița de desert.

— Am auzit totul despre ce fac domnișoarele atunci când se bagă sub masă la cină, spune Sidney cu subînțeles, și toată masa râde cu el.

— Am găsit-o.

Ridic furculița de desert. Toți ochii sunt pe mine, și știu că fața îmi arde de jenă.

— Așa spun toate.

Oribilul Șef râde cu râsul lui oribil, iar eu roșesc și mai tare când chelnerul îmi ia furculița murdară și-mi dă alta.

Îmi doresc să se deschidă pământul și să mă înghită, dar din fericire Sidney, ajutat de coniacul pe care l-a consumat, trece la altă diatribă.

Ah, de ce am mințit când Jonathan m-a întrebat într-o doară ce număr port la pantofi? Pur și simplu nu puteam recunoaște că port același număr ca și el. Așa că i-am spus o mărime cu două numere mai mică. Nu m-am gândit că poate fi ceva rău în asta – nicio femeie nu vrea să

admită că are picioarele cât șalupele (cum atât de fermecător spune bunica Elsie despre picioarele mele), nu-i așa? Mai ales că eu am numai un metru cincizeci și șapte...

Nu mi-a trecut nicio clipă prin minte că Jonathan, îmi va aduce din călătoria lui de afaceri în Manhattan pantofii ăștia Jimmy Choo adorabili, din satin negru, mărimea 40. Adică, sunt splendide, sunt minunate, dar a fost o surpriză, pentru că lucrurile se cam răceau între noi. Chiar mă gândeam să mă despart de el...

Dar nu puteam s-o termin cu el după asta, nu? Aș a cum spune buna mea prietenă Jess, trebuie să-i dai omului o șansă. Nu te poți descotorosi de el după numai câteva întâlniri pentru că n-ai dat relației timp suficient să

evolueze. Mai ales după un asemenea gest încântător. Și mă bucur că n-am făcut-o. Jonathan și cu mine am devenit mult mai apropiați de atunci.

Pantofii erau totuși o mică problemă. Nu-i puteam returna, pentru că ar fi însemnat să-i cer lui Jonathan chitanța. Dar, mulțumită

miracolului care se numește World Wide Web, am comandat online exact aceeași pereche, mărimea mea adevărată. Tot sunt un pic strâmți, fiindcă n-au fost croiți pe un calapod lat, dar cel puțin îi pot purta fără teama că am să mă schilodesc pe viață.

Din nefericire, pantofii aproape potriviți au de obicei nevoie de vizite la cizmar; flecurile trebuiau schimbate și, în haosul total care a fost ziua mea de azi, am ajuns prea târziu ca să-i mai pot recupera. Iar Jonathan m-a rugat să-i port în seara asta, special...

— *Qa va bien, chérie?* murmură Jonathan doar pentru urechile mele.

E așa un scump.

Uitându-mă în treacăt primprejurul lui Jonathan, nu pot să nu-l zăresc din nou pe frumosul străin. Ei bine, chiar e mișto. Într-un fel periculos, ceva de genul Hugh-Jackman-în-rolul-lui-James-Bond. Arată ca un tip care se întâlnește mai degrabă cu femei fascinante, superbe decât cu femei ca mine, anoste și care arată doar OK. În timp ce-și înclină capul ca să-și asculte însoțitoarea, începe să râdă, iar în stomacul meu se contractă ceva. Partenera lui îți taie pur și simplu respirația – slabă, blondă, exact ca-n filmele cu James Bond...

— *Chérie?* mă înghiontește Jonathan, și încerc să uit de frumosul străin și să mă concentrez asupra mea și a foarte frumosului meu iubit.

Jonathan e frumos într-un fel bun, care inspiră încredere, și sunt foarte norocoasă că-l am.

— N-am nimic. Adică, *je vais bien*, mint eu, încrucișându-mi degetele la spate.

Îmi place că vorbește cu mine în franceză, zău că-mi place. Și dacă n-ar fi fost interesul comun pentru franceză, nu ne-am fi cunoscut niciodată. Ne-am îndrăgostit unul de celălalt făcând exerciții de conversație la un curs seral, ceea ce e romantic, nu-i așa?

Eu eram acolo pentru că mi se păruse un plan bun să-mi lărgesc orizonturile. De asemenea, fiindcă mă bătea gândul să mă duc în concediu în Franța, și e frumos să fii în stare să spui măcar chestiile

elementare în limba țării pe care o vizitezi. E bine să te străduiești un pic, nu?

Jonathan se înscrisese la curs pentru că firma lui are afaceri în Europa și pentru că vrea să poată discuta în limba lor cu „afurisiții ăia de francezi aroganți”, cum îi numește el, cam nepoliticos de altfel.

— Dacă pretind ajutor de la stat, atunci ar trebui puși să sape gropi pentru stat. Și-apoi să le umple la loc. Asta iar învăța minte pe nătărăii leneși, tună Sidney, așteptând să fie aprobat de comeseni.

Capetele se înclină a încuviințare. Toate, mai puțin al meu.

— Absolut.

Graham Hurst, principalul concurent al lui Jonathan, și nevastă-sa, Qynthia, dau din cap într-o sincronizare perfectă. Îmi amintesc de cățeii și pisicuțele alea pe care ți le cumperi ca să le pui în spatele mașinii.

— Tu ce crezi, Jonathan? întreabă Oribilul Șef.

— E, cu siguranță, un concept interesant de abordare a problemei șomajului, răspunde Jonathan micos, dând și el din cap, iar eu mă foiesc pe scaun.

Jonathan îmi strânge din nou mâna liberă pe sub masă, așa că îmi mușcă limba. Iar când ochisorii ageri ai lui Sidney se întorc spre mine, intru în panică, fiindcă știu că n-o să fiu în stare să spun ceva cât de cât agreabil.

Ce pot face? Nu vreau să provoc niciun fel de agitație inutilă, dar nici n-am de gând să concurez cu o asemenea infatuare. Repede, înșfac un profiterol nemutilat și mi-l îndes în gură. — Și tu, Rosie, probabil că vezi tot timpul așa ceva la, ăă, mica ta firmă de angajări.

Se râde zgomotos. Graham și Cynthia hohotesc cel mai tare, observ.

Lui Sidney i se pare foarte distractiv că eu le găsesc oamenilor slujbele potrivite. Mi se pare foarte enervant că îmi desconsideră cu atâta brutalitate mica agenție, care – trebuie să spun – e destul de prosperă.

— Hmmff, fac eu, arătând spre gura mea.

De fapt, cred că ideea de a înfuleca profiterolul întreg s-ar putea să fi fost o greșeală...

— Pariez că ți-e greu să găsești oameni pentru slujbele prost plătite, nu-i așa? Cu toți ticăloșii ăia leneși fugind de truda cinstită?

— Hmmff, fac din nou, în timp ce cantitatea

uriașă de aluat și cremă din gură amenință

să mă sufoc.

— Agenția lui Rosie se descurcă foarte bine, spune Jonathan foarte loial, în vreme ce mie îmi arde fața și mă înec încercând, fără succes, să înghit ceva din profiterol.

Cred că mi se face greață. Serios, cred că o să vomit... ori asta, ori voi avea nevoie de manevra Heimlich.

Frumosul străin își ridică o sprânceană sarcastică în semn de ai-nevoie-de-ajutor și pare că nu știe dacă să stea pe loc sau să se apropie. Arată un pic îngrijorat. Dar și eu mă îngrijorez – mai ales că nimeni de la masa mea nu-și dă seama că s-ar putea să fiu în pericol de a-mi da duhul pe loc. „James Bond să-mi sară în ajutor”, mă gândesc, când el se ridică în picioare, iar mie încep să mi se bulbuce ochii.

— Da, dar e numai un venit temporar, rânjește Sidney. Ai să renunți când o să apară ăia micii. Am spus întotdeauna că mamele care muncesc nu fac decât să secătuiască resursele societății...

Și chiar atunci, în acel moment, îmbucătura prea mare de profiterol mă

doboară definitiv și mă gândesc cu disperare la broaștele țestoase. Cum încep să icnesc și mai tare, apuc disperată șervetul și-l țin în dreptul feței.

Exact la timp ca să tușesc și să împrôșc afară toată pasta aceea amorfă și ciocolatie.

Liniștea subită care învăluie masa e dureroasă, în ciuda zgomotului de la celelalte vreo treizeci de mese din sala de bal. Comesenii noștri îi aruncă

lui Jonathan zâmbete fals-compătimitoare, în timp ce se felicită în gând pentru că ei au niște partenere ori neveste așa de manierate.

Sunt umilită. Și ușurată că trăiesc.

Nu pot să cred că tocmai am scuipat ce-aveam în gură în fața acestor oameni.

— Aă, scuze tuturor. Jonathan sare în picioare. Cred că Rosie are nevoie de puțin aer curat. Jonathan mă apucă de cot. Îi spun mereu să nu muște mai mult decât poate mesteca, ha, ha, ha, continuă Jonathan, iar mie-mi țâșnește sângele în obraji de rușine. Și de enervare un pic.

Jonathan mă ia grăbit de la masă, iar eu, șontăcând în pantofii prea strâmți, sunt distrusă și-mi doresc să fiu oriunde, numai aici nu.

Și, când trecem pe lângă masa învecinată, frumosul necunoscut îmi zâmbește iarăși compătimator.

De data asta, în loc să-mi facă din ochi, ridică discret degetul mare în semn de încurajare.

Amabilă intenția, dar acum stânjeneala mea este totală...

— Dar ce-a fost în mintea ta, să-ți îndesi chestia

aia întreagă în gură? sunt primele cuvinte pe

care le spune Jonathan odată ajunși în holul hotelului.

Deloc bine alese.

Mă zbârlesc și mai tare, pentru că eu sunt partea vătămată și am o nevoie teribilă de un pic de compasiune și înțelegere. Și mă dor picioarele.

— A fost singurul lucru la care m-am putut gândi ca să mă abțin să nu-i zic șefului tău ce sculă respingătoare e, spun fără să mă gândesc.

— Rosie. Ochii lui Jonathan se măresc de uimire, pentru că de obicei eu nu sunt așa directă. Cel puțin, nu cu el. Ești... cam grosolană.

— Ei, bine, Oribilul Șef are efectul ăsta asupra mea, spun, prăbușindu-mă pe una dintre canapelele masive, bine îndesate.

— Nu-i mai spune așa în public, șuieră Jonathan în timp ce verifică împrejurimile să nu mă fi auzit careva.

— Stai liniștit, îi spun, rezemându-mi capul de canapeaua confortabilă. Sunt cu toții prea ocupați să se gudure pe lângă el ca să se mai obosească să

ne spioneze. Și crede-mă, continui, încercând să-mi mișc un pic degetele de la picioare, aș putea să-i zic mult mai urât de-atât. Pe tine nu te enervează niciodată?

Slavă Domnului că-mi pot relaxa și eu picioarele!

— Uite, știu că uneori e un tip dificil, zice

Jonathan așezându-se lângă mine și luându-

mă de mână, dar nu crede nici măcar jumătate
din ce spune.

O face doar un pic pe grozavul.

Nu sunt așa ușor de înmuiat.

— Și în mintea ta ce-a fost de ți-ai cerut scuze pentru mine în felul ăla?

Mușc mai mult decât pot mesteca? M-ai făcut să par complet idioată.

Obosită și deprimată de o zi așa lungă și dezastruoasă, glasul îmi tremură și brusc mă îneacă plânsul.

— Îmi pare rău, draga mea. Brațul lui Jonathan mă cuprinde într-o clipă

și mă cuibăresc în căldura lui liniștitoare, inhalând mirosul familiar al pielii și al coloniei lui. N-am vrut să te supăr. Doar că... știi cât de *très* importantă e promovarea asta pentru mine.

Mă întreb, uneori, dacă promovarea este pentru el mai importantă decât mine.

— Nu mai importantă decât tine, *naturellement*, adaugă Jonathan, dându-mi un sărut grăbit în creștetul capului. Dar e numai pentru *ce soir*, la urma urmei. Nici măcar nu trebuie să socializezi cu Sidney atât de *souvent*... Aici are dreptate. Îmi ridic capul de la pieptul lui și mă uit la fața lui dulce, îngrijorată.

— Ai văzut expresia de pe fața lui Graham Hurst? Știi cât de mult am muncit pentru promovarea asta, și cât de disperat e să mi-o fure, spune Jonathan, încruntându-se.

Bietul Jonathan. Înțeleg foarte bine cât de important este să avansezi îți cariera pe care ți-ai ales-o. Sunt cam în aceeași situație cu agenția mea de angajări. La început, a trebuit să muncesc chiar mai mult decât acum ca să o pun pe picioare și să funcționeze. Înțeleg și cât de

important e să ai un partener înțelegător. Ivan, fostul meu iubit de acum doi ani, își pierdea foarte repede răbdarea cu mine.

— Și mie-mi pare rău, îi spun, întinzând o mână spre fața lui, iar el întoarce obrazul și mă sărută drept în palmă. Doar că, după episodul cu mama, și cu prăjitorul care arde pâinea și toate celelalte, am devenit un pic irascibilă.

— Pui mic, ai avut o *jour terrible*. Ești așa un înger, îmi spune Jonathan, ștampilându-mi încă un sărut în palmă. Ce-am făcut ca să te merit?

Adorabil, nu? Vedeți, uneori mă tem că nu suntem foarte potriviți unul pentru celălalt. Să fie oare doar din cauza fobiei mele față de angajamente?

Nu că eu cred că aş avea o fobie față de angajamente...

— Facem în felul următor, îmi zice Jonathan. Tu rămâi aici. Am să-ți aduc niște bitter și-o să te simți mult mai bine.

— OK, spun, fericită să mă refugiez în hol pentru o vreme.

Vedeți, Jonathan știe ce simt și încearcă să-mi facă pe plac.

Înainte de Jonathan, doi ani de zile n-am avut niciun iubit. Mai precis, de când m-am despărțit de Ivan. Prietenii îmi spuneau că petrec prea mult timp la serviciu tocmai ca să nu-mi caut Alesul. Și ca să nu-i simt lipsa lui Ivan. De fapt, ei cred și că i-am făcut vânt lui Ivan pentru că devenea prea serios. Dar asta nu-i deloc adevărat. Cel puțin, nu cred.

— *Voilà*.

Jonathan se întoarce și zâmbesc. Știam că mă pot baza pe el.

— Acum, relaxează-te și încearcă să-ți revii, îmi spune punându-mi coniacul pe măsuta de cafea.

Și atunci observ că e doar un singur pahar de coniac.

— Tu nu bei?

— Ăă, nu chiar acum. Nu te superi dacă mă duc să socializez un pic, nu? Ai să fii în regulă aici câteva minute singură, nu-i așa?

Sunt tentată să stau cu coniacul medicinal în față cât mai mult posibil numai ca să nu mă întorc la strângerea de fonduri, dar, în mod ciudat, mă simt abandonată stând aici de una singură.

Desigur, înțeleg cât de importantă este socializarea în astfel de ocazii

—

nu știi niciodată pe cine întâlnești, și-apoi, să recunoaștem, biletele au fost foarte scumpe. Dar strângerea de bani pentru acte caritabile în folosul copiilor e o cauză atât de bună. Sora lui Sidney e un fel de guru al străngerilor de fonduri, ea a aranjat totul. Pornirile șefefști trebuie să fie o trăsătură de familie...

Rapid, mă gândesc să-mi verific mesajele de pe telefonul mobil. L-am închis când am ajuns aici pentru că maică-mea are obiceiul să mă sune la orice oră din zi, chiar și atunci când îi spun cu mult înainte că îmi va fi imposibil să vorbesc.

Dar pur și simplu nu sunt în stare în momentul ăsta să mai fac față la vreunul dintre dezastrele familiei Mayford, fie ele reale sau imaginare. Va trebui să se descurce fără mine o seară. Am să verific când ajung acasă. Sau mâine...

Salvarea mea ar fi să sun un prieten, creând astfel impresia că nu sunt o persoană singură și tristă, ci una care tocmai a evadat de la petrecere ca să dea niște telefoane importante.

Dar Carmen și Paul vor fi prinși în obișnuita lor ceartă de vineri seara și nu vor fi încântați să fie întrerupți din spartul farfuriilor și din urlat. Nu știu de ce fac asta, dar Carmen zice că e doar o formă de exprimare. Iar sexul de după e fenomenal. Costisitor însă, din punctul de vedere al străchinilor. Jess trebuie să fie la cursul de

tricotat de vineri seara. Ea zice că-i la mare căutare acum, cică nu-i deloc ca o întâlnire de babe așezate în cerc. După cât se pare, e plin de modele cu dragoni și cranii și oase încrucișate – noua petrecere *rave*.

Coniacul a ajutat, zău că da. Mă ridic și-mi netezesc rochia. Și chiar dacă picioarele mă dor, acum mă simt în stare să fac față restului serii, indiferent ce s-ar mai putea întâmpla.

Cu gândul ăsta în minte ajung la masa noastră. E practic goală, iar pe Jonathan nu-l văd nicăieri. În schimb, Cynthia e disponibilă, ceea ce înseamnă că măcar n-o să stau singură. În mod normal, ar trebui să fie bine –

chiar dacă ar vrea să vorbească despre *au pair-ul* ei și al lui Graham sau despre noua casă superluxe de vacanță.

De data asta însă, e un dezastru. A început să cânte muzica, lumea dansează lent pe *Have Yourself a Merry Little Christmas*, iar Sidney se îndreaptă spre masă din direcția toaletei. Știu că m-a reperat și că un dans cu mine e următorul lucru în agenda lui, pentru că privirile mijite îi sunt fixate pe mine. E un om cu o misiune.

Va fi greu să-l refuz, mai ales că ar părea o mojie din partea mea să nu dansez de Crăciun cu el. Dar pur și simplu nu pot face față. În afară de faptul că nu-i vreau mâinile nicăieri prin preajma mea, nu vreau nici să-i stric ploile lui Jonathan spunând ceva stupid. Misiunea mea: trebuie să-l evit.

Înainte de a apuca să reflectez la consecințele acțiunilor mele, apuc brațul bărbatului care trece pe lângă mine. Orice – orice numai să-l evit pe Oribilul Șef.

— Scuzați-mă, spun un pic isterizată, în timp ce Sidney se apropie. Știu că nu ne cunoaștem și că probabil nu ne vom mai întâlni niciodată, și știu că

ăsta e genul de lucru pe care-l fac oamenii în filme, nu în viața reală, dar ați accepta să salvați o persoană complet necunoscută de la un dezastru sigur și de niște mâini răătăcitoare și diabolice? N-ar dura decât vreo două minute.

Vi-l dau pe primul meu născut.

— E o ofertă destul de dramatică, dar situațiile extreme cer măsuri extreme, răspunde o voce baritonală plăcută și amuzată. Întâmplător, aveți noroc. Salvarea domnișoarelor în primejdie e una dintre specialitățile mele.

Și când îmi ridic privirea spre fața salvatorului meu ad-hoc, își ridică o sprânceană sardonică spre mine.

Vai.

E el.

2

Dancing Queen

Confesiunea lui Rosie:

Știați că, dacă vorbiți fluent cel puțin două limbi străine, n-o s-o luați razna la bătrânețe?

Aș vrea să nu-i fi dat lui Jonathan articolul ăla, pentru că studiul se referea la oameni care vorbesc ambele limbi fluent, nu una fluent și pe cealaltă doar așa, o spoială. Aș vrea ca Jonathan să nu vorbească franțuzește cu mine în public. Știu că nu vrea să pară snob, dar mă face să mă crispez un pic...

Să scap de Sidney este ultima mea grijă acum, când sirene de avertizare îmi urlă în creier, și mă întreb cum poate un bărbat să fie atât de mortal de atrăgător. E așa nedrept pentru sexul slab...

Ovarele mele trădătoare jubilează, sărind imediat în poziție de drepti, urmate îndeaproape de celelalte organe trădătoare. De fapt, de toate celelalte părți trădătoare ale corpului. Până și degetele de la picioare își găsesc loc să se miște.

Și știu că stau aici cu gura căscată într-un mod deloc atrăgător. E atât de lipsit de demnitate să-ți curgă balele. Trebuie să-mi amintesc cum se vorbește. Și să respir ar fi bine. E doar un bărbat și-atâta tot. Un seamăn...

Îmi dreg glasul ca să-mi testez corzile vocale slăbite. Sunt o mulțime de lucruri pline de duh, amuzante pe care le-aș putea spune acum ca să-l farmec cu personalitatea mea scânteietoare.

— Ah, tu ești, care-mi iese pe gură, nu e unul dintre acele lucruri.

Nu că vreau să-l vrăjesc, bineînțeles. De ce mi-ar păsa ce crede despre mine? Bineînțeles că nu-mi pasă...

— Da, cred că putem fi siguri că sunt, într-adevăr, eu, spune el, zâmbindu-mi de la o înălțime de cel puțin un metru optzeci.

Părul negru și ondulat îi vine pe frunte și vreau să mă întind să-l ating.

Are dinții ușor încălecați, ceea ce e foarte drăguț. Strânge din ochi așa frumos și clipește așa... periculos.

— Mi-ar plăcea să stăm și să vorbim, să te cunosc un pic mai bine înainte de a-mi permite să pun mâinile mele pe persoana ta, dar cred că sursa necazurilor tale este pe cale să se năpustească asupra noastră, spune el, înclinându-și ușor capul în direcția lui Sidney cel de neoprit ca un tanc Sherman. Ar trebui să ne ocupăm de salvarea ta acum. Crezi că ai putea să dansezi în pantofii ăștia? E o melodie lentă, așa că nu va presupune prea multă mișcare.

— Dans. Da. Bun plan, spun, bâlbâindu-mă

ca o idioată desăvârșită. — Îmi cer scuze că

trebuie să-mi pun brațul în jurul tău într-un
mod atât

de familiar, dar promit să nu-mi las mâinile să cutreiere prea departe, zice el, și aproape uit să mai respir când îmi ia mâna într-a lui și și-o petrece pe cealaltă în jurul taliei mele. A, bun. Bing Crosby – întotdeauna o alegere înțeleaptă pentru orice petrecere de Crăciun, nu crezi?

— Eu, ăă... bâigui, căutând cu disperare o idee.

Orice idee, cât de mică... Ah, dar zâmbește
adorabil. Nu! Uită de asta. Nu e o idee bună.

— Știi, ți-ai putea pune și tu mâna pe talia mea. Am fost întotdeauna de părere că modul ăsta liber de a-ți ține mâinile în timpul unui dans e cam neangajant.

— Cum ți-ai dat seama? trântesc, punându-mi de probă brațul în jurul lui.

— Doamne, ce bine e. Prea bine. Alt gând nepotrivit. Apropo de pantofi, adaug, pe când începem să ne legănăm în ritmul cântecului *I'm Dreaming of a White Christmas*.

— A, s-ar putea să fie din pricina pregătirii mele medicale. Zâmbește și mai larg. Noi, doctorii, avem metodele noastre secrete de a distinge pantofii prea strâmți.

Ah, e și mai rău decât am crezut. Nu numai că e adorabil și periculos și zâmbește încântător și miroase grozav, dar mai și salvează vieți!

— Sau ar putea fi din cauza felului în care șontăcăiam după experiența vecină cu moartea, spun eu, doar un pic cinică.

— Ei, asta îmi năruie metodologia secretă, râde el, iar inima îmi stă o clipă în loc. Șchiopătatul a fost un indiciu important. De ce porți pantofi care-ți sunt prea mici? M-a fascinat toată seara.

— Crede-mă, povestea pantofilor nu e interesantă, îi spun eu, pentru că, ei bine, mă face să mă simt minionă. Ai obiceiul să te uiți la pantofii femeilor? Ar trebui să sesizăm Colegiul Regal al Medicilor?

— Nu, râde el, și trebuie să-mi mușc buza ca să nu oftez de cât de bine mă face să mă simt răsul lui. Oricât de interesat aș fi, din punct de vedere strict profesional, de starea sănătății degetelor tale de la picioare, nu ele erau grija mea principală. Ar fi caraghios să spun că nu m-am putut abține să te privesc pentru că ești de departe cea mai interesantă și mai frumoasă femeie de aici și că mă întrebam cum aș putea scăpa de plictiseala serii și să te dau pe spate?

Vorbele lui au efectul unui duș exact atât de rece cât am nevoie. Sunt de înălțime medie. Părul mi-e drept, aproape negru și-mi ajunge exact până sub urechi. Am un ten sănătos și ochi albaștri, frumoși. Sunt potrivit de atrăgătoare.

— Caraghios e prea puțin spus, zic întorcându-mă pe pământ cu un bufnet.

Mi se pune un nod în gât. Tipul ăsta, pe care-l botez imediat Dr. Love, are replici grozave și maniere fermecătoare la căpătâiul bolnavilor, pun pariu. Dar sub nicio formă, în niciun caz nu poate să creadă că sunt frumoasă. *Mai ales în comparație cu propria lui parteneră de cină.*

— Ei bine, asta m-am gândit și eu. Am să țin minte să evit întotdeauna complimentele ieftine. Ai o față foarte expresivă, tactilă, îmi spune Dr. Love, și mă sperii de propria-mi dezamăgire.

Nu vreau să flirteze cu mine, nu vreau absolut deloc, dar „față expresivă, tactilă” e cu totul altceva decât „cea mai interesantă și mai frumoasă femeie de aici”.

— Ce-i chestia aia cu sprânceana sarcastică *a la* James Bond? întreb, ușor enervată. Pariez că ai exersat ani de zile în fața oglinzii ca s-o perfecționezi.

— Ce pot să spun? E foarte greu să obții exact doza potrivită de sarcasm. Își ridică sprânceana și râde. Văd că nu ești impresionată.

— Îmi pare rău. Dar sprâncenele sarcastice și seducătoare nu au efect asupra mea. Prefer oricând unul care dă din urechi, mint eu, iar el își dă

capul pe spate și râde și mai tare.

Doamne, dar un bărbat care râde de el însuși e atât de... drăgălaș. Îmi curm repede gândul. Nu vreau ca tipul ăsta să fie fermecător sau drăgălaș.

Vreau să fie obsedat de sine, cu un ego cât Londra. Măcar așa ar putea să-mi displacă.

— Treaba cu urechile nu pot s-o fac, dar cea cu sprânceana e un talent înnăscut. Pe maică-mea o scoate din minți – zice că o folosesc atunci când îi dau dreptate, dar de fapt nu sunt de acord cu ea.

— Și așa e?

— Întotdeauna. Sunt categoric pentru armonia în familie – nu că ar fi prea multă când ne-adunăm cu toții.

— Seamănă cu a mea, îi spun.

Vreau să știu mai mult despre familia lui și armonia din ea. Mă întreb dacă e însurat... înainte să le pot opri, privirile-mi poposesc pe mâinile noastre împreunate. Nu simt niciun inel; pe de altă parte, nu asta e mâna pe care se poartă verigheta.

Ce fac? îl cunosc pe omul ăsta de cinci minute. Nu-mi pasă dacă-i însurat. La urma urmei, eu sunt practic logodită.

Vai. Orbită de Dr. Love, am uitat cu totul de Jonathan. Cum am putut să

fac așa ceva? Mă uit spre masa noastră în timp ce ne mișcăm din nou încoace și-ncolo, în ritmul dansului. Jonathan e acolo și se uită încruntat la mine. Cred că ar trebui să mă întorc la el. Bine măcar că Sidney nu se vede

pe nicăieri.

— Rătăcitorul se întoarce, comentează Dr. Love, urmărindu-mi privirea. Să înțeleg că ăla e iubitul tău?

— Da.

— Ah, mă gândeam eu, dă el din cap, fără să mai zâmbească.

Și nu știu dacă-i doar imaginația mea, dar pare nițel de dezamăgit. Ceea ce e ridicol.

— Chiar ar trebui să mă întorc la masă, îi spun, pe ultimele acorduri ale melodiei lui Bing Crosby.

— Ceea ce e păcat, pentru că *Rudolph the Red-Nosed Reindeer* e una dintre piesele mele preferate, spune el, cu gura încrețindu-i-se într-o jumătate de zâmbet. Cel puțin vei fi la adăpost de Sidney și de mâinile lui hoinare.

— Îl cunoști?

Aoleu. La asta nu mă așteptam.

— Din nefericire, spune el, retrăgându-și brațul din jurul meu.

Mă cam trec fiori și încerc să mă conving că e bine fără brațe în jurul meu.

— Suntem rude.

— O, Doamne. N-am vrut să fiu nepoliticoasă...

— Nu-ți face griji, zice, ridicând o mână. Nu ne putem alege rudele.

Sidney e un tip insuportabil, tocmai de-aia am abordat exact ca tine cina asta, îmi spune el, și aproape că mă împiedic în timp ce mă conduce înapoi prin sală. Dar nu din cauza pantofilor.

— Ce?

— Ori de câte ori suntem în aceeași încăpere, îmi umplu gura cu orice îmi vine la îndemână ca să nu fiu nevoit să vorbesc cu el.

— Părea să fie cea mai bună soluție.

— Știu – geniile gândesc la fel. Într-o altă realitate suntem probabil suflete-pereche, spune el, făcându-mi cu ochiul.

— Încearcă și tu să nu mai fii așa siropos, râd eu, luând-o ca pe-o glumă, pentru că trebuie să fie o glumă, nu?

Suntem acum la marginea ringului de dans. Din nu știu ce motiv, nu vreau să i-l prezint lui Jonathan. Și nici nu vreau să mă gândesc la suflete-pereche. Mai bine s-o termin acum cu el. Nu că ar fi ceva de terminat, bineînțeles.

— Ei bine, mulțumesc pentru că m-ai salvat, spun, uitându-mă în jos la pantofii mei prea strâmți, iar picioarele încep să-mi zvâcnească din nou –

ciudat, pentru câteva minute uitasem că mă dor. Cred că ar fi mai bine dacă... mă opresc, arătând cu capul înspre Jonathan.

— Înțeleg, spune el, schițând un zâmbet. Nu vreau să fiu cauza vreunui scandal. Plăcerea a fost de partea mea. Și îți mulțumesc că n-ai murit înecată cu profiterolul. A fost cel mai bun lucru din seara asta, în afară de dansul pe muzica lui Bing.

Nu vreau să se termine conversația asta, ceea ce e ridicol.

— Bine, la revedere atunci, spun eu, întinzând mâna. Și mulțumesc.

— Mi-a făcut plăcere. Încearcă să nu-ți dai duhul la brânzeturi, zice, strângându-mi scurt mâna. Mestecă bine.

— Cine era ăla? întreabă Jonathan în loc de bun venit când mă strecor la locul meu.

— A, un tip, spun eu, sperând că nu sunt atât de îmbujorată pe cât simt.

— Te-am căutat peste tot. Credeam că ai rămas în hol. Mi-ai lipsit. Cum puteam să-i lipsesc? Era prea ocupat să socializeze ca să mai poată

sta măcar un pic cu mine în hol. Înăbuș gândul ăsta. Pentru că-i totuși cât se poate de plăcut că e gelos. Înseamnă că-i pasă.

— Nici măcar nu știu cum îl cheamă, spun cu voce egală, pentru că azi am avut belele cât pentru un an întreg. Sa întâmplat să fie pe-aproape când aveam nevoie să fiu salvată de la un dans cu Sidney.

— Nu-mi place figura lui, spune Jonathan, încă un pic bosumflat. Și ai muri dacă ai dansa o dată cu șeful meu? E Crăciunul, la urma urmei. Cynthia a dansat cu el.

Norocoasa de Cynthia.

— Nu-ți amintești Balul de Halloween și incidentul cu nasul fals? întreb.

Mă simt puțin jignită, pentru că Jonathan ar putea fi ceva mai înțeleghător. Știu că trebuie să se concentreze la promovarea lui, dar cum poate suporta gândul mâinilor șefului lui plimbându-se pe trupul propriei iubite?

— Da, da, spune el, luându-mă de mână și zâmbind. Ai gândit *très* rapid, adaugă.

Ei, poftim. O clipă am crezut că are de gând să-i ia apărarea lui Sidney. — Trebuie să recunoaștem, poți fi *un peu* neîndemânatică

— aproape că i-ai scos ochiul lui Sidney cu

nasul ăla fals, și nu mai vrem accidente. Nu e tocmai răspunsul pe care-l așteptam. Dar înainte de a apuca să

spun ceva, Graham și Cynthia se întorc de pe ringul de dans și-și reiau locurile la masă, iar Jonathan, Graham și contabilul firmei își încep obișnuita sporovăială lăudăroasă despre cât de bine se descurcă departamentul fiecăruia. Un exercițiu de genul eu-sunt-ăl-mai-tare pentru a-și demonstra superioritatea față de ceilalți.

Iar când Cynthia începe o conversație cu soția contabilului despre noul lor iaht sau vilă la țară, sau ceva la fel de fascinant, pe mine încă mă ustură remarcile lui Jonathan și mă scuz, optând pentru un drum la toaletă.

Mă ridic și nu mă uit înspre masa lui Dr. Love ca să văd dacă e acolo. Sau, mai exact, ca să văd dacă se uită la mine. Mă întreb cât mai trebuie să stăm, de dragul bunului-simț, până să putem pleca de aici...

— Uite-o, zbiară în spatele meu o voce familiară, exact când mă întorc să plec de la masă, iar eu mă fac mică. Nam apucat să stau de vorbă cu tine în seara asta, Rosie, îmi spune Sidney, legănându-se.

„Pentru că te-am evitat”, gândesc dar nu spun. De fapt, nu spun nimic. Pentru că vederea unui Sidney cherchelit, fluturând o crenguță de vâsc, este prea îngrozitoare ca să încapă în cuvinte.

— Vino și dă-i unchiului Sidney un pupic de Crăciun, zice el, împleticindu-se spre mine, cu buzele țuguiate.

Țintește fix spre buzele mele. Iar când fața i se apropie de a mea și mâna lui îmi cuprinde umărul ca o menghină, spulberarea șansei de promovare a lui Jonathan e ultimul lucru la care mă gândesc.

Sunt prinsă în capcană.

Muzica a trecut de la ritmurile lente la unele mai vesele, iar melodia celor de la Slade, *Well Here It Is, Merry Christmas*, bubuie acum în fundal.

E un pic ironic, zău, pentru că nu am cine știe ce dispoziție de Crăciun în momentul ăsta.

Exact când în față mă izbește un damf de coniac, exact înainte ca buzele lui Sidney să mă atingă, știu că trebuie să fac ceva ca să scap. Întorc capul și mi-l feresc de el. Și-l calc din greșeală pe Sidney pe picior.

— Aaaah, urlă Sidney, scăpând vâscul și rostogolindu-se pe spate, cât pe ce să se prăbușească peste o femeie de la masa vecină, în drumul lui spre podea.

— Oops. Scuze, spun eu, îngrozită. N-am vrut să-l fac să zboare. Am vrut doar să-l opresc să mă sărute, atâta tot. Ăă, se mai întâmplă.

— Sidney, bietul de tine, se agită Cynthia, sărind de la locul ei și îngenunchind cât ai zice peste lângă el. Se uită în sus la mine și clatină din cap.

— Lasă-mă să te ajut să te ridici. Graham, altul căruia nu-i scapă nimic, îi întinde o mână.

— Vai, zbiară Sidney în timp ce e sprijinit să se așeze. Cred că mi-am rupt un deget.

— Ce-ai făcut? sare Jonathan în picioare. Cum s-a întâmplat?

— A încercat să mă sărute – de-adevăratelea, vreau să spun – și l-am călcat pe deget, îi spun, înclinându-mă în așa fel încât numai Jonathan să mă audă.

Nu că ar fi vreo primejdie, pentru că muzica e practic asurzitoare.

— Dar n-am vrut să-i provoc lui Sidney niciun rău fizic.

Sidney, acum în picioare, e ajutat să se așeze pe scaun de excesiv de grijuliii Graham și Cynthia. Încă mai zbiară, dar, din fericire, nu-l pot auzi.

Noddy Holder se dezlănțuie, „Toată lumea se distrează”, iar eu oftez, pentru că nu mă distrez deloc. Sper că nu iam rupt degetul...

— Dumnezeu! E îngrozitor, spune Jonathan, înfigându-și o mână în păr în timp ce Noddy cântă despre cum e să privești spre viitor, iar eu sufăr pentru Jonathan, fiindcă-l îngrijorează în mod evident viitorul lui în firmă. E într-o situație delicată.

— Vino, trebuie să ieșim din încurcătură, spune el, luându-mă de mână.

Să ajungem înainte ca Cynthia și Graham să primească toate laudele. Nu știu

— ăă, îi scoți pantoful și-i verifici degetul sau ceva de genul ăsta. Uite, ia vâscul – ai putea, mai bine, să i-l săruți.

— Ce? Nici nu îți gândesc să-i sărut degetul sau orice altă parte a corpului. Zău așa!

— Dar asta ar demonstra că a fost doar un accident, o stângăcie – sunt sigur că o să te ierte.

— Dar poate nu-l iert eu pe el, protestez eu.

Jonathan trebuie să înțeleagă. Nu putem să

plecăm în liniște și să uităm totul?

— Ești nebună? Bineînțeles că nu pot să plec. Graham l-ar umple de venin împotriva mea dacă facem asta. Cum adică nu-l ierți tu pe el?

— A încercat să mă sărute. Și nu-i vorba de un pupic nevinovat pe obraz. Și nu sunt nebună – sunt furioasă.

— Nu crezi că exagerezi?

— Nu crezi că tu *nu reacționezi* suficient?

— Ce vrei să spui?

— De nu știu câte ori s-a purtat urât cu mine, iar eu am trecut peste toate de dragul tău, îi spun, clocotind de furie. Dar asta-i pur și simplu prea mult.

Cum poate Jonathan să-și facă mai multe griji pentru șeful lui decât pentru mine?

— Gata, Rosie, cred că ar trebui să te calmezi un pic...

— Să mă calmez? ridic tonul, pentru că văd realmente roșu în fața ochilor. Ar trebui să mă alarmez, nu să mă calmez. Iar tu ar trebui să fii de partea mea.

— Dar sunt de partea ta, zice Jonathan calm.

Poate n-ar fi trebuit să porți o rochie așa —

așa de strâmtă, adaugă, și-mi vine să urlu.

Asta e ultima picătură.

— Nu rochia mea, rostesc răspicat fiecare cuvânt, este problema. Șeful tău e problema. E un măgar libidinos și arogant și, sincer, nu pot înțelege cum de n-a fost încă dat în judecată pentru hărțuire sexuală.

În timp ce rostesc ultima frază, îmi dau seama că muzica s-a oprit, fiindcă pe scenă a urcat maestrul de ceremonii, și toți cei din imediata apropiere mi-au auzit ultima remarcă. Și toți se uită la mine. Inclusiv Sidney, Graham și Cynthia.

Graham și Cynthia au niște expresii mulțumite precum motanul care-a ajuns la smântână, în vreme ce Sidney seamănă cu un nor de furtună.

— Ăă, da, cred că ai dreptate, Rosie. Cred că ar trebui să-i spui verișoarei tale să-l dea în judecată, improvizează Jonathan pentru audiență, foarte sprinten pe frontul de recuperare. Nu-ți face griji, îmi

șoptește Jonathan în timp ce maestrul de ceremonii anunță câștigătorul tombolei.

Repar eu toată treaba asta. Cred că ar fi mai bine să ieși tiptil și să te duci acasă înainte să mai faci vreo boacăna. Rezolv cumva. Vin și eu cât de repede pot.

— Nu te obosești, spun, pentru că în momentul ăsta nu-mi pasă dacă poate repara lucrurile sau nu.

De fapt, nu-mi pasă nici dacă Jonathan vine acasă cu mine. Și, șontâcând oropsită prin sală, mă opresc și-mi extrag picioarele din pantofi.

E timpul pentru Cenușăreasa să părăsească balul fără prinț...

— Magnifică ieșire, îmi spune la ureche Dr. Love luându-mi haina de la garderobieră, ceea ce e o surpriză, pentru că mă așteptam ca ea să mi-o dea.

În plus, nu mă așteptam ca Dr. Love să mă urmărească.

— Lasă-mă să te ajut, spune el, schițând un zâmbet.

Știu că n-ar trebui să mă bucur că-l văd. Dar nu mă pot abține. Imediat ce îi aud vocea, mă și simt un pic mai bine. E doar pentru că-i prietenos, atâta tot – și în momentul ăsta am mare nevoie de cineva de genul ăsta.

— Păi, m-am gândit să fie ceva memorabil, îi spun eu, încercând să nu plâng în timp ce-mi ține haina și-mi strecur o mână în mânecă. Ceva care să-

mi încununeze ziua mizerabilă. De ce ești aici? N-ar trebui să ai grijă de degetul rupt al lui Sidney? – Degetul e bine. Sidney o să uite totul până mâine. Poftim, spune, oprindu-se să caute în buzunar un șervețel. — Mulțumesc, spun, ștergându-mi ochii. Sunt bine acum. Ar trebui să

te întorci la partenera ta.

— Crede-mă când spun că n-o să mi se simtă prea tare lipsa, îmi spune el, ceea ce e foarte interesant, pentru că nu-mi pot imagina pe cineva care să nu-i simtă teribil lipsa. Pare că ți-ar prinde bine niște cafea. Hai să bem o

cafea, și poți să râzi de sprânceana mea sarcastică și să-mi povestești despre ziua ta mizerabilă. Cafea cu un necunoscut prietenos și primejdios de atrăgător, în loc să

mă furișez singură și într-o dispoziție nasoală acasă, unde fără îndoială voi retrăi în întregime seara asta dezastruoasă, iar și iar, sună foarte tentant, dar nu înțeleg nici în ruptul capului de ce se stresează Dr. Love atâta.

— De ce faci asta? Nici măcar nu mă cunoști, îi spun mutându-mi pantofii dintr-o mână în alta, iar el mă ajută să-mi trag și cealaltă mânecă.

— După dansul nostru și dragostea comună pentru Bing? Mă rănești de moarte, spune el, punându-și teatral mâna pe inimă, și nu mă pot abține să nu râd și eu. În plus, mi-ai promis primul tău născut, așa că-ți cer să-mi plătești datoria.

— S-ar putea să ai mult de așteptat pentru asta, spun morocănoasă, gândindu-mă la Jonathan. După cum stau lucrurile acum, nu sunt sigură nici măcar dacă mai am un iubit.

— Prin urmare, e cu mult mai bine să bei o cafea cu mine, apoi să te duci acasă și să te gândești la sinucidere.

Îmi încheie nasturii mantoului cu degete agile, elegante. Tremur, imaginându-mi ce altceva mai sunt capabile să facă degetele alea. Observ și că nu poartă verighetă.

— Nu mi-aș ierta-o niciodată dacă ți-ai tăia venele, adaugă el.

— Sunt mult prea rațională, spun cu un pic de amărăciune.

Și, de asemenea, mult prea rațională ca să bea cafea cu necunoscuți frumoși...

— Bine, atunci, dă-o-ncolo de rațiune. Cred că McDonald's-ul de la Piccadilly Circus e cea mai bună opțiune la ora asta. Nu-i foarte sus pe scara sofisticării, dar e aproape, convenabil și înțesat de oameni, în caz că te temi că aș avea gânduri necurate.

Alegerea lui e surprinzătoare, dar cel puțin dovedește că nu-i snob. Zău că n-ar trebui să fac asta... — Mă gândesc... — „că nu e o idee bună”, mai-mai să spun.

— Nu te mai gândi, spune el, luând o mină serioasă și ridicând o mână, vino. De altfel, mă vei salva de la implozie prin plictiseală. Strângerea de bani pentru cauze nobile e un rău necesar, dar urăsc zaiafeturile astea, adaugă el cu o grimasă, luându-și haina pe umeri.

Și dacă m-aș duce? Chiar vreau să plec acasă, să

stau lângă telefon și să aștept să sune Jonathan?

„La naiba cu rațiunea”, mă gândesc și-i răspund cu un zâmbet larg.

Măcar o dată, ducă-se naibii luciditatea și simțul practic.

— Deci, ziua ta mizerabilă a început...

— Dimineață, înainte de a mă trezi, îi spun în timp ce-mi trece mâna pe sub brațul lui și ne îndreptăm spre ușă.

— Zilele mizerabile încep de multe ori așa – ale mele implică de obicei un pager care țipă strident dis-dedimineață, ca să-mi solicite prezența la spital.

— Nu pot concura cu asta. Scutur din cap. Ceasul meu cu radio care în mod misterios nu funcționează devine neînsemnat în comparație cu salvarea de vieți.

— Deloc, spune el, zâmbind trist. Sunt total fascinat de radiouri misterioase. Așadar, înțeleg că din cauza asta teai trezit mai târziu? sugerează el.

— Cu o oră, dar atunci caloriferul din sufragerie s-a hotărât să între cu forța în acțiune.

— Aha. Presupun că până în momentul ăla fusese un calorifer foarte bine-crescut?

— Culmea perfecțiunii caloriferelor, râd eu. A început să curgă brusc și violent, îi spun, imitându-i cu ușurință tonul.

Chiar e amuzant... deși n-ar trebui să mă amuz într-un moment ca ăsta.

Portarul ne ține ușa deschisă, iar Dr. Love îmi scoate mâna de sub brațul lui.

— Ține-te bine, zice, și înainte să apuc să-l întreb de ce, mă ia în brațe.

3

Sindromul

Cenușăresei

Confesiunea lui Rosie:

Venus, în afară de faptul că întruchipează zeița romană a iubirii și a frumuseții, este singura planetă din sistemul nostru solar care se rotește în sensul acelor de ceasornic. Menționez acest fapt banal (deși, evident, deloc banal pentru Venus) fiindcă exact în momentul în care Dr. Love m-a ridicat în brațe, am avut o senzație de amețală, de cădere, ca și când toate planetele din metaforicul meu sistem solar intern s-ar fi așezat pentru un popas, iar apoi au început să se rotească în sens opus, și nimic n-avea să mai fie vreodată ca înainte.

Ceea ce e ridicol, pentru că eu nu cred în dragoste la prima vedere.

Niciodată în viața mea n-am mai fost purtată în brațe de un bărbat – cu excepția tatei, când eram mică. Dar cincizeci și șapte de kilograme de femeie sunt mult mai greu de cărat decât, spre exemplu, paisprezece kilograme de țânc.

Dacă mă scapă? Dacă sunt prea grea?

— Stai liniștită, nu te scap, spune el.

De fapt, chiar mă simt în siguranță, protejată și... foarte bine. Prea bine.

E prea drăguț cu mine. Asta nu e o invitație să mă cuibăresc mai bine la pieptul lui și să-mi trec degetele prin părul lui adorabil de ciufulit, dar bine tuns.

— Iar faci figura cu brațele libere, îmi spune la ureche, și trebuie să mă forțez să nu mă înfior de căldura respirației lui. Ai putea să-ți pui unul pe după gâtul meu, pentru echilibru.

— Dar...

Asta ar însemna și mai mult contact intim cu această persoană. „Da”, cântă fiecare nerv din corpul meu. „Nu... gândește limpede, logic”, îmi spun eu.

— Sărmanele tale picioare au avut parte de destulă tortură – ultimul lucru de care au nevoie e să meargă pe străzile Londrei doar în dresuri. În afară de asta, începe să picure.

— Dar...

Îmi strecur brațul pe după gâtul lui. Hmmm. Ce bine miroase...

— Niciun dar, spune el, cu fața atât de aproape de a mea, încât aș putea să-l sărut...

Alung imediat gândul ăsta. E vorba doar de o cafea, îmi zic. Gândește-te la cafea. Gândește-te la Jonathan. Cum pot să mă gândesc să sărut un alt bărbat?

— Deci, unde rămăseserăm? întreabă el când ajungem la șirul de taxiuri din fața hotelului, și nu-mi pot aminti, pentru că brațele lui sunt atât de adorabile și puternice și calde. A, da... caloriferul obraznic. Cred că asta a presupus o lungă așteptare a instalatorului...

Nu pot să nu zâmbesc. E atât de fermecător. Mă așază în taxi, iar când se urcă și el pe partea cealaltă, îmi doresc să mă fi dus mai mult în brațe.

Ceea ce e total ridicol...

— Piccadilly Circus, vă rog, îi spune șoferului. Și? revine el. (Unde rămăsesem?) în așteptarea instalatorului, îmi reamintește.

— Și mutând o mulțime de mobile ca să pot salva covorul de la dezastru, îi spun eu.

— Întotdeauna un plan bun.

— Da, dar în timp ce salvam covorul de la dezastru, pâinea mi-a luat foc în prăjitor.

— Nu se mai fac prăjitore ca altădată. Cele noi sunt prea sofisticate și al naibii de eficiente în a arde pâinea, spune el, clătinând din cap ca și cum arderea pâinii în prăjitore ar fi cel mai normal lucru din lume.

— Cel puțin știu că alarma mea de incendiu funcționează bine, spun eu, când ajungem la McDonald's și el mă extrage din taxi.

Aproape că uit să respir încercând să mă concentrez asupra conversației.

— Pompierii au fost foarte înțelegători având în vedere că a fost o alarmă falsă, îi spun când ajungem la intrare și mă lasă jos.

— Mai bine o alarmă falsă decât o urgență reală. Două cafele mari, normale, îi spune vânzătorului. Apoi, spre mine: E bine așa? Nu reușesc să

mă descurc cu toate invențiile astea noi în materie de cafea – nu-știu-cum cu lapte, nu-știu-ce degresat, nu-știucare mocca – foarte derutant.

— Cafeaua normală e grozavă, spun eu. Și

apoi, așezându-ne la o masă în colț: Trebuie

să fie foarte banal în comparație cu zilele tale.

Probabil par complet idioată, pălăvrăgind întruna.

— Nu-i deloc banal. Scutură din cap. Suntem abia la început. Ora prânzului.

— OK. Așadar, la prânz...

— Pe care ți-ai plănuit să-l sari ca să recuperezi ce n-ai lucrat de dimineață... Cred că-mi citește gândurile.

— A sunat mama. Asta a implicat o descriere detaliată a ultimei ei crize
— li s-a oprit gazul...

— Și presupun că maică-ta e la fel ca a mea, așa
că asta a însemnat și să rezolvi tu problema,
spune, amestecându-și zahărul în cafea.

Cu siguranță e medium! Și e bun cu maică-sa.

— Un drum lung până la compania de gaz ca să plătesc factura restantă
și să ameninț, să linguesc și să insist până când
au acceptat să facă rebranșarea în după-amiaza
asta.

— Doamne, ești tare. Își ridică din nou sprânceana sarcastică. De obicei
le trebuie cel puțin o săptămână. Din păcate, obiceiurile proaste mor
 greu, adaugă el, netezindu-și sprânceana.

— Bunica Elsie a fost asul din mânecă, îi spun eu sec. (De fapt, figura
cu sprânceana e foarte drăguță.) Locuiește cu mama, și n-am făcut
decât să

subliniez că n-ar fi o reclamă bună pentru ei dacă ar îngădui ca o
bunică de optzeci și șase de ani să-și petreacă weekendul într-o casă
înghețată.

— Deșteaptă mișcare.

— Da, așa m-am gândit și eu. Nu i-am menționat reprezentantului companiei planul alternativ – amenințarea voalată a mamei că ea și bunica Elsie s-ar putea muta la mine până se rezolvă problema.

— Și, cu toate că le iubești, nu era o alternativă tentantă?

— N-o cunoști pe maică-mea.

— Te înțeleg, crede-mă, dă el din cap. Maică-mea, oricât de mult o ador și-i sunt recunoscător că m-a purtat în pântec nouă luni și, în general, pentru că a avut grijă să cresc fără să mă sinucid pe motociclete sau altele asemenea, m-ar scoate din minți în mai puțin de o oră – e mult prea ordonată. Un alt motiv pentru care Dr. Love și cu mine n-am fi compatibili. Nu că aş face o listă acum, bineînțeles...

— Maică-mea e opusul, oftez eu, fără să adaug că eu sunt o maniacă a curățeniei. L-aș scoate din sărite.

— A mea ar fi în stare să-mi calce șosetele și să frece rosturile din baie cu o periuță de dinți cât ai clipi. Sau, mai degrabă, ar plăti o femeie să se ocupe de asta.

Roșesc. Eu calc șosete și curăț rosturile cu o periuță de dinți veche.

— Ăă...

Ai lui au servitoare? Ai mei abia își permit să plătească factura pentru gaz, iar ai lui au angajați.

— O, Doamne – n-am vrut să te jignesc, spune el mijind ochii, iar părul îi cade pe frunte. Nu-i nimic rău în a fi curat și ordonat – de altfel, se și spune că omul curat și lui Dumnezeu i-e drag. Să ne întoarcem la ziua ta, spune, dându-și părul de pe frunte.

— Ei bine, pentru că întârzasem atât de mult, bineînțeles că am ajuns la curățătorie cu cinci minute după ora închiderii, ceea ce înseamnă că n-am putut să-mi recuperez rochia de seară cea discretă, din catifea neagră. Și mai înseamnă că, în locul ei, port acum o rochie care lasă să se vadă mult mai mult.

— Eu, unul, mă bucur. E o rochie foarte frumoasă.

— Mulțumesc, îi spun pe un ton neutru, dar pulsul mi-o ia razna, iar inima îmi bate un pic mai tare la felul în care mă privește. Deși nu poate să

vadă rochia, pentru că o acoperă mantoul. Dar nu e rochia pe care o alesesem pentru seara asta. N-am vrut să încurajez mâinile rătăcitoare ale lui Sidney.

— Sidney ar trebui să-și controleze singur mâinile, în orice împrejurare.

Crede-mă – nu rochia e problema.

De ce n-a putut și Jonathan să spună așa ceva? Gândul la Jonathan îmi strică dispoziția. Mă întreb ce-o face și la ce s-o gânde...

— Ba este, atunci când iubitul tău speră la o promovare, iar tu nu vrei să-i înfurii șeful, spun eu, cu ochii în ceașca de cafea. Nu-i nevoie să subliniez că iubitul meu a preferat să rămână cu șeful lui în loc să plece cu mine. Cât de jalnică trebuie să par!

Și încă nu-mi vine să cred că prietenul meu, pe care îl iubesc – cel puțin, sunt aproape sigură că-l iubesc – n-a putut să vadă situația așa cum era în realitate.

— Asta-i cam complicat. Și totuși iubitul tău se va dezmetici, sunt sigur, iar până mâine totul se va dovedi o furtună într-un pahar cu apă. Se spune că lucrurile par mult mai bune dimineața.

— Dar nu...

— În diminețile când ceasul nu-ți sună, sfârșește el iarăși fraza în locul meu.

Dr. Love e un străin, și totuși mă simt de parcă l-aș cunoaște. Ce ciudat!

Dar poate că înțelege pentru că nu e el implicat. Uneori e greu să vezi ceva dacă ești prea aproape, nu-i așa?

— Deci, după ziua ta nasoală și plină de stres...

— Am avut doar cincisprezece minute la dispoziție să mă pregătesc pentru seara asta nasoală și plină de stres.

— N-aș fi bănuț nicio clipă, spune el. Arăți adorabil, iar dacă aș fi iubitul tău aș fi cât se poate de mândru că am o prietenă atât de minunată, care-și face griji pentru șansele mele de promovare.

Îmi iau ochii de la el și mă concentrez din nou asupra cafelei.

— E târziu, spun în cele din urmă, cu obrajii încă arzând după ultimul lui comentariu.

E doar amabil, iar eu sunt mult prea rațională ca să citesc printre rânduri. Ar trebui să mă duc acasă. Din câte îl cunosc, Jonathan s-ar putea să încerce chiar acum să mă sune ca să se explice și să-și ceară scuze.

— Da. Bineînțeles. Sunt sigur că iubitul tău o să își facă griji pentru tine. Eu, unul, aș fi îngrijorat. Ah, scuză-mă un moment, spune el, căci pagerul începe să-i sune. Bănuiesc că micuțul Woodbridge s-a hotărât să-și facă apariția, ceea ce ar fi o ușurare pentru doamna Woodbridge, fiindcă a depășit termenul cu o săptămână.

Și în vreme ce sună la spital de pe telefonul mobil, nu pot să nu-mi amintesc comentariul lui de mai devreme, când l-am înșfăcat de braț la strângerea de fonduri. Chiar are obiceiul să salveze domnițe la ananghie... — Ce trist, trebuie să plec și eu.

Și zâmbetul chiar îi e trist, ca și când chiar o să-i lipsesc. Trebuie să revin cu picioarele pe pământ.

— Ceea ce nu e trist pentru doamna Woodbridge, totuși, spun eu, ridicându-mă și luându-mi pantofii de jos.

— Se pare că o așteaptă o noapte lungă. Ia ceștile noastre și le aruncă la gunoi. Zece ore de contracții și dilatația tot nu-i mai mare de doi centimetri.

— Sunt convinsă că e pe cele mai bune mâini. Mă opresc când ajungem la ușă. Bine, îți mulțumesc foarte mult pentru cafea și pentru umărul pe care-am putut plânge.

— Nu așa de repede, îmi spune el, iar inima-mi sare în gât – poate vrea să-mi ceară numărul de telefon. Ține-te bine, adaugă, săltându-mă din nou în brațe.

M-aș putea obișnui cu asta – cu el, mă gândesc, în timp ce sângele din creier îmi bubuie în urechi.

— Să te ducem în siguranță într-un taxi.

— Zău, nu-i nevoie – pot să merg, protestez eu doar un pic, dar în sinea mea sunt încântată de apropierea fizică.

Corpul meu e și mai încântat și freamătă, tânjind să se apropie și mai mult. Chiar și numai pentru câteva secunde. Chiar dacă tipii ca el nu le cer niciodată numărul de telefon fetelor ca mine.

— Ei, am ajuns, spune el, uitându-se în ochii mei, exact când un taxi negru trage pe dreapta.

Iar eu încremenesc.

— Da, murmur cu inima bubuind, pentru că se uită la mine de parcă ar fi lihnit, iar eu aș fi un prânz delicios.

— Mai bine te las jos, zice el, de parcă n-ar mai vrea să mă lase din brațe.

— Da, murmur iar, înghițind în sec când se apleacă să mă așeze în taxi, și nu-mi mai aud decât bubuitul inimii și susurul sugestiei în urechi.

Și în acel moment, vreau să fiu nesăbuită. Uit că sunt Miss Rațiune și știu că sunt pe cale să fac ceva palpitant. Impulsiv. Irațional. Instinctiv, brațele mi se strâng în jurul gâtului lui, iar fața i se apropie de a mea. Iar eu, Rosie Mayford, îmi iau inima-n dinți și-l sărut.

E moale, și dulce, și blând, și are gust de cafea. Și mai vreau.

Dar când el se trage înapoi, probabil șocat până-n străfunduri de faptul că o tipă complet necunoscută l-a sărutat, el fiind doar drăguț cu biata fată, îndrăznesc cu greu să deschid ochii. Dar când îi deschid, ai lui sunt intenși și strălucitori.

De data asta, sărutul nu-i deloc unul moale.

E fierbinte, și umed, și exploziv, și euforizant. Fiece nerv din corpul meu țipă de plăcere. Nu-mi dau seama când îmi scap pantofii și-mi încolăcesc și celălalt braț în jurul lui, trăgându-l mai aproape, strecurându-mă în brațele lui ca să mă lipesc mai tare de el.

Nu simt umezeala când picioarele mele ating pământul jilav. Nu bag de seamă răcoarea din aer, nici zgomotul din trafic, nici luminile strălucitoare ale neoane lor din Piccadilly Circus, din cauza artificiilor care îmi explodează în cap.

Claxonul nerăbdător al taxiului mă trezește însă la realitate. Ce naiba fac, mă joc cu focul în halul ăsta?

— Hai, scumpo, vine și el, sau nu? răcnește
șoferul pe geam, iar eu mă trag înapoi, cu
răsuflarea tăiată.

Dr. Love se uită la mine năucit. Dar probabil nu din aceleași motive.

Cum pot săruta atât de pătimăș un alt bărbat, când mai devreme cu numai o oră sau două mă gândeam la partida de sex de vineri seara cu iubitul meu, cu care sunt împreună de șase luni? Ce fel de femeie sunt?

— Aă. Mai bine plec. Mai bine pleci, mă bâlbâi, sărind în taxi.

Dr. Love, de data asta, n-are nimic de spus. E șocat, dar nebunaticile care te sărută pasional în mijlocul unei străzi aglomerate din Londra pot avea efectul ăsta asupra ta.

Trag portiera, iar când taxiul pornește, nu

rezist să nu întorc capul ca săl mai zăresc o

dată. Oare ce crede despre mine?

— Am spus, încotro, scumpo? mă întreabă taximetristul.

— Notting Hill. Princedale Road [1](#), [îi](#) spun, dându-mi seama de ironia din numele străzii mele în timp ce îl văd pe Dr. Love culegându-mi pantofii uitați pe trotuar.

Dar nu el e prințul meu, îmi zic. Iar pantofii nici măcar nu se potrivesc.

Și atunci îmi dau seama și de altceva.

M-a sărutat și el.

Rațiune și simțire

Confesiunea lui Rosie:

Cred că s-ar putea să fiu o parașută.

Am un iubit, pe care, cu toate micile lui defecte, cred că-l iubesc. Și atunci, cum de m-am lăsat sedusă de Dr.

Love la primul semn de bucluc?

Sigur că sunt o parașută.

Se pare că oamenii de știință au descoperit o metodă prin care introduc o celulă de la un șoarece de câmp monogam în creierul unor șoareci promiscui, ceea ce îi face fideli. Oare funcționează și la femei?

Da, sunt lașă.

În loc să stau acasă în dimineața asta ca să răspund la mesajele telefonice de la mama, și poate de la Jonathan, mă ascund într-o cafenea de 1 Vâlceaua Prințului. (N. tr.)

pe Portobello Road cu buna mea prietenă Carmen. De fapt, nu mă ascund deloc, pentru că în fiecare sâmbătă mă întâlnesc cu Carmen și Jess (care întârzie mereu) la cafea pe Portobello Road. Faptul că mi-am lăsat și celularul acasă a fost doar o neatenție a mea, asta-i tot...

OK, recunosc, l-am lăsat acasă intenționat. Trebuie să-mi limpezesc un pic gândurile. Știți, să recapăt cât de cât un sentiment de normalitate. Dar încep să-mi doresc să nu-i fi spus lui Carmen despre noaptea trecută.

— Ai făcut ce? mă întreabă Carmen rezemându-se de scaun, cu ochii ei superbi de țigancă mărimdu-se cât farfuriile. Mă privește de parcă tocmai aş fi anunțat-o că am devenit brusc pasionată de arahnidele otrăvitoare, că las în urmă tot ce-mi e apropiat și drag și emigrez în Australia ca să studiez mai bine subiectul.

Șocul ăsta, bănuiesc, e din cauză că de obicei ne petrecem diminețile de sâmbătă discutând iar și iar despre ultima ei ceartă cu

Paul din seara precedentă, și despre ce-ar trebui să facă ea, iar eu îi dau sfaturi pe care de obicei le ignoră, apoi îi povestesc despre ultima dramă a maică-mii, iar ea îmi dă sfaturi pe care încerc să le urmez dar nu prea reușesc. De obicei însă drama nu se învâрте în jurul meu, personal.

— E atât de... de nechibzuit ce-ai făcut, spune ea.

Iau o linguriță și amestec foarte concentrată în cafea – inutil, de vreme ce n-am pus zahăr, dar fața îmi arde și-aș prefera să nu-mi împărtășesc stânjeneala cu toată cafeneaua.

— Știu, spun cu ochii în masă. Nu știu ce m-a apucat. Urăsc nechibzuința.

Carmen, care-și spune întotdeauna părerea, e neobișnuit de tăcută. Pe de altă parte, în ciuda faptului că se plânge non-stop de Paul încă din momentul în care s-au cunoscut, cu optsprezece luni în urmă, e îndrăgostită lulea și nu l-ar înșela sărutând un tip complet necunoscut.

— Așaaaa, spun eu exagerat de voioasă, încercând să schimb subiectul.

Tu și Paul ați spart niște farfurii bune aseară?

— Dragă, doar pentru că mie și lui Paul ne place să ne exprimăm opiniile și să ne discutăm deschis problemele, ca niște adulți, nu înseamnă că

ne certăm tot timpul, să știi, spune ea, încruntându-se și răsucindu-și o şuviță

groasă din cârlionții ei lungi și roșii. De fapt, am petrecut o seară plăcută și liniștită, cu mâncare indiană și o sticlă de vin.

— Sună foarte, ăă, romantic, spun eu, dar

devin brusc suspicioasă. Cum Carmen își

răsucește părul cu și mai multă furie, mă

întreb dacă

totul e în regulă între ei. Vedeți, treaba asta cu răsucitul părului înseamnă ori (a) că e îngrijorată în legătură cu ceva, ori (b) că se gândește profund și serios la ceva.

— Paul a avut ieri o ședință de paisprezece ore de pozat pentru revista *Free Your Food*. A fost obosit, bine? Așa că nu încerca să interpretezi nimic din asta, Miss Rațiune, spune ea, luându-și mâna din păr.

— Nu încercam, îi spun, puțin surprinsă de tonul ei vehement.

— Și nu schimba subiectul. Normal că arăți ca dracu’.

Clatină din cap a mirare. Nu e tocmai răspunsul pe care îl speram.

Noroc că suntem prietene încă de pe vremea școlii și știu că, atunci când spune lucruri precum „Arăți ca dracu’”, nu e scorpie – încearcă doar să fie empatică. Dar, după noaptea pe care am petrecut-o zvârcolindu-mă în loc să dorm, cred că arăt relativ bine. Și, cel puțin, mi-am aranjat în ordine alfabetică colecția de CD-uri și DVD-uri.

— Mersi pentru sinceritatea brutală, spun sorbindu-mi cafeaua. Să mă fi văzut dimineață, tratându-mă cu Clarins și picături de ochi. Doamne, ce nevoie am de cofeina asta.

— Dragă, chiar nu te-am crezut în stare de așa ceva, spune ea. Și apoi mă zăpăcește complet, rânjind ca o pisică de Cheshire. E grozav. E fabulos.

Total și-al dracului de incredibil de fantastic. Chiar dacă s-ar putea să am nevoie de ani întregi de terapie ca să mi revin din șoc.

Nu văd ce-i așa fabulos în asta și sunt pe cale s-o spun, când Jess năvălește la masa noastră.

— Bună, bună, scuze c-am întârziat, ciripește Jess, iar Carmen și cu mine ne ridicăm ceștile înainte să și-o așeze pe-a ei pe masă.

Masa se zguduie, iar ceaiul ei de ierburi se revarsă în farfurie.

— Dragă, începuserăm să ne gândim c-ai fost răpită iarăși de extraterestri, spune Carmen, cu ochii încă la mine.

Jess chiar crede că a fost răpită de extraterestri odată, pentru scurt timp, când era studentă. Dar Carmen și cu mine suntem convinse că a fost o halucinație provocată de apetitul colegelor ei de cameră pentru joint-uri.

— Dumnezeu, e nebunie afară. Jess își scotocește într-una din sacoșe.

Nebunie, vă spun. Portobello Road sâmbăta, în decembrie! La ce altceva mă

pot aștepta? Știu, știu, dar uitați-vă la astea, spune ea, cu obraji rozalii, îmbujorați de frig și de agitație, fluturând o pereche de căscuțe pufoase, de un portocaliu aprins.

— Căscuțe portocaliu aprins păr roz aprins și hanorac purpuriu aprins.

Interesantă combinație vestimentară, spune Carmen. Ziua de azi e plină de nebunie și de surprize, adaugă ea, aruncându-mi o privire șireată. Uite, Rosie a noastră – a avut o seară foarte surprinzătoare și nebună.

— A, dar nu sunt pentru mine – sunt pentru manii, spune Jess, care nu s-a prins încă de subiectul conversației, scutură din cap, și o cortină de păr roz îi cade în jurul feței drăgălașe. Ca să se asorteze la puloverul portocaliu pe care i l-am făcut pentru Crăciun. Cred că merg perfect.

E greu să ți-o imaginezi pe mama lui Jess, Lady Etherington, purtând orice altceva în afară de haine le la Burberry, dar nu-i spun asta lui Jess, pentru că e una dintre cele mai bine intenționate persoane pe care le cunosc.

— Părul roz e adorabil, îi spun, fiindcă așa și este. Nu mulți oameni pot umbla așa cu atâta siguranță.

— Nu mai schimba subiectul, îmi spune Carmen.

— Ce? Ce? Am pierdut ceva? întreabă Jess și își trage scaunul, în vreme ce eu și Carmen ne înșfăcăm din nou ceștile, exact la timp să nu ni le dărâme. Scuze, scuze. Jess ridică mâinile și încă un val de ceai de plante îi sare din ceașcă. Aster îmi spune mereu că-s groaznic de neîndemânată.

— Nu ești neîndemânată, spune Carmen loială, strângând din buze.

— Nu, nu neîndemânată. Doar grăbită tot timpul, spun eu, amintindu-mi că și Jonathan m-a făcut pe mine neîndemânată.

Lui Carmen nu-i prea place Aster, iubitul lui Jess. Nici eu nu mă prea omor după el. Numele lui adevărat e Glen, dar Aster, prescurtare de la Asterisc, adică stea, sună altfel când ești un star pop în devenire, la un pas de faimă.

— Lui îi fac pentru Crăciun un pulover negru cu o stea albă în față.

Credeți c-o să-i placă? întreabă Jess, mestecându-și buza.

— Sunt, îmm, sigură că da, mint eu.

Nu fiindcă puloverul nu va fi grozav, ci fiindcă Aster, deși e un artist sărac care abia trăiește din ajutorul social, a căpătat gusturi fine în materie de haine *grunge* de firmă. Toate cumpărate din fondul tutelar al lui Jess.

— O să-l adore, spune Carmen într-un fel care înseamnă „îl strâng de gât dacă nu”.

— Dar totuși, totuși, ce-ai vrut să zici despre seara lui Rosie? Nu cumva iar necazuri cu Oribilul Șef? Oribil, oribil om, spune Jess cu amărăciune.

Cum a fost? Se apleacă peste masă ca să mă bată compătimitor pe braț.

— Bine, respir eu adânc.

— Nu, lasă-mă pe mine, zice Carmen, rânjind. Te rog, m-ar face fericită pe tot anul. Ce-ai zice, se reazemă ea de Jess, dacă ți-aș spune că Rosie l-a trântit violent pe Sidney la pământ când a încercat s-o pupe, i-a rupt

un deget de la picior, și-a făcut o grandioasă ieșire fără Jonathan, a fost agățată de un doctor mișto și și-au împletit cu pasiune limbile în Piccadilly Circus? Iar apoi a uitat să-l întrebe cum îl cheamă. Carmen se lasă pe spate în scaun, râzând.

— Nu, nu. Nu se poate! Jess își pune o mână la gură.

— Păi, n-a fost chiar așa, spun eu, foindu-mă pe scaun. De fapt, nu l-am împins pe Sidney... — Dar bietul Jonathan?

Jess e foarte implicată în relația mea cu Jonathan. Îl simpatizează și crede că e perfect pentru mine. De asemenea, nimic nu-i place mai mult ca o nuntă frumoasă. Petrece o grămadă de timp imaginându-și-le – în special pe-a ei.

— Știu, oftez eu. Mă văd cu el diseară. Ce-am să-i spun?

— A fost doar un sărut, spune Carmen. De ce să-i spui?

— Franțuzesc, subliniez eu. Am făcut schimb de salivă.

— Dragă, nu te lăsa dusă de-un pic de salivă.

Carmen începe iar să-și răsucească părul, și cred că-i pe cale să emită ceva serios și plin de sens.

— Știi, Aster trebuie să sărute o mulțime de fete în meseria lui.

— Trebuie? spune Carmen, destul de amenințător.

— Vreau să spun, fetele îl sărută pe el. Sunt atât de copleșite când îl văd pe scenă, încât nu se pot abține.

— Asta-i... remarcabil.

Eu, una, nu reușesc să văd farmecul lui Aster. Degeaba are haine de firmă, e slab până aproape de emaciere. Are totuși, ce-i drept, ceva din Iggy Pop.

— Eu cred că scurta ta întâlnire cu Dr. Love s-a întâmplat într-un moment de criză a relației tale cu Jonathan, rostește Carmen rar.

— Ei, bine, eu aș numi crucial faptul că Jonathan își iubește șeful mai mult decât pe mine.

— Nu, nu despre asta-i vorba. Te afli în faza aia în care trebuie să te gândești la viitor și ești gata să treci la următoarea etapă. E foarte posibil, îmi spune Carmen, meditativă, să fi căutat o cale de ieșire din relația cu Jonathan înainte ca lucrurile să devină prea serioase.

— Exact, se grăbește Jess s-o aprobe. Lași un bărbat să se apropie de tine, dar, când vrea mai mult de-atât, să vă mutați împreună sau așa ceva, găsești un motiv s-o termini.

— Dar, pe de altă parte, adaugă Carmen, Jonathan chiar nu vede cum te tratează șeful lui, lucru care mă scoate și pe mine din sărite. Și chiar dacă

Jonathan e genul ăla grozav de tip bun la toate, bănuiesc că ar putea-o face cu mai multă coloană vertebrală. Cred că e nevoie să riști un pic în viață.

— Dar eu urăsc riscul.

— Atracția sexuală nu durează o veșnicie, să știi, adaugă Jess. Deși șase luni nu-i așa de mult ca lucrurile să devină deja plictisitoare.

— Jonathan nu e plictisitor.

— Vreau să spun, Aster și cu mine suntem împreună de șapte luni, iar viața noastră sexuală e foarte dezlănțuită. Poate că trebuie doar să fii... știi tu... mai îndrăzneată în pat.

— Viața noastră sexuală e destul de savuroasă, mulțumesc foarte mult. Roșesc puțin, dar e adevărat. Jonathan nu-i un molău la capitolul ăsta.

— Dar o planifici. Tu știi până și în care nopți din săptămână o să faci sex. Poate ceva mai multă spontaneitate n-ar strica.

— Ce-i rău în a face sex în pat?

N-am înțeles niciodată ce farmec are sexul pe masa din bucătărie. E pur și simplu prea incomod.

— Lasă-mă să termin. Carmen ridică o mână în timp ce ia o sorbitură de cafea. Nu-i deloc vorba despre sex. E vorba de angajarea emoțională. Iar tu nu urăști riscul, ești doar condiționată să faci de fiecare dată alegerea sigură. Deci ceea ce faci tu este să optezi pentru Dl Tip Cumsecade pentru că e Dl Tip Sigur.

— Dar nu e... adevărat. Sau este?

— Cred că ar trebui să discuți despre asta cu Jonathan, spune Jess răbdătoare. Adică, dacă tot ce-i în neregulă cu el e că simte prea mult nevoia să-i facă pe plac șefului lui, atunci nu-i sfârșitul lumii. Nu-i ca și cum s-ar uita pe ascuns la poze cu bunicuțe goale pe Internet.

Jess are dreptate aici... iar eu sunt foarte atașată de Jonathan – în marea majoritate a timpului, dacă stau și mă gândesc.

— Deci... tu spui că ar trebui să rămân mai departe cu el?

Cred că vreau asta. Iar Jess chiar are dreptate – ar trebui să acord mai mult timp relației. Și ar fi mai ușor să merg la petrecerile de Crăciun în cuplu decât de una singură... în plus, am avut o mulțime de momente frumoase împreună, iar chestia cu Sidney e doar o problemă minoră în relația noastră. — Încă un pic, zâmbește ușurată Jess. Vorbește cu el. E de datoria ta să vezi încotro se îndreaptă lucrurile. Asumă-ți riscul ăsta. Du-ți relația în faza următoare.

Îmi dau seama după expresia ei visătoare că mă și vede într-o rochie albă și înfioată, schimbând jurăminte cu Jonathan. Să fiu sinceră, o invidiez un pic pe Jess.

Vedeți, eu nu visez cu ochii deschiși. Nu prea. Asta dacă nu se pune la socoteală visul de a câștiga la loterie – nu o sumă uriașă, doar atât cât

să-mi ofere siguranță financiară. Sau visul de a avea parte de un weekend în care mama să nu se panicheze în legătură cu nimic. Sau, mai visez să găesc persoana perfectă pentru jobul perfect. Nu-i cel mai fascinant lucru, dar pe de altă parte nici eu nu sunt chiar așa fascinantă și, în plus, cu asta mă ocup eu. Dar nici plictisitor nu se poate numi...

Imaginați-vă asta: o zi rece și ploioasă de

decembrie, la serviciu. Telefonul sună și la

capătul celălalt e un actor superb, care are

nevoie de

mine ca să-i găesc asistentul perfect. Se bizuie pe mine să-i găesc persoana perfectă care, printre altele, să-i... gătească broccoli pentru o gustare târzie de noapte, după o seară plină pe scenele din West End... dacă e mâncător de broccoli. Da, poate că visele mele sunt cam plictisitoare...

— Pe naiba, eu nu vorbeam despre Jonathan, rânjește Carmen, iar tonul ei nu-mi place. Cred că Dr. Love e cel mai riscant, mai palpitant lucru care ți s-a întâmplat de ani de zile, îmi spune ea. Cred că ar trebui să-i dai de urmă

și să te culci cu el.

Eu cred că trebuie să mă duc acasă și să mă întind. Mă doare creierul...

Ați fost vreodată mirați de avertismentele ciudate pe care fabricanții consideră necesar să le includă pe etichetele produselor spre binele nostru, al sărmanilor, nefericiților consumatori?

Ceea ce vreau să spun e că nu avem nevoie să fim avertizați că

produsele noastre alimentare „vor fi fierbinți după încălzire” sau că n-ar trebui să încercăm să ne călcăm hainele când suntem îmbrăcați cu ele, nu?

Nu glumesc, este exact ceea ce broșura informativă care mi-a parvenit cu fierul de călcat mă atenționa să nu fac. Și, hai să recunoaștem, dacă

firma se simte datorare să ne aducă la cunoștință asemenea caraghioslăcuri înseamnă că cel puțin o biată (deși incredibil de proastă) persoană trebuie să fi încercat așa ceva... te-apucă groaza doar gândindu-te.

De suedezi îmi pare rău. Sărmani, neinformați neghiobi. Cine și-ar fi imaginat că ar avea așa mare nevoie să fie avertizați ca nu cumva să încerce să oprească lamele fierăstrăului electric cu mâinile. Sau cu organele genitale... aoleu!

Cred însă cu tărie că mașinile de spălat vase ar trebui să fie însoțite de avertizarea „Nu încercați niciodată să spălați în mine articole de horticultură”, ca să le fie cât se poate de clar oamenilor precum maică-mea, care mi-e foarte dragă, dar pe care o suspectez că trăiește într-un univers paralel, că piticii de grădină ar trebui lăsați în grădină.

După sfatul destul de șocant al lui Carmen (pe care n-am absolut deloc de gând să-l urmez) și cel mult mai rațional al lui Jess (pe care cred că îl voi urma), și după ce mi-am croit drum cu coatele prin haosul de fiecare sâmbătă dimineață din piața Portobello Road (activitate cunoscută și sub numele de Cumpărături cu tot Mapamondul și Nevastă-sa) și am pălăvrăgit despre cina pe care urmează s-o iau cu Jonathan diseară, pentru că în fiecare sâmbătă seara ieșim să luăm cina într-un loc drăguț, și ce naiba am să-i spun, și ce naiba o să-mi spună el, ajung în sfârșit în sfântul refugiu al casei mele.

Și în sfârșit îmi verific mesajele telefonice.

Toate zece sunt de la maică-mea.

Nici măcar unul nu e de la Jonathan.

Dar înainte să apuc să-mi fac griji din cauza

tăcerii lui Jonathan sau să mă întreb în ce

încurcătură s-a mai băgat mama, telefonul

sună, și e maică-

mea.

— Dragă, slavă Domnului că nu ești moartă, este remarcă ei de deschidere.

Sunt destul de extaziată ca să nu pot fi și moartă în același timp, dar nu-i spun, pentru că nu-mi dă șansa.

— Unde-ai fost? Am fost așa de îngrijorate. Ai fost de negăsit de ieri încoace, și te-am tot sunat pe fix și pe mobil, se panichează toată.

— Îmi pare rău, mamă, oftez eu. (Pentru că îmi pare cu adevărat rău.

Chiar nu vreau s-o îngrijorez, dar cu ea nu-i nevoie de prea mult ca să se ambaleze. E maestră la capitolul ăsta.) Ți-am spus ieri că trebuie să mă duc la...

— Da, dar ar fi trebuit să mă suni când te-ai întors acasă. Puteai să fii atacată de un traficant de droguri pe Ladbroke Grove sau târâtă în Kensington Gardens de un violator în serie, spune ea, ridicând tonul.

Imaginea asta de apocalipsă și disperare este direct legată de credința ei că unicul loc sigur din Londra este Hampstead, unde locuiește ea, și cu dorința ei de a-mi vinde căsuța drăguță și de a mă muta înapoi cu ea și cu bunica Elsie.

Încă o dată, îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru programul de locuințe sociale care m-a adus în fruntea listei proprietarilor de locuințe. Cu șase ani în urmă, după un an de ședere în pompos numitul Royal Borough of Kensington and Chelsea, am reușit să mă înscriu într-o schemă de proprietate comună pentru tineri (și deci nebogați) necăsătoriți. Era doar o cameră, plus o baie mică și o chicinetă, dar era a mea. Și am luat-o cu o reducere uriașă, mulțumită programului de locuințe sociale.

Îi mulțumesc lui Dumnezeu și pentru moștenirea pe care mi-a lăsat-o bunicul Mayford, care mi-a permis să vând garsoniera acum doi ani (cu un profit uimitor), să-mi investesc toți banii în parteneriatul la Slujbe Speciale și într-o ipotecă uriașă pentru drăgălașa mea căsuță cu terasă. Paradisul meu de liniște și pace.

— Te rog, calma... n-apuc să spun până la capăt, pentru că mama nu se oprește decât ca să respire.

— Am fost la un pas de a suna la poliție ca să anunț dispariția ta, dar bunica Elsie zicea că nu poți raporta o dispariție dacă persoana nu e dispărută de cel puțin douăzeci și patru de ore. A auzit ea la *Crime Watch*.

Slavă Cerului că există bunica Elsie, mă gândesc, frecându-mi tâmpla, pentru că începe să mi se zbată într-un mod familiar.

— Dar, dragă, trebuie să vii încoace chiar acum, îmi spune mama, panicată rău. Bunica Elsie și-a lipit capul lui Percy de mână cu superglue și nu-l putem desprinde.

Sau poate nu...

Percy, trebuie să vă spun, este un exemplar din vasta colecție de pitici de grădină a bunicii Elsie. Iar bunica Elsie, deși inexplicabil de înnebunită

după piticii ei (spre marea groază a jumătate dintre rezidenții fițoși de pe strada mamei, din Hampstead), n-are cea mai bună mână când vine vorba de reparat Lucruri cu superglue. Și nici nu vede prea bine.

— Cum s-a întâmplat? oftez eu, pentru că întotdeauna e o poveste de spus. — Nu contează cum s-a întâmplat, zice mama foarte repede, și știu că e într-un fel responsabilă pentru halul în care a ajuns Percy.

— Pentru că a fost pus în mașina de spălat vase la programul de apă fierbinte, țipă bunica Elsie în fundal, iar tâmpla mi se zbate și mai tare. Eu ți-am spus, Sandra. Nu ți-am spus eu că ar trebui spălat la programul de apă rece?

— Șșșt, mamă, îi spune maică-mea. Apoi, mie: Singurul lucru important este cum îl dezlipim de bunica.

— L-ai pus pe Percy în mașina de spălat vase?

— Păi, era murdar și doar n-aveam să-l spăl în chiuveta din bucătărie, nu? Oricine știe că mașina de spălat vase e mai igienică.

Nu mă obosesc să subliniez că nu intenționa totuși să-l mănânce pe Percy și că un duș rapid cu furtunul de grădină ar fi fost cât se poate de eficient. N-ar face decât să adauge o armă în plus la arsenalul ei din războiul lui De Ce Ar Trebui Să Mă Mut Acasă.

— Ai încercat cu apă și săpun? Sau cu acetonă? Întreb eu, amintindu-mi de trucul excelent al lui Jennifer Lopez din *Eu cu cine mă mărit?* unde desprinde testiculele unei statui de mâna lui Matthew McConaughey.

Vedeți, înveți o mulțime de lucruri din filme. Gândul la Matthew McConaughey îmi amintește de doctori, ceea ce mă conduce inevitabil înapoi la Dr. Love...

— Are nevoie de tratament la spital, insistă maică-mea, panicându-se din nou.

Și, înainte să-i spun să nu se lase purtată de fantezie, mă trezesc eu purtată de una de-a mea. Îmi atacă pe neașteptate creierul și, înainte ca bunul-simț să-și poată reveni din surpriza de a fi astfel deturnat și să strivească brutal zborul imaginației mele, sunt deja departe. În lumea fanteziei.

Sunt la spital cu bunica Elsie pentru dezlipirea de

urgență a lui Percy. Bineînțeles, port bluza aia

roșie, sexy, superbă pe care am văzut-o

săptămâna trecută, în magazinul lui Carmen de haine vintage, și pe care, deși mi-am dorit-o cu disperare, n-am luat-o pentru că mi se părea prea decoltată.

Mai port și niște blugi prespălați sexy și strâmți, pe care i-am văzut tot în magazinul ei și nu i-am cumpărat, dar în care zici că sunt o zeiță a sexului.

Părul mi-e strălucitor și neted, iar în goana de la casa mamei până la spital, am găsit timp să mă și machiez.

Tocmai am instalat-o pe bunica Elsie în patul ei și scot fel de fel de sunete ca s-o alin, când draperia despărțitoare se dă deoparte. Și iată-l. Dr.

Love.

Luminile stridente ale spitalului se estompează într-o scânteiere romantică. „Dulce mister al vieții, te-am găsit în sfârșit”, se-aude orchestra cântând în fundal, pentru că, bineînțeles, uluitorul meu vis este însoțit de efecte sonore.

Dr. Love e cucerit pe loc de personalitatea mea sexy și strălucitoare, combinată cu grija afectuoasă de nepoată. Arată un pic obosit, dar într-un fel de răvășeală sexy pentru că, pe lângă moșirea micuțului Woodbridge, și-a petrecut noaptea plin de regrete că n-a aflat numele sau numărul meu de telefon, gândindu-se că n-o să mă mai vadă niciodată și că a pierdut șansa Iubirii Adevărate.

— Dragă, te pricepi mult mai bine la lucrurile

astea decât mine, mă trezește din reverie vocea

plină de patos a mamei, tocmai când Dr. Love

mă ia în brațe și se pregătește să mă sărute.

Mă opresc din visare.

Nu m-aș folosi niciodată într-un asemenea mod de bunica Elsie. Și, pe deasupra, sunt atât de multe spitale în Londra, încât șansa de a ajunge în cel unde lucrează Dr. Love e... nu, pur și simplu asta nu se poate întâmpla. Nu că aș vrea să se întâmple ceva, bineînțeles că nu vreau.

— Nu știu cum ne descurcăm fără tine, spune mama, și-i pot auzi lacrimile înecându-i glasul. M-aș bucura atât de mult să te văd, se tânguie ea.

M-a văzut ieri, dar dacă i-aș spune asta, ar începe altă diatribă despre cum e să fii bătrân și singur pe lume și despre sprijinul pe care ar trebui să-l reprezinte copiii pentru bietezele lor mame văduve, chiar dacă ea are doar cincizeci și patru de ani și o are pe bunica Elsie drept companie.

Cedez de data asta și mă îmbărbătez pentru bătălia cu haosul care e linia de metrou Northern Line.

Mai bine să-l sun întâi pe Jonathan... Respir adânc și-i formez numărul.

5

Legăturile care unesc

Confesiunea lui Rosie:

Dacă te dai cu capul de pereți se pare că arzi o sută

cincizeci de calorii pe oră. Interesant, dar nu pot să nu

mă întreb (a) de ce s-a gândit cineva că

merită să se facă o asemenea măsurătoare (vreau să spun, câți oameni cunoașteți care să se dea sistematic cu capul de pereți?), (b) cum au convins totuși pe cineva să se ofere voluntar pentru asta și (c) dacă s-a gândit cineva să măsoare câte calorii se ard când ai de-a face cu o mamă cam ruptă de realitate...

— Ești așa o alinare pentru sărmana ta mamă văduvă, îmi spune mama două ore mai târziu, după ce am reușit să desprind capul lui Percy de mâna bunicii Elsie, l-am lipit înapoi de trunchiul piticului, l-am așezat la locul lui în grădină, cu toți ceilalți gnomi, și i-am spălat și pe ei cu furtunul de grădină pentru a evita alte posibile dezastre.

Și am descoperit factura de telefon neplătită. Inexplicabil, gândul de a mă da în mod repetat cu capul de un zid de cărămidă e foarte tentant...

— Mamă, trebuie să menții lucrurile sub control, spun, uitându-mă peste teancurile de hârtii de pe masa din bucătărie. Îți atrag atenția pentru ultima oară.

— Știu, știu, dragă. Am, ăă, am uitat. Ce zici de o plăcintă bună cu carne? schimbă cu dibăcie subiectul, scoțând rapid pachetul din bufet și punându-l pe masa în dezordine. Curios că se frământă așa tare pentru curățenia piticilor de grădină. Nu are aceleași sentimente față de ordinea și curățenia din bucătărie, asta-i sigur.

— Sunt de la Marks&Spencer – preferatele tale.

— Dar am aranjat ca plățile să se facă direct din contul tău bancar, ca să nu mai trebuiască să-ți faci griji pentru lucruri din astea. Cum ar fi și factura la gaze, îmi trece brusc prin minte.

După moartea tatei, în urmă cu un an, am stabilit toate detaliile financiare cu ea. În afară de casa din Hampstead, mai are și o pensie lunară

și una de stat pentru persoanele văduve. Nu-i o sumă uriașă, dar e destul ca să-i acopere facturile și impozitele pentru casă și să-i rămână suficienți bani de cheltuială. Iar bunica Elsie contribuie la plata facturilor.

— Decembrie e o lună așa de plină, cu toate cumpărăturile care trebuie făcute... sunt un pic în urmă cu plățile la bancă până luna viitoare, îmi spune mama, puțin agitată, turnând apă clocotită în ceainic. Le-am... anulat pentru luna asta, știi, ca să am niște bănișori în plus de Crăciun.

— Nu așa se face. (Închid ochii. Mama și treburile financiare nu formează o pereche ideală.) Nu poți să sari peste o plată într-o lună

și să recuperezi în următoarea. Bănuiesc – numește-o o bâjbâială în întuneric dacă vrei – că de-aia s-a supărat așa tare ieri compania de energie.

Nu-i spun să vândă casa și să se mute într-un loc mai ieftin și mai mic, alegându-se în felul ăsta cu o grămadă de bani din care să trăiască. Am mai discutat despre asta, iar ea pur și simplu nu poate suporta să plece din casa în care și-a trăit toată viața de femeie măritată. O înțeleg, dar mă tem că o cam ia razna.

— Am vrut doar să-ți iau un cadou frumos de Crăciun, spune ea, vărsând lapte pe-alături când toarnă în cești. Știu că e bine intenționată, dar asta-i o altă șmecherie ca să mă facă să mă simt vinovată.

— Ce-ar fi să văd ce slujbe cu jumătate de normă am în fișierele agenției? o întreb pentru a milioana oară. Sunt sigură că am ceva care ți-ar conveni. În felul ăsta ai mai ieși și tu din casă și-ai mai cunoaște oameni, și-ai câștiga și niște bani în plus.

— Tatăl tău n-a fost niciodată de acord cu ideea ca soțiile să muncească, îmi spune și ea mie a milioana oară, strângând din buze.

E drept că tata era cam de modă veche, dar cred că se referea la soțiile cu copii mici, nu la soții în general.

— Dar sunt sigură că tata ar... caut cuvintele potrivite.

E greu, pentru că încă-i simte foarte mult lipsa. Și eu la fel.

— E deja o slujbă cu normă întreagă să mă ocup de casă și să am grijă de bunica Elsie, spune ea cu glas tremurat, gesticulând către talmeș-balmeșul din jur. Apoi își revine repede și spune voioasă: Știi,

demisolul e așa de drăguț și luminos, și spațios. E spațiu berechet pentru unul – sau chiar doi

—

oameni. Cu puțin efort, ar putea fi transformat într-un apartament cu intrare separată prin față și toate alea.

Nu-i o idee nouă. E aceeași idee cu care vine cam o dată pe lună. Mi se face brusc dor de zâmbetul înțelegător al lui Jonathan și de compania lui relaxată și fără complicații.

— Vaai, nu mi-ai spus că ai luat plăcinte de la Marks și Sparks – bunica Elsie, o apariție mică, rotundă și parfumată îmbrăcată în poliester liliachiu, trece prin bucătărie și înșfacă una din pachet. Sunt salvată de octogenara cu păr rozaliu, mă gândesc, pentru că

următoarea replică a mamei ar fi că demisolul e perfect pentru mine. Și pentru mine și Jonathan după nuntă, pe care mama o consideră a fi următorul pas logic.

Încerc s-o înțeleg, zău că încerc. L-a iubit cu adevărat pe tata. El a fost toată viața ei. A avut grijă de ea și au făcut totul împreună. Și chiar dacă nu vreau să-mi petrec viața singură, nu vreau nici să ajung ca maică-mea. Pur și simplu nu suport un astfel de aranjament claustrofobic.

În momentul ăsta, sunt sigură de ceea ce voi face. Am să-mi scot din minte doctorii mișto și ispititori și-am să mă concentrez pe neclaustrofobica mea relație cu dragul de Jonathan.

Jonathan nu e genul claustrofobic, asta-i sigur. Nu era acasă când l-am sunat mai devreme. I-am lăsat un mesaj, dar nu m-a sunat. Cel puțin, nu pe celular. Și nici pe telefonul mamei, al cărui număr știu că-l are, pentru că i l-am dat eu în mesaj – pentru orice eventualitate.

— Mamă, porți burtiera cea veche? întreabă maică-mea. (Bunicii Elsie, trebuie spus, i se bălăngăne unele părți ale corpului. Dar măcar a distras-o pe mama de la treaba cu demisolul.) îți atârnă unele părți pe-afară. Și în jos.

— Nu pot s-o port pe aia nouă pe care mi-ai luat-o, Sandra, îmi zdrobește intestinele, și am nevoie de mult loc acolo jos ca să pot mânca pe săturate la cină, spune bunica Elsie, îndesându-și în gură restul de plăcintă cu carne și luând încă una.

— Vechitura asta e o rușine – e plină de găuri.

Mama e indignată. Și are dreptate. Burtiera cea veche a bunicii Elsie nu e ceva ce vrei să vezi bălăbănuindu-se pe frânghia de rufe printre mulțimea de pitici. – Cu atât mai bine pentru, știi tu – bunica Elsie își încrețește fața deja încrețită într-un rânjel lasciv – pentru acces.

Cât mă bucur că mi-a împărtășit asta. Viața sexuală a bunicii mele este exact imaginea pe care s-o păstrez în minte. Gândul la sex îmi amintește că ar fi mai bine să plec acasă și să mă pregătesc pentru diseară.

Chiar am de gând să stau de vorbă cu Jonathan și să lămurim lucrurile.

Dar nu cred că-i nevoie să știe de sărut. La urma urmei, nu suntem căsătoriți încă, și-apoi, n-a fost decât un sărut.

Dar ce sărut...

— Mamă! clatină maică-mea din cap. Te rog.

— Iau cina cu noul meu prieten. Bunica Elsie mă împunge cu cotul în coaste. E nițeluș boțit, Alf îl cheamă, dar la vârsta mea nu poți să mai ai pretenții. Apropo de sex, chicotește ea, iar proteza dentară îi alunecă un pic.

Ți-a spus maică-ta despre Imaculata Concepție și Cum Trebuie să Ne Reunim cu Toții ca O Familie ca să Celebrăm Minunatele Vești?

— De ce vorbești cu majuscule? o întreb pe bunica Elsie, pentru că mi se pare c-ar insinua că mama a intrat într-o sectă religioasă.

— Verișoară-ta Elaine e gravidă, pufnește maică-mea, iar eu mai am puțin și leșin, nu alta. O să fie mamă singură.

— Glumești, spun eu, așezându-mă pe un scaun deasupra teancului de rufe spălate și împăturite, dar abia dacă-mi dau seama de surprinsă ce sunt. Nu mă omor după Elaine și, ca să fiu sinceră, dacă nu mi-ar fi rudă, aș

tăia-o pentru totdeauna de pe lista felicitărilor de Crăciun. Sau i-aș dărui înapoi ceva oribil și folosit care nu-mi trebuie, pentru că exact asta îmi face ea mie.

Cu excepția ultimului Crăciun, desigur, dar atunci a fost doar o întâmplare. Mi-a dat coșul cu produse

Body Shop pe care i-l cumpărasem cu un an înainte, dar nu i-a ieșit figura, pentru că întâmplător eu ador cosmeticele de la Body Shop, așa că m-am bucurat toată seara, fiindcă treaba asta o scosese tare din sărite. Și, cu toate că nu obișnuiesc să scot oamenii din sărite, cu Elaine fac o excepție.

Dar gravidă? Asta va însemna probabil că trebuie să fiu drăguță cu ea.

Totuși, nu-mi pot imagina cum se împacă tanti Pat cu situația asta – având în vedere statutul ei în Women's Institute!

— Tanti Pat ce-a zis?

— Din cât se pare, tanti-ta Pat și unchiul Bill sunt fericiți nevoie mare —

ba chiar dau petrecerea de Crăciun de anul ăsta în cinstea ei, spune bunica Elsie, ridicându-și dresurile. De data asta nu vine numai familia — îi invită pe toți pe care-i cunosc.

Sunt șocată că mătușa Patricia (sau tanti Pat, cum îi spunem ca s-o necăjim) primește vestea asta atât de bine. Se trage dintr-o foarte veche familie de nobili scăpătați (cu toate că s-a înjosit să se mărite cu unchiul Bill pentru, bănuim noi, averea frumoasă pe care și-a făcut-o

singur). A avut întotdeauna idei pompoase despre situarea oamenilor în marea schemă. În special a ei.

— Vară-ta Elaine a sunat și m-a invitat personal, adaugă bunica Elsie, sorbindu-și zgomotos ceaiul ca să alunece mai ușor plăcinta cu carne.

Elaine a sunat-o personal pe bunica Elsie? Încerc să mi-o imaginez pe bunica Elsie în casa lui tanti Pat și-a unchiului Bill de pe Hampstead Heath.

E imaculată și plină de lucruri scumpe, de te înspăimânți numai la gândul că ai putea atinge ceva. Încerc și să mi-o imaginez pe bunica Elsie fiind drăguță, dar nu reușesc deloc.

Unchiul Bill e fratele tatei, deci bunica Elsie nu-i de fapt înrudită cu latura asta a familiei. Iar tanti Pat îi ignoră de obicei existența.

— Știu că tanti-ta Pat nu mă place. Știu ce crede despre mine, că le stric fasonul, adaugă bunica Elsie.

— Nu știu de unde ți-a venit ideea asta, spune mama destul de sec.

Bineînțeles, ar putea fi din cauza burtierei vechi. Mamă, tare-aș vrea s-o porți pe cea nouă. Și proteza cea nouă. Dar, înainte să se lanseze într-una din diatribele ei, se întâmplă ceva straniu. Pe fața mamei apare brusc un zâmbet uriaș.

— Vai, dar n-am nimic de îmbrăcat pentru petrecere. Va trebui să-mi cumpăr ceva, spune ea, și ochii i se luminează. Și tu va trebui să-ți cumperi ceva, mamă.

— Eu sunt ca și aranjată. Bunica Elsie se îndreaptă spre ușă. Mă îmbrac cu rochia cu dungi roșii și verzi și cu flori negre, că-i sărbătorească.

Mă umflă râsul, fiindcă bunica Elsie în rochia aia e o imagine ce nu trebuie ratată. Tanti Pat o să facă spume.

— Plus că, bunica Elsie îmi face cu ochiul din ușa bucătăriei, asta are s-o enerveze pe tanti-ta Pat. Acum trebuie să mă duc să-mi împrăpătez machiajul. Sunt așteptată la Cafe Rouge în zece minute.

— Sunt sigură că nici ție nu ți-ar strica o rochie nouă, Rosie. Consider-o un cadou în plus de Crăciun, special din partea mea. Hai să organizăm o ieșire la cumpărături între fete.

— Dar...

Sunt pe cale să-i amintesc despre bani și despre faptul că-i prea cheluitoare, dar mă opresc când văd înștiințarea de depășire a plafonului la Mastercard pe podea, sub masă. Sunt doar douăzeci și cinci de lire, dar trebuie plătite.

— Mamă, ce-i asta? întreb retoric, fluturându-i hârtia prin față.

— A, aia? Mi-o smulge din mână. E doar un lucrușor pe care l-am cumpărat pentru tine, dragă, îmi spune, privind-o chiorâș. L-am văzut pe unul din canalele alea de shopping, și a trebuit să folosesc o carte de credit pentru că-i mai ușor să comanzi prin telefon cu o carte de credit, nu?

— Mamă, spun eu, un pic epuizată. Trebuie să avem o discuție despre toate facturile astea neplătite.

— Nu fi urâcioasă, dragă, vreau doar să te simți minunat, îmi spune ea, pufnind indignată. Știi... așa cum era când tata... ah, dragă, amintește-ți toate momentele alea minunate din vremea când eram împreună cu toții. Își scoate un șervețel din buzunar și-și șterge ochii.

— Mamă, îi spun cu blândețe, atingându-i brațul.

— Haide, dragă, zice mama, redevenind vioaie. Poți să rămâi la cină?

Ce-ar fi să-ți pregătesc ceva bun de mâncare?

Reușesc să scap, pentru că maică-mea are idei mărețe în legătură cu mine și Jonathan și e de acord să iau cina cu el. Cel puțin așa cred, că voi lua cina cu el. Nu m-a sunat încă înapoi...

Dar n-am scăpat decât după ce i-am promis maică-mii că vin la masa de prânz în ziua următoare, drept mulțumire pentru că am insistat să plătesc telefonul și factura pentru Mastercard (cu toate că aproape întotdeauna iau prânzul la ea duminica), să scriu cecuri pentru ambele facturi și să le expediez la plecare, în drum spre metrou.

În timp ce trenul vâjâie prin măruntaiele Londrei, îmi fac griji pentru mama. E-adevărat că a trăit mereu în propria ei lume, chiar și înainte ca tata să moară, dar cred că lucrurile se înrăutățesc. Totodată, sunt complet năucită de povestea cu Elaine. Nu-mi vine să

cred că mai-sfânta-ca-oricine, cea care trecea în ochii tuturor drept incapabilă să facă cel mai mic pas greșit, mironosița de Elaine e însărcinată.

Ies din metroul magistralei Northern și străbat pasajele adânci către linia Central.

Și pe deasupra, nu vrea să spună cine-i tatăl. Probabil pentru că nu-și amintește, mă gândesc cu răutate. Elaine e mititică, delicată, are tălpi mici și înguste (bineînțelese) și arată ca o păpușă chinezească, așa, de parcă n-ar fi niciodată în stare de ceva rău.

Din păcate, are inimă de Chucky și întotdeauna vrea ceea ce au alții (eu, de exemplu).

Când aveam zece ani, mi-am dorit enorm să primesc de Crăciun un ponei. Tânjeam după el din tot sufletul meu de fetiță îndrăgostită de păpușile Barbie și de micii lor ponei. Da, acum știu că poneii sunt scumpi și că

necesită (a) un grajd, pentru ca nu pot trăi în apartamentul de la demisolul unei case din Hampstead, așa cum plănuiam eu, și (b) foarte mult spațiu în care să poată alerga – și nu o grădină mică precum a noastră. Deși promisesem s-o duc pe Candy (da, alesesem deja un nume pentru poneiul meu perfect) în plimbări lungi pe Hampstead Heath în fiecare zi. Cum spuneam, aveam zece ani, iar lumea era un loc minunat, plin de speranță. Elaine știa totul despre această dorință fierbinte a mea, pentru că mă

amenințase că-i smulge capul păpușii mele Bărbie, Prințesa Aurora, dacă nu-i arăt scrisoarea pentru Moș Crăciun.

Inutil să mai spun, de Crăciunul ăla a primit un ponei. Și am încercat să

mă bucur pentru ea, zău că am încercat. Și am fost mai mult decât fericită cu darul pe care-l promisem eu, un căluț de jucărie pentru Prințesa Bărbie. Am fost fericită până și să curăț grajdul lui Candy (da, Elaine îi furase și numele) luni de zile, fiindcă Elaine mă lăsa s-o călăresc o dată pe săptămână. Era aproape ca și cum aș fi avut propriul meu ponei...

Până într-o zi, când m-am dus să-i curăț grajdul și Candy dispăruse. Elaine m-a anunțat cu mare bucurie că poneiul fusese vândut pentru că mă iubea pe mine mai mult decât pe ea, și nimeni n-avea voie să mă iubească pe mine mai mult decât pe ea.

Ar fi trebuit să-mi țin gura și s-o las pe scorpie să-i

rupă capul Prințesei Aurora. Da, știi că e copilăresc

să porți cuiva pică timp de optsprezece ani, mă

gândesc, pe când cobor în stația Holland Park și mă îndrept spre casă, dar Candy n-a fost singura dragoste pe care Elaine mi-a furat-o.

N-am să uit niciodată scena umilitoare de la petrecerea de ziua mea, când am împlinit douăzeci și unu de ani. Scena în care eu mă duc în dormitorul părinților mei ca să-i găsesc pardesiul mătușii Lizzy și-o găsesc în schimb pe draga de Elaine demonstrându-i lui Harry, iubitul meu de atunci, abilitățile ei în ale sexului oral... Cel puțin Jonathan n-ar face niciodată una ca asta.

Iar când deschid ușa de la intrare, telefonul sună, așa că mă reped spre el și ridic receptorul, pentru că e probabil Jonathan.

Mulțumesc, Doamne, pentru Jonathan cel sigur și de încredere.

— Alo?

— Scumpa mea, toarce Elaine ca o pisică la celălalt capăt al firului, iar eu sunt derutată, pentru că ea nu mă sună niciodată.

— Elaine, spun, gâfâind un pic. Îmi pare bine să te aud, mint eu. M-am bucurat s-aud despre, îmm, bebe.

— Sunt așa de emoționată, chițăie ea cu vocea ei de fetiță. Închipuie-ți, sunt prima dintre noi, cei patru verișori, care aduce pe lume o nouă viață.

— E nemaipomenit, spun eu, imaginându-mi-o pe Elaine într-o ipostază

nu tocmai plăcută, în nouă luni, grasă și umflată ca o balenă. Și apoi, pentru că nu mă pot abține: Sper că și, îmm, norocosul tătic e la fel de emoționat.

— Vai, dragă, dar lucrurile sunt un pic încurcate pentru el acum și-am jurat să păstrez secretul.

Sunt intrigată. În cazul ăsta, e clar că e vorba de un bărbat însurat.

— E însurat, nu-i așa? mă ia gura pe dinainte, pentru că, dacă eu nu m-aș culca niciodată cu bună știință cu un bărbat însurat, Elaine nu-i atât de scrupuloasă.

— Rosie, obrăznicătură ce ești tu, se mătâie Elaine la telefon. Să

spunem doar că trebuie să ne gândim la imaginea lui publică, dar crede-mă, la momentul potrivit, am să-ți povestesc totul.

Mi se pare mie sau sună ca o amenințare?

— Trebuie neapărat să vii la petrecere la mami și tati joia viitoare, subliniază ea.

Ceea ce e ciudat, pentru că întotdeauna merg la petrecerea de Crăciun a familiei. Din obligație, dar am o grămadă de rude care chiar îmi plac și care vor fi prezente acolo. Și Jonathan, desigur.

— Abia aștept, spun cu prudență, așteptând motivul real pentru care m-a sunat.

— A trecut parcă o veșnicie de când n-am mai stat de vorbă, zice ea, sporindu-mi curiozitatea. Și neapărat să-l aduci și pe minunatul tău iubit, adaugă ea, iar firea mea suspicioasă ajunge imediat la concluzia că încearcă să mi-l fure. De ce și-ar bate altminteri capul?

— Sigur, am să încerc, spun eu, în timp ce în minte îmi reapar brusc Elaine, Harry și Episodul cu Sexul Oral.

Mă întreb dacă aș putea să-mi retrag invitația pe care i-am făcut-o lui Jonathan, pentru că deja și-a notat-o în agendă. Aș putea să-l mint că petrecerea s-a anulat din cauza...

Ce fac? Singura dată când l-a întâlnit pe Jonathan, la petrecerea aniversară a unchiului Bill, când a împlinit șaiszeci de ani, în august, Elaine abia dacă s-a uitat la el, fiindcă atunci se întâlnea cu un bancher bogat și frumos. Iar Jonathan e o scumpete și nu mi-ar face niciodată una ca asta. E unul dintre motivele pentru care sunt atât de îndrăgostită de el.

Dar în Elaine n-aș avea încredere nici dacă ar fi cu Papa... chiar dacă e gravidă.

— Și trebuie să-i spui bunicii Elsie că fără ea n-ar mai fi la fel, ciripește Elaine, ceea ce e absolut ciudat pentru că Elaine n-o poate suferi pe bunica Elsie.

— Ăă, da, e și ea foarte nerăbdătoare, spun eu, și chiar așa e.

Cred că mai mult din cauza zaiafeturilor îmbelșugate pe care le organizează întotdeauna tanti Pat.

— Și simpaticele tale prietene Carmen și Jess – și Charlie, bineînțeles.

(Devine tot mai ciudat, pentru că știu sigur că Elaine nu-mi suportă nici prietenii.) Sunt așa de fericită, chițăie Elaine din nou. Vreau să cuprind întreaga lume și s-o îmbrățișez. Mă întreb, în timp ce încerc să închei conversația și să scap de ea, dacă schimbarea asta miraculoasă a lui Elaine se datorează sarcinii.

E sezonul bunăvoinței, la urma urmei.

„A se folosi numai în interior sau în exterior”, mă informează cu înțelepciune ambalajul de la beculețele de Crăciun, când deschid cutia și desfășor firul lung al instalației. În opoziție cu ce, mai exact? Cu spațiul subacvatic sau stelar?

Bradul meu superb a stat în curtea din spate toată săptămâna, așteptând doar să-l aduc în casă și să-l împodobesc, așa că m-am gândit să-mi iau de-o grijă. Crăciunul nu-i la fel fără mirosul de brad, nu-i așa?

După ce așez ultimul glob pe o creangă, fac un pas înapoi și îmi admir munca. Anul ăsta, am hotărât ca tema bradului meu să fie roșu cu argintiu, pentru că se potrivesc foarte bine cu verdele bradului și cu Crăciunul în general. Vreau un Crăciun cât mai fericit posibil.

Iar acum am să mă uit la un film – ceva cu sânge și cu mațe scoase –, ceva care să nu includă doctori drăguți sau eroine superbe care-și găsesc întotdeauna alesul.

Jonathan s-a despărțit de mine adineauri.

După ce am terminat convorbirea cu Elaine, mi-am verificat mesajele de pe telefonul fix, pentru că timpul trecea și m-am gândit că-i ciudat să n-am vești de la Jonathan, așa că vă imaginați ușurarea mea când i-am auzit vocea melodioasă vorbindu-mi prin intermediul căsuței vocale. Iată ce spunea de fapt.

— Ăă, bună, Rosie. Sunt eu, Jonathan. Ăă, se pare că degetul lui Sidney nu era rupt până la urmă, hahaha, doar un pic învinețit. M-am gândit că

poate vrei să știi.

„Ce drăguț”, gândesc pe moment, fără să-mi dau seama că fraza lui nu include niciun cuvânt în franceză. Iar apoi aruncă bomba.

— Ăă, știu că e cam pe neașteptate și nu știu cum ar fi mai bine să-ți spun, dar mă gândesc la asta de ceva timp.

Rosie, tu știi că nu te-aș răni cu intenție, mai ales în perioada asta. Dar cred că noi doi ar trebui să luăm o pauză, spune el, lăsându-mă perplexă.

Adică, știu că și eu mă gândeam că avem nevoie de o pauză, dar îmi trecuse. Ah, pun pariu că și-a găsit pe altcineva.

— Ăă, nu-i pentru că mi-aș fi găsit pe altcineva. M-am gândit că ai vrea să știi asta. Țin foarte mult la tine, dar cred că avem nevoie să lăsăm lucrurile să se liniștească. Doar pentru o vreme. Doar pentru câteva săptămâni. Bine, ai grijă. Vorbim curând. Dacă simți nevoia să, ăă, stăm de vorbă despre asta, sunt aici. Asta-i tot? Asta-i despărțirea mea? Întrucât picioarele mi s-au înmuiat brusc, mă prăbușesc pe canapea și mă uit la bradul meu de Crăciun, strălucind și clipind voios, și mă simt foarte singură.

Fiecare merită să aibă cu cine petrece Crăciunul, nu-i așa?

Pur și simplu nu pot să concep una ca asta. Pun pariu că Jonathan va suna mâine, că de fapt totul va fi fost o greșeală, și *nu* am deloc de gând să-mi bat capul cu asta acum.

În schimb, pun DVD-ul cu *Terminatorul III* și mă mulțumesc cu un pic de distrugere planetară. Și în timp ce mă uit la oameni „terminați” rând pe rând, eu termin o porție uriașă de batiste și alune americane. Deloc surprinzător, ambalajul de la alune conține următoarea informație: „Atenție: conține alune”.

Ar trebui să scriu o scrisoare de mulțumire pentru treaba asta Protecției consumatorului... imediat după ce-mi culeg inima împrăștiată pe jos.

6

Identitate eronată?

Confesiunea lui Rosie:

Uneori, când lucrurile merg de-a-ndoaselea, mă întreb cum ar fi să fiu un melc...

Nu pentru că gastropodele alea târâtoare cu cochilia spiralată mi s-ar părea niște creaturi atrăgătoare, ci pentru că ele pot dormi trei ani. Vă dați seama? Ți se întâmplă ceva oribil și tot ce ai de făcut este să tragi un pui de somn lung, iar când te trezești, gata, ți-a trecut! Bineînțeles, nu-i așa plăcut să fii un melc franțuzesc, având în vedere că poți fi mâncat...

— Jonathan mi-a frânt cu nepăsare inima și mi-a dat papucii ieri, via căsuța vocală, îmi anunț, un pic teatral, prietenii în după-amiaza următoare.

Of. Zău că n-am vrut să sune așa melodramatic. Dar am ținut atâta în mine informația asta de aseară până acum, și-a tot crescut, s-a dilatat, încât trebuie să spun ceva cuiva, altfel plesnesc. Aseară pur și simplu n-am fost în stare să sun pe nimeni.

Părăsită. Cu doar cinci zile înainte de Crăciun. Jalnic, nu? Sunt atât de dezagreabilă încât iubitul meu nu poate saștepte aici măcar până la Anul Nou ca să scape de mine.

Jess, care din nefericire și-a ales exact momentul ăsta să apară la masa noastră cu stele uriașe de Aster în ochi, ți-pă:

— Ei? Ei? Ce părere aveți? Nu-i așa că Aster e fantastic? Absolut fantastic? Biata Jess. Entuziasmul ei rămâne de neînțeles pentru toți, iar la masă se așterne o tăcere buimacă.

Suntem cu toții la Duck Drake, o cârciumă mică, afumată, prăfuită și dosnică din Camden. E așa de ascunsă, că mi-a trebuit jumătate de oră s-o gădesc, ceea ce într-un fel a fost un noroc, fiindcă am ajuns atât de târziu, încât am picat numai bine ca să-l aud pe Aster cu trupa lui ucigându-și brutal a doua piesă.

Îmi trecuse prin cap să renunț și să mă duc acasă după prânzul de la mama, ca să zac și să-mi recapăt un pic echilibrul înainte de a le spune prietenilor mei despre Jonathan, dar le promisesem tuturor că voi fi prezentă la debutul londonez al lui Aster cu Asteroid Attack. În special lui Jess.

Când spun tuturor, mă refer la Carmen, Jess, simpaticii mei verișori Flora și Philip, și Charlie, împreună cu care dețin Slujbe Speciale.

Philip e primul care-și recapătă graiul.

— O, nu. Îmi pare tare rău, Rosie, îmi spune el compătimitor. Credeam că-i un tip de treabă.

— Tipii de treabă nu-și părăsesc iubitele cu o săptămână înainte de Crăciun. Ticălosul dracului. Carmen își trânteste halba goală pe masă.

— Credeam că-l placi, îi spune Flora, sora lui Philip. Biata de tine, adaugă către mine. Știu că viitorul pare sumbru și pustiu, dar ai să treci peste...

— Ar fi putut să aibă măcar bunul-simț să aștepte până la Anul Nou, ca orice persoană normală, intervine iar Carmen, înainte ca Flora să-și termine fraza. Iar apoi: Scuze pentru partea cu „ticălosul dracului”, Phil, îi spune lui Phil, care, când nu-și face veacul în cârciumi îmbrăcat în blugi și pulover, și-l face într-o biserică anglicană, purtând veșmânt preoțesc și guler alb, pentru că e preot.

— Nu-ți face griji, zâmbește el cu blândețe.

Philip e întotdeauna blând și încearcă să vadă ce-i mai bun în oameni, dar presupun că asta face parte din cerințele postului.

— Nu cred că ar fi de vreun ajutor să spun că e voia Domnului și că misterioase sunt căile Lui, așa-i? mă întreabă el. Apoi, când scutur din cap: Așa mă gândeam și eu. Ghinion, totuși, fată dragă.

— Vrei să-l gălesc și să-i rup picioarele pentru tine? se bagă iarăși Carmen, cu ochii îngustați ca niște fante, în timp ce duce la gură următoarea halbă și ia o înghițitură zdravănă. Scuze, Phil, fă-te că n-ai auzit asta.

— Dar nu mai departe decât ieri îmi spuneai mie să-i dau papucii lui, spun eu.

A dat deja pe gât două halbe de bere Theakston's Old Peculier de când am sosit eu, și bănuiesc că vehemența ei e îndreptată mai degrabă împotriva propriului iubit, Paul, decât a lui Jonathan, de vreme ce Paul absentează în mod misterios.

— Nu despre asta-i vorba, spune ea, și sunt profund derutată. Ai fost bună pentru sex, bineînțeles. Și la îndemână ca să te ia la petrecerea lui de Crăciun. Și după ce ți-ai făcut treaba, te-a lăsat. Așa că nu trebuie să-ți cumpere cadou de Crăciun.

— Da, mersi, îi spun eu, și mai amărâtă acum.

Asta chiar mă face să mă simt mai bine. M-a

lăsat pentru că încearcă să economisească bani.

— Nu-i singurul. Pe bune, de când a făcut treizeci de ani, Paul s-a boșorogit de-a dreptul în unele privințe. Am ajuns la concluzia că toți bărbații sunt niște ticăloși interesați și egipști, pentru care nu merită să-ți pierzi nicio secundă. Cei de față se exclud, adaugă ea cherchelită rău, uitându-se la Philip și Charlie. Și, bineînțeles, întotdeauna e mai bine să fii tu ăla care dă papucii, decât ăla căruia i se dau papucii.

— Dar credeam că sunteți fericiți împreună. (Flora spune întotdeauna asta când unul dintre noi se desparte de cineva.) Păreați așa de potriviți, oftează ea. (Și asta spune întotdeauna.)

Flora, înaltă de un metru optzeci și având optzeci de kilograme, e foarte blondă și emană un farmec de walkirie, wagnerian. E exuberantă și interesantă și e unul dintre cei mai drăguți oameni pe care i-am cunoscut vreodată, dar bărbații tind să vadă în ea mai degrabă o soră sau o bonă decât o soție. — Trebuie să ieși din amorțeala asta, dragă, mă sfătuiește ea. Trebuie să urci din nou în șa — sari înapoi în heleșteul întâlnirilor cât mai repede posibil.

Sau sunt goniți de dominația ei blândă, modulată, bine intenționată.

Ultimii ei iubiți, amândoi despărțiți când o cunoscuseră pe Flora, au lăsat-o și s-au întors la nevestele lor. Se pare că toate acele discuții lungi și edificatoare cu Flora i-au ajutat să-și clarifice sentimentele și să-și revizuiască comportamentul.

Sărmana Flora. Tot ce vrea e să găsească pe cineva drăguț și prietenos cu care să se înțeleagă.

— Tocmai înainte de Crăciun. E așa de... Charlie, care n-a scos un cuvânt până acum, clatină din cap și-și scoate un șervețel din buzunarul jachetei de piele. Și-și șterge ochii. Știu prin ce treci, scumpo... Se oprește.

Charlie a fost părăsit de Marea lui Iubire anul trecut, chiar înainte de Crăciun.

— N-am vrut să trezesc amintiri triste, spun repede. Uitasem complet până în momentul ăsta...

— Ai să uiți de el și-ai să mergi mai departe,

îmi spune el, bătându-mă pe braț.

El nu prea a reușit să uite totuși și pare să fi renunțat la iubire pentru totdeauna. Au fost vreo doi tipi de la Marea Iubire, dar s-a fâșâit totul înainte de-a apuca să devină interesant.

— Nu v-a plăcut deloc, nu-i așa?

Jess, care, ca de obicei, nu prea s-a prins încă de tema conversației, se trânteste pe taburet, iar noi ne năpustim cu toții spre pahare, căci masa se clatină.

— Știu că Aster poate fi un pic... dificil câteodată, dar are o inimă de aur. Sincer.

— Nu vorbeam despre Marele Meseriaș aici, spune Carmen, aruncând o privire spre bar, unde Aster se conversează cu două femei foarte frumoase.

Jonathan i-a dat papucii lui Rosie ieri. Prin căsuța vocală.

— Vai. Scuze, scuze, e îngrozitor, spune Jess, smârcâindu-se și ea compătimitoare. Nu știu ce m-aș face dacă Aster m-ar părăsi. Aș fi distrusă.

Distrusă, adaugă ea și Charlie îi dă un șervețel.

— Eu n-aș fi, murmură Carmen numai pentru urechile mele, pentru că Aster devine foarte prietenos cu fetele de la bar și practic o ignoră pe biata Jess.

— Sărmana de tine, suflet zdrobit. Jess clatină din cap.

— Privește partea bună a lucrurilor, adaugă Flora cu vocea ei puternică.

E plină balta de pește.

Dar eu îl vreau pe cel care mi-a scăpat din cârlig.

Știu că Jonathan poate fi un idiot uneori. Și știu că mă gândeam să luăm o pauză, dar asta a fost numai după chestia cu Sidney și cu

Dr. Love... înainte să apuc să privesc lucrurile din perspectiva corectă.

De aseară încoace, am trecut prin toată gama de sentimente posibile, zbătându-mă între a-l iubi pe Jonathan și a-l urî, apoi amintindu-mi toate lucrurile drăguțe pe care le-a făcut pentru mine, de pildă pantofii pe care mi i-a cumpărat, faptul că m-a ajutat cu franceza, și-acum am devenit siropoasă rău și-mi vine să plâng.

Nu le-am pomenit de despărțire mamei și bunicii Elsie la prânz. Mama a trântit tot timpul despre doamna Henderson de la numărul 63, cum s-a mutat fiică-sa înapoi cu ea după ce s-a despărțit de iubitul ei, cu care locuia împreună, și cât de bine e pentru doamna Henderson s-o aibă din nou acasă

pe Shirley a ei. Așa că după asta, n-aș fi rezistat ca mama să mă interogheze în legătură cu ce-am mai greșit acum.

Nu-mi propun deliberat să-mi sabotez relațiile... poate că pur și simplu n-am stofă pentru viața în cuplu.

— Ce chestie, zice Charlie clătinând din cap și oftăm cu toții cu nasul în băuturile noastre, dând din cap și cufundându-ne într-o tăcere mormântală.

Cert e că mă pricep de minune să stric atmosfera.

— Am tras un rock pe cinste ori ba? întreabă Aster, apropiindu-se fudul de masa noastră. Măi, am fost trăsnet, nu că da? zice el. Ce zici, popo – n-aș fi crezut că guști din astea, spune el, chicotind de parcă ar fi spus o glumă bună. Aș fi zis că ți-s mai pe suflet corurile alea care cântă aleluia, chicotește și mai abitir.

— Ei bine, sunt un preot cu gusturi foarte eclectice în materie de muzică, îi spune Philip solemn.

Aster, al cărui vocabular redus e limpede că nu include cuvântul

„eclectic”, îl fixează îndelung cu o privire complet goală înainte de a răspunde.

— Îmi pare rău, popo, da' nu te văz c-o chitară electrică.

Iar eu mă întreb a enșpea oară de ce Jess, care e inteligentă, și bună, și bogată, și frumușică în felul ei ciudat, s-a combinat cu Aster, care e ignorant, și deloc frumușel, și-o stoarce de bani. Cel puțin așa cred eu.

Vedeți, chiar dacă sunt devastată de purtarea crudă a lui Jonathan, nu sunt chiar așa devastată încât să nu înțeleg problemele prietenilor mei. Dar cine știe ce profunzimi ascunse o fi având Aster? Presupun că până la urmă e o chestie de gust.

— Ăă, într-adevăr, spune Philip, încurcat. Foarte

înflăcărată interpretare, adaugă și ochii i se

îmblânzesc când își mută privirile de la Aster la Jess.

— Ați fost, îmm, unici, spun eu, pentru că au fost zgomotoși și nemelodioși.

Iar Aster nu-i în stare să cânte corect o piesă, dar e atât de important pentru Jess să încercăm să-l agreăm. De fapt, am avut întotdeauna impresia că Philip are o slăbiciune pentru Jess...

— Ați fost zgomotoși. Și incredibil de nemel... începe Carmen, și-i dau un șut pe sub masă înainte să-i rănească sentimentele lui Jess, fiindcă a băut un pic prea mult și nu m-ar ierta dacă n-aș opri-o. De nemaipomeniți, zice ea, aruncându-mi o căutătură cruntă.

— Remarcabil, e replica lui Charlie.

— Interesante, îmm, aranjamente, afișează

Flora un zâmbet diplomatic. — Nu-i așa? Nu

v-am spus eu că-s grozavi? sare Jess ca o

pisicuță

neastâmpărată și se prinde cu brațele de gâtul sfrijit al lui Aster, iar noi ne înșfăcăm cu toții băuturile, pentru că masa se zguduie.

— Ușurel, păpușă, îi spune Aster, desprinzându-se din brațele ei și aruncând o privire către fan-clubul lui de la bar. Am de păstrat o imagine.

Nu pot să stau dracului tot timpul cu gagica atârnată de mine ca o lipitoare.

Și era cât pe ce să le zbori băuturile.

— Vai, scuze, scuze, spune Jess, și zâmbetul îi pălește un pic.

Iar eu vreau să-l trosnesc pe Aster pentru cât de îngrozitor se poartă cu ea. Mă uit nervoasă la prietenii mei și știu că și ei vor să-l pocnească pe Aster. Ostilitatea e așa densă, că poți s-o tai cu cuțitul.

— Jess nu-i împiedică, începe Carmen, deloc surprinzător, și mă încrunt amenințător la ea, dar se face că nu mă vede. Zâmbește și adaugă, pe un ton suav: Și nici nu-i un pirat hrăpăreț și irascibil.

Îmi țin răsuflarea în timp ce Aster asimilează cuvintele lui Carmen.

Toată lumea de la masă își ține răsuflarea, cu excepția lui Jess, care arată ca un animaluț rănit.

— Corect, frate. Aster îi zâmbește nedumerit lui Carmen. (Nu cred că a înțeles ceea ce tocmai i-a spus Carmen: că e un vânător de zestre lacom și țăfnos.) Ăă, pot să-ți spun o vorbă? îi zice Aster lui Jess, arătând cu capul spre bar. Mai în particular.

— Imm, da. Da. Scuzați-mă un moment, spune Jess un pic cam prea veselă, înroșindu-se toată în timp ce își ia geanta de sub masă și-l urmează pe Aster prin încăpere.

— Carmen, dragă, știu că ești bine intenționată, dar zău așa. I-ai văzut fața bieteii Jess? spune Flora de îndată ce Jess se îndepărtează suficient ca să nu poată auzi.

— Are dreptate totuși, ne spune Charlie tuturor. Cum altfel și-ar fi putut permite să-și cumpere chitara aia nouă?

— Puțin mai încet, bătrâne, îi zice Philip. Nu cred că vrei să te audă

Jess. Ar fi tare supărată dacă ar ști că noi credem despre Aster că umblă doar după banii ei.

— Dar chiar umblă doar după banii ei, spune Carmen, luând încă o înghițitură zdravănă de bere. Uită-te numai. E o sculă respingătoare și lipsită de personalitate. Scuze, Phil.

— Nicio grijă cu limbajul, îi spune Philip. Le-am auzit deja pe toate, să știi.

Și, cum era de așteptat, Jess scotocește în geantă după portofel. Scoate câteva bancnote și i le dă lui Aster.

— Dar ce facem totuși în legătură cu asta? Nu poate să tot scape, dracului, bine mersi, nepedepsit.

Fața lui Carmen se face tot mai roșie pe măsură ce-și intră în ritm.

Oricine are un neuron își poate da seama că se folosește de ea.

— Poate că am înțeles noi greșit, o contrazice Flora, dar fără tragere de inimă. Poate că Aster intenționează să-i dea banii înapoi. (Nu crede nici ea ce spune, dar încearcă mereu să nu fie părtinitoare.) E limpede că-l iubește ca o nebună. Nu cred că ne-ar mulțumi dacă am pomeni despre problema cu banii.

— Da, pare destul de amorezată, zâmbește Philip, dar ochii îi sunt triști.

Trebuie să-i fim alături, dar n-ar trebui s-o îndepărtăm vorbindu-i de rău iubitul. S-ar putea să-i fie greu să ne plângă pe umăr mai târziu, dacă se lămurește singură și se desparte de el.

Philip are dreptate.

— Are dreptate, spune Charlie. Vreau să spun, Carmen, dragă, dacă ți-am spune cu toții că Paul e un ratat, ceea ce bineînțeles nu e cazul pentru că-i un tip absolut admirabil, și că ți-ai putea găsi unul de un milion de ori mai bun, ce-ai simți față de noi?

— După cum stau lucrurile acum, probabil aș cumpăra șampanie și m-aș oferi să-ți port copiii.

Carmen mai ia o dușcă de bere, iar eu mă îngrijorez și mai mult.

— Ha, ha, bună, spune Charlie. Haide, nu crezi nici tu ce spui.

— Bineînțeles că nu crede, adaugă Flora. Tu și Paul vă potriviți foarte bine.

— Îmm, e totul în regulă între tine și Paul? o întreb, pentru că nu sunt Sigură că-i vorba de una dintre certurile obișnuite.

Carmen ne privește câteva secunde bune înainte de a răspunde.

— Scuze tuturor, nu mă băgați în seamă. Asta-s eu, scârboasă și dificilă, spune ea, cu un pic de amărăciune.

Serios. Nu-i nimic. Paul a primit un telefon de la unul dintre prietenii lui fotografi. Tipul era bolnav și a întrebat dacă Paul l-ar putea înlocui la o nuntă, iar eu, în loc să fiu o iubită rezonabilă, înțelegătoare, am reacționat exagerat. Dar n-a pierdut chiar evenimentul muzical al secolului, nu-i așa?

Și-apoi, cum spune Paul, trebuie să începem să ne gândim la bătrânețe și la pensii, să ne putem descurca din ce punem deoparte. Of, destul despre mine.

Hai să-l mai sfâșiem puțin pe Aster, asta o să mă-nveselească sigur.

Înainte să mă pot concentra asupra spuselor lui Carmen, Jess se întoarce la masă, roșie de stânjeneală, în câteva secunde, Aster a cumpărat de băut pentru el, cei trei membri ai trupei și cele două femei. Nu și pentru Jess.

— Îmm, îmm, cred că-i rândul meu, spune veselă Jess, dar ochii îi sunt suspect de lucioși. L-am rugat pe Aster să aducă el băuturile, dar cred că a uitat, adaugă grăbită. Încă un rând, toată lumea?

— În niciun caz, zice Philip, gentleman ca întotdeauna, și-o bate pe umăr. Stai jos. E rândul meu, fată dragă.

— Adu coniacul ăla medicinal pentru Rosie, îi cere Flora. Dragă, te neglijam, se întoarce ea spre mine. Spune-ne despre despărțirea de Jonathan.

Dar numai dacă vrei. Ți-ar prinde bine, știi, să-ți descarci sufletul.

De fapt, în mijlocul întâmplărilor dramatice de la masă, uitasem cu totul de Jonathan... Sunt copleșită pe loc de nefericire și vinovăție, amintindu-mi evenimentele dezastruoase de vineri seară. Cât de umilitor e ca iubitul să se descotorosească de tine pentru că e mai dedicat propriei cariere decât ție?

Și așa, îmi petrec următoarele zece minute povestindu-le despre oribila strângere de fonduri, și despre cum era cât pe ce să fiu sărutată de Sidney, și despre degetul lui cât pe ce să fie rupt. Despre întâlnirea mea cu Dr. Love napuc să le spun, pentru că, bineînțeles, din punctul ăsta Carmen acaparează plină de entuziasm conversația și înfloreste teribil povestea.

— Ești plină de surprize. Charlie e impresionat. Nu te credeam în stare.

— Dar cum am putut să fac așa ceva? mă văicăresc, înseamnă că sunt un om fără inimă, o persoană împietrită, o nesimțită? înseamnă că sunt o târfă?

— Nu, nu, nu târfă, scutură Jess din cap.

— Bineînțeles că nu, fată dragă. Philip îmi întinde un pahar de brandy.

Oamenii au reacții neobișnuite în situații emoționale traumatizante. Văd asta tot timpul în parohia mea.

— Doamne, cred că-i foarte romantic, zice Flora și ochii i se umezesc de emoție.

Ceea ce mă șochează, pentru că-i mereu așa de sensibilă.

— Eu tot mai cred că ar fi trebuit să-l iei acasă și să i-o tragi, completează Carmen, care a trecut de la bere la whisky și i se mpleticește limba.

— Deși cred că Philip are dreptate, continuă Flora. Te-ai simțit neglijată

și neînțeleasă de Jonathan, așa că n-ai mai rezistat. Dr. Love era la îndemână, așa că ți-ai transferat asupra lui sentimentele pentru Jonathan.

— Știi, e logic ce spui tu.

Chiar. Asta mă bucură enorm. În sfârșit, o explicație logică pentru purtarea mea ciudată.

— Trebuie să spun totuși că mie mi-au plăcut întotdeauna doctorii amabili, oftează Charlie – iar eu, la rândul-mi, mă gândesc la Dr. Love și la sprânceană lui sarcastică și oftez – din cauza halatului alb și a stetoscopului.

Flora, ce norocoasă ești că lucrezi într-un spital!

— Știu, zice Flora și chipul i se luminează într-un zâmbet

urias, apoi se îmbujorează. Ceea ce e ciudat, pentru că

Flora se plânge mereu că-i e greu să

cunoască bărbați la Spitalul St. Charles, unde ea e mare șefă la administrativ, pentru că aceștia sunt fie (a) subalternii ei, ceea ce nu e permis, fie (b) însurați ori homosexuali.

— Știi, e de admirat doctorul lui Rosie, spune Philip. N-am avut niciodată curajul să agăț o necunoscută așa. Cred că trebuie să ies mai des în lume.

Nu mi l-am închipuit până acum pe Philip cu o fată. Adică, e simpatic și atrăgător în felul lui, greoi ca un urs. Și a avut iubite în trecut, dar dacă stau să mă gândesc, nu pentru multă vreme. Trebuie să se simtă tare singur, să se îngrijească de turma de credincioși și să n-aibă pe nimeni care să se îngrijească de el.

— Pur și simplu nu am ocazia să cunosc fete, adaugă Philip. Cred că gulerul preoțesc le ține la distanță. Nu-i tocmai sexy, nu?

— Păi, pe mine nu m-ar ține la distanță un guler preoțesc dacă mi-ar plăcea omul, îi spune Jess.

— Chiar? Ah, vreau să zic, e foarte frumos din partea ta, fată dragă, îi zâmbește Philip radios.

— E cel mai nasol, totuși, să fii singur în perioada asta, spune Charlie, și mă tem că o să devină iar melancolic și deprimat ca anul trecut de Crăciun.

— Nu ești singur, spun eu. Ne ai pe noi. Adică, pe Philip, Flora și pe mine, în orice caz. Carmen și Jess au pe cineva, dar nu-s decât două din șase.

Doar treizeci de procente, dacă ne gândim logic.

— De fapt, poți să zici cincizeci de procente, spune Flora, roșind.

— Ai cunoscut pe cineva? Când? Cine e?

Chiar dacă sunt încântată pentru Flora, care e limpede că a cunoscut pe cineva, nu pot să nu simt un mic junghi în inimă. — Păi, spune ea, făcând o pauză și aruncându-ne o privire fugară înainte să înceapă. E doctor. L-am cunoscut la o conferință în septembrie.

Și cu toate că rânjește ca o idioată, simt încă un mic junghi de invidie.

— Și n-ai spus nimic de-atunci? Haide. Scuipă tot, îi ordonă Carmen.

Numai, te rog, să nu ne spui că-i despărțit.

— De fapt, e divorțat. Știu, știu. Flora ridică mâna înainte să putem spune ceva. Dar de data asta e altfel. Cred că s-ar putea să fie el Alesul.

— Dar de ce nu ne-ai spus? E extraordinar.

— N-am vrut să risc. Știi... după ce-am pățit cu James și-apoi cu Lucian. Și nu prea voiam să vă spun nici azi, mai ales după veștile tale...

— Sunt fericită pentru tine, îi spun, și chiar sunt. Ce oribil ar fi să fiu geloasă pe propria mea verișoară!

— Detalii, te rog, o zorește Charlie nerăbdător. Și să nu omiți nimic. Și mai ales să ne povestești totul despre cum e în pat.

— Bine. Flora se oprește, se uită la noi, apoi ia taurul de coarne. Îl aduc la petrecerea mătușii Pat din ajunul Crăciunului, așa că trebuia să vă spun de el cât mai curând. Veniți cu toții acolo, nu?

— Ce-i cu toată povestea asta? se încruntă Carmen. Aproape uitasem, Rosie – pune-o pe seama creierului meu îmbibat de alcool, dacă vrei, dar am avut cea mai ciudată conversație telefonică cu Elaine.

— Și eu, dă din cap Jess. Ne-a invitat la petrecerea familiei. Pe mine și pe Aster, vreau să spun, ceea ce e drăguț, pentru că ea nici măcar nu l-a cunoscut pe Aster.

— Ceea ce-i al dracului de ciudat, vrei să spui, pentru că Elaine nu face niciodată nimic drăguț, o întrerupe

Carmen. Spuneți-mi, voi trei o cunoașteți mai bine ca oricine. Carmen se uită la mine, Flora și Philip. De ce ne-a invitat? Și să nu ziceți că-i fiindcă sărbătorește apropiata venire pe lume a ghemotocului de bucurie, pentru că nu cred.

— Ăă... spiritul sărbătorilor? spune Philip.

— Sau ca să bage zâzanie. Încă n-am uitat petrecerea lui Rosie, când a împlinit douăzeci și unu de ani. (Mersi, Carmen, că-mi amintești asta, mă

gândesc.) Scuze, Rosie, n-am vrut să-ți amintesc de porcăria...

— Deci, despre noul flăcău al Florei. (Philip e așa de sensibil la sentimentele oamenilor. Îi zâmbesc recunoscătoare.) Ard de nerăbdare să-l cunosc.

— Ce veste grozavă, ce veste grozavă, spune Jess împreunându-și mâinile. Categorie venim la petrecere acum, că murim de curiozitate să-l cunoaștem, nu?

— Absolut. Și dacă Elaine face dracului vreo tâmpenie, de pildă să se furișeze cu gagiul tău ca să-i dea o mu...

— Deci, cum e? o întreb eu voioasă, pe de-o parte ca s-o opresc pe Carmen s-o scrântească și mai tare, și pe de altă parte pentru că lucrez din greu la entuziasmul meu și încerc să nu mă gândesc la ginecologul meu înalt, brunet și mișto. Sau la Jonathan, bineînțeles...

— Îl cheamă Edward, dar toată lumea îi zice Ned.

Are treizeci și doi de ani... „Cam aceeași vârstă cu Dr. Love”, mă gândesc.

— Și știi că-i un clișeu, adaugă Flora, dar e înalt, brunet și mișto...

Dr. Love, Dr. Love, Dr. Love...

— E fermecător și

nostim... Da. Da.

— Și e ginecolog. La spitalul St. Mary.

Dumnezeule!

Spiritul sărbătorilor

Confesiunea lui Rosie:

Urăsc Crăciunul. Pe cel de anul

ăsta, în orice caz... Pfui, ce prostii!

Ajunul Crăciunului. Patru zile de când Jonathan s-a despărțit de mine prin căsuța vocală, și eu tot mai aștept să mă sune...

Vreau să spun, dacă v-ați despărți de cineva printr-un mesaj lăsat în căsuța vocală, l-ați suna apoi, nu? Pentru orice eventualitate, că poate nu v-a primit mesajul, pentru că știm cu toții, căsuța vocală nu e sută la sută sigură, iar dacă persoana n-a primit mesajul, nici măcar n-ar ști că v-ați despărțit de ea. Vai, sună telefonul...

— Hai să-ți prezint un scenariu ipotetic, spune Carmen, și pot ghici doar după stilul ei laconic că-și răsuțește o șuviță de păr – ceea ce, după cum știm, înseamnă fie că e supărată, fie că se gândește profund la ceva. Să

presupunem. Doar să presupunem că ți-ai petrecut luni de zile bătându-i iubitului apropouri zilnice și clare că ceea ce ți-ar plăcea la nebunie, ceea ce îți dorești din tot sufletul să fie cadoul tău surpriză de Crăciun e un weekend romantic la Paris. Sau ceva asemănător. Adică, nu-i musai să fie la Paris, dar să fie o minivacanță în orice loc romantic, în orice loc, fiindcă ar fi minunat să petreceți niște momente plăcute împreună, iar presupusul iubit pare să-și petreacă tot timpul muncind în ultima vreme... Se oprește în sfârșit ca să respire. Mai ești acolo?

— Absolut.

Așadar, nervoasă, mă gândesc, dorindu-mi să mai fi avut într-adevăr un iubit.

— Și doar să presupunem. Doar să presupunem că el nu se prinde deloc, absolut deloc și-ți cumpără în schimb pești tropicali. Vreau să spun, ce dracu' a avut în cap?

Interesant cadou. Apoi altceva îmi trece prin minte.

— E limpede că cineva s-a apucat să scotocească după cadoul secret pe care trebuie să-l primească de Crăciun.

Carmen, îi spun, exasperată. Toată esența

cadourilor secrete stă tocmai în partea cu

secretul. Credeam că vrei să fie o surpriză.

— Vreau, dar nu genul ăsta de surpriză. Și n-am scotocit, l-am auzit întâmplător pe Paul vorbind cu cei de la magazinul de animale de companie, când s-a furișat jos să dea un telefon secret. În plus, pufnește ea, am bănuir că a făcut-o de oaie, cumva, și voiam să fiu pregătită. Știi tu, să mă descarc, să-mi manifest dezamăgirea în fața altcuiva, ca să-mi pot exersa încântarea pentru momentul când Paul o să-mi dea porcăriile alea de pești. Da, am vrut să am parte de spontaneitate în viață și uite, acum mă plâng pentru că mi-a cumpărat spontan niște pești tropicali. Și nu vreau să-i rănesc sentimentele...

Ăsta e unul dintre lucrurile care-mi plac la Carmen. O fi ea gură-mare, dar chiar îi pasă de prietenii ei și de sentimentele lor. Totuși, e frumos să primești orice fel de cadou, iar eu am considerat întotdeauna că peștii tropicali sunt foarte liniștitori și drăgălași. — Păi, peștii tropicali sunt foarte liniștitori și drăgălași, o consolez eu. Și eu... — Da, da, dar nu pricepi? E primul pas pe panta alunecoasă spre... spre... viața de cuplu stabilă, sare Carmen. Adică, e un angajament.

— Carmen, sunt doar niște pești. Cred că exagerează un pic.

— Da, dar știi ce înseamnă, nu?

Și încerc — zău că încerc...

— Îmm... să nu uiți de mâncarea pentru pești când faci cumpărăturile săptămânale?

— Înseamnă că suntem legați de casă. Cum putem să plecăm într-o afurisită de minivacanță, sau în concediu, când avem... obligații?

— De-asta aveți prieteni, îi spun, păstrându-mi tonul blând și calm.

(Știu că îi place să se considere un spirit liber, dar a avea grijă de niște pești nu-i chiar așa mare filozofie, nu?) E simplu, adaug eu. Îți programezi o minivacanță, apoi mă rogi să trec pe la voi și să hrănesc peștii cât sunteți plecați. Am rezolvat problema.

O lungă tăcere se-așterne în vreme ce Carmen îmi rumegă cuvintele.

— Doamne, îmi pare rău, Rosie, oftează ea. Știu că pot fi o scorpie egoistă câteodată. Ai dreptate. Mersi că m-ai readus cu picioarele pe pământ.

Tu ce faci?

— A, foarte bine, mint eu, iar vocea-mi tremură doar un pic.

— Nu te gândi la Jonathan, îmi ordonă Carmen. Gândește-te mai bine la doctori mișto. Ah, tre' să plec, tocmai a intrat un client.

Asta, prieteni, e esența problemei. Între două gânduri la Jonathan, mintea îmi tot zboară la Picadilly Circus... Crăciunul e de vină.

E o perioadă de obicei liniștită în domeniul agențiilor de angajări, chiar și pentru o agenție precum cea a lui Charlie și a mea, care procură personal pentru unele dintre cele mai ciudate slujbe la care vă puteți gândi. Oamenii normali sunt pur și simplu prea ocupați cu petrecerile ori cumpărăturile sau, în general, sărbătoresc prea bine ca să se gândească să-și schimbe slujba.

Cu una sau două excepții...

Am avut o groază de cereri în ultimul moment de la magazine universale și diverse alte organizații pentru Moși Crăciuni, elfi și zâne,

dar anticipaserăm deja cererea de sezon și ne-am pregătit din timp, pentru orice eventualitate.

De asemenea, Charlie a fost ocupat până peste cap cu pregătirile pentru diversele spectacole de travestiți pentru petrecerile de Crăciun, iar acum e într-un bar de homosexuali din Hammersmith, potolind ego-urile zburlite ale celor de la Karmic Kitty.

Din cât se pare, Kitty Princess Cherrie din grupul Queen Kiki and the Karmic Kitty Princesses (cunoscută și ca Nigel din Clapham) e convins că versiunea lui la *I Will Survive* este net superioară celei a lui Kitty Princess Jancie și vrea să le schimbe.

Lui Kitty Princess Jancie (John din Leeds) nu-i prea convine aranjamentul ăsta de ultim moment, și nici nu vrea să presteze *I Am Who I Am* a lui Kitty Princess Cherrie, pentru că nu are costumul potrivit pentru piesa respectivă, și toată lumea știe că nu-i bine să te pui cu karma costumelor.

Totul se complică și mai mult deoarece Queen Kiki (Lionel din Brighton) a pretins că, de vreme ce el e vedeta spectacolului, ar trebui să fie privilegiat și a cerut o cabină separată în culisele mititele ale cârciumii din Hammersmith, plus băutură gratis de la bar.

Iar dacă nu primește cabina personală și băutura gratis, durerea de cap i se va transforma în migrenă, posibil și într-o tumoare pe creier, astfel că nu va putea să presteze.

Ăsta-i domeniul lui Charlie, slavă Domnului. El aranjează spectacolele de travestiți sau alte acțiuni de genul ăsta pentru companii, conferințe și reuniuni private.

Preferatele mele sunt din ce în ce mai popularele tabere de pregătire a recruților în stil japonez. Furnizăm ținători profesioniști. Oameni cu voci puternice care să-și insulte directorii sau studenți care să încurajeze obținerea unei performanțe mai bune – vă dați seama, să fii plătit ca să ții la oameni? S-ar putea să-mi ofer și eu serviciile data viitoare...

Dar să revenim la subiect. Vedeți, pentru că e Crăciunul, lucrurile sunt prea liniștite, astfel că am foarte mult timp să meditez.

Vai, sună iar telefonul. Mă reped să răspund, s-ar putea să fie Jonathan și...

— Domnișoară Mayford, pur și simplu nu e potrivită, bubuie doamna Granville-Seymour de la celălalt capăt al firului.

O altă excepție de la liniștea obișnuită este sarcina, sau ar trebui să spun onoarea, de a avea grijă de Maximillion d'Or, un motan persan cu extremitățile roșii, aparținându-i doamnei Hermione Granville-Seymour din Kensington Place.

— Dar...

Credeam că totul era aranjat, nu izbutesc să spun.

Doamna Granville-Seymour și însoțitoarea ei se duc cu avionul la Aspen, sau ceva în genul ăsta, pentru întâlnirea anuală de Anul Nou cu colegile de școală, iar agenția la care apelează de obicei n-a reușit s-o mulțumească.

Asta ar putea fi intrarea noastră în lumea animalelor de companie ale oamenilor bogați! N-o să vă vină să credeți cât de mare e cererea de îngrijitoare de animăluțe, sau strângători de răhăței, sau plimbători de câini în sacrosanctele saloane ale bogaților din cartierul Royal Borough of Kensington and Chelsea. Iar dacă reușim s-o satisfacem pe proprietara dragului de Maxie, doamna Granville-Seymour le va spune despre noi prietenilor ei bogați, care se vor gândi și ei să apeleze la Slujbe Speciale pentru îngrijirea animăluțelor lor.

— Pur și simplu nu am un sentiment bun în

ceea ce-o privește. Nu cred că e total dedicată

dragului de Maxie, tună iarăși doamna G-S.

Sunt mai mult decât contrariată de povestea asta, pentru că am ales niște oameni excelenți, cu experiență cu pisicile, din care doamna

Granville-Seymour și-a putut alege îngrijitorul perfect pentru dragul de Maxie. Fiecare candidat a trebuit să petreacă o dimineață sau o după-amiază

încercând să-l cunoască pe dragul de Maxie și să învețe care îi sunt nevoile (să-i vorbească, să se joace cu el, să se uite la televizor cu el, să asculte muzică cu el – și lista poate continua).

Din nefericire, am crezut că doamna G-S s-a decis asupra lui Claire, o foarte drăguță studentă la medicină care are nevoie de niște bani în plus de sărbători, iar doamna G-S plătește foarte, foarte bine. Din nefericire, pentru că, din cât se pare, Claire vrea ca logodnicul ei să-și petreacă Anul Nou acasă la doamna G-S, cu ea și cu dragul de Maxie (adică, ce fată neobrăzată, să vrea să între în noul an având drept companie mai mult decât o pisică), iar doamna G-S nu vrea un străin în casa ei, care să se apuce de, mă rog, de ce-o fi crezând ea că se va apuca logodnicul lui Claire, student și el la Medicină.

Să se joace de-a doctorul, poate? Ah, n-am vrut să mă gândesc la doctori...

Și deși Claire a asigurat-o în repetate rânduri că e pregătită să-și continue misiunea fără logodnicul ei, doamna G-S nu mai are încredere în ea că-l va ține la distanță.

Și așa, în ajunul Crăciunului, doamna G-S a hotărât să se răzgândească, ceea ce își poate permite, bineînțeles, deoarece clientul are întotdeauna dreptate.

— Dragul de Maxie nu s-a atașat de niciunul dintre ceilalți candidați, și nu mai e timp, domnișoară Mayford.

— Sunt perfect conștientă de asta, doamnă Granville-Seymour, zău că sunt, o potolesc eu, ascunzându-mi complet nemulțumirea în timp ce-mi storc creierul să găsesc altă soluție. Dar i-am trimis deja toți oamenii mei cei mai buni. Doamna G-S pleacă

pe 30 decembrie, ceea ce înseamnă că am șase zile să fac rost de un înlocuitor, excluzând ziua de mâine, când e Crăciunul, și excluzându-le și pe următoarele trei, pentru că e a doua zi de Crăciun și apoi weekend.

Ceea ce înseamnă, efectiv, că am la dispoziție doar după-amiaza asta și ziua de luni ca să găsesc pe cineva în loc.

— Lăsați-mă să mă uit în dosarele noastre, să dau câteva telefoane și apoi vă sun, îi spun, simțind cum se apropie dezastrul.

— Personal sunt de părere că ar fi mai potrivit cineva cu un nivel al educației mult mai înalt, bubuie doamna GS, și mă întreb *De ce?* Că doar a purta de grijă unei pisici nu-i chiar operație pe creier, nu? Of, n-am vrut să mă gândesc la operații pe creier, pentru că asta, inevitabil, îmi amintește iar de doctori...

— Dragul de Maxie e foarte inteligent, continuă doamna G-S. Are nevoie de conversație inteligentă.

Dar Maxie nu vorbește engleza. Ce ridicol! Oare femeia asta nu-i cam țișnită să sugereze că numai o persoană licențiată ar fi capabilă să-l îngrijească pe Maxie?

— Mă gândeam, în general, la cineva cu studii superioare, adaugă imediat doamna G-S.

Preferabil cu o licență în literatură. Sau într-o limbă străină.

Mă dau bătută! Serios, în acest punct al conversației flutur în minte steagul alb al înfrângerii.

— Am să văd ce pot face, îi spun, gândindu-mă că nu există nici cea mai mică șansă să pot rezolva problema asta.

Ceea ce ar fi tragic, pentru că ar păta reputația noastră nepătată. Vedeți, când Charlie și cu mine am renunțat la slujbele noastre acum doi ani și am înființat Slujbe Speciale, am adoptat deviza firmei: să găsim exact slujbele potrivite pentru oamenii potriviți. Sau oamenii potriviți pentru cele mai neobișnuite slujbe. Garanția noastră: plasare reușită pentru toți.

Nu cred că am respins vreodată pe cineva până acum... cu excepția companiei care căuta determinatori ai sexului puilor de găină, pentru că era pur și simplu mult prea oribil de conceput așa ceva. Și imoral.

Motivul pentru care am refuzat: ca să aibă profituri mari, respectiva companie voia să hrănească și să crească doar femele. De aceea era nevoie să se determine sexul puilor de îndată ce ieșeau din ouă.

Puii trebuiau așezați pe o bandă transportoare, iar determinatorii de sex, de o parte și de alta, trebuiau să îi caute de testicule mititele. Soarta masculilor era să fie aruncați în butoaie împreună cu sute de alți masculi.

Rezultatul: puii fie erau striviți de greutatea fraților lor, fie erau lăsați pur și simplu să moară sau erau lichidați în mod oribil.

Bleah! Vreau să spun, e cât se poate de inuman.

Oricum, nici măcar nu părea să fie legal, așa că m-am plâns la Societatea Regală pentru Prevenirea Cruzimii asupra Animalelor. Și i-am scris și-o scrisoare dură Ministrului Agriculturii.

Dar de când am început afacerea, doar eu și Charlie, am avut parte de multe succese. Atât de multe, încât acum avem registrele pline de oameni la care putem apela pentru diferite slujbe speciale, și avem și trei angajați ca să

facem față volumului de muncă. Cel puțin de obicei avem trei angajați, dar, după cum spuneam, lucrurile sunt neobișnuit de liniștite din cauza sărbătorilor.

Azi suntem doar eu, Charlie (când va fi pus în

sfârșit lucrurile la punct cu Kitty Princesses) și

Colin, care se ocupă de administrativ și de telefoane.

Se pare că trebuie să găsesc singură un îngrijitor pentru Maxie...

Îmi pun capul pe masă în speranța vreunei brume de inspirație, când aud ciocănituri la ușa biroului.

— Am o puștoaică sexoasă eșuată în birou, îmi spune Colin indiferent. Dată fiind natura specială a agenției noastre, nu sunt tocmai surprinsă. Totuși, mă întreb dacă nu cumva Colin a clacat, în cele din urmă.

— Zice că vrea altă treabă cu mai puține responsabilități și fără sex. Indiferența lui Colin nu e intenționată. El spune că-i o reflectare a personalității lui indiferente, motiv pentru care a și tot fost dat afară de peste tot până să se angajeze la noi. Bietul Colin. Suferă mult din cauza lipsei de încredere în sine. Vreau să spun, e foarte interesant când ajungi să-l cunoști. Și se pricepe de minune să aleagă omul potrivit pentru slujba potrivită.

Uneori însă, doar din cauza tonului indiferent și a hainelor bej, Colin tinde să se piardă în decor. Toți avem tendința să uităm că-i acolo. Mă simt vinovată pentru asta, fiindcă nu vreau să-l supăr cumva.

În foarte puține ocazii, ca să-și compenseze lipsa de intonație (și să ne șocheze un pic), își presară frazele cu termeni de neignorant.

— Zice că s-a săturat de scene porno și de excitat atâtea penisuri.

Pentru că „scene porno” și „penisuri” sunt cuvinte ce nu pot fi în niciun caz ignorate, nu? Asta e un strigăt evident după ajutor.

— Intră și ia loc, Colin, zic eu, fiindcă nu-i vina lui că e atât de retras și trebuie să spună lucruri ciudate pentru ca oamenii să-l audă cu adevărat.

Dacă aş avea patruzeci şi şase de ani şi aş locui cu o mamă bătrână, surdă şi pretenţioasă, aş fi şi eu retrasă şi deprimată din când în când.

— Vrei nişte cafea? întreb, pentru că nu vreau să creadă că am de gând să-i acord doar cinci minute şi-apoi să-l dau afară fără să mă sinchisesc.

Spune-mi despre ce e vorba, îi spun cu cel mai bun ton al meu de sunt-aici-pentru-tine.

— Nu-i un strigăt de ajutor, îmi zice Colin

impasibil. Nu mai fac altă depresie până luna

viitoare. Chiar am o puştoaică sexoasă eşuată în

birou. E

o erectoare. N-am mai auzit până acum de erectori, dar ea zice că treaba ei este, ştii, să încingă actorii înainte de filmarea unei scene porno.

„Doamne, de ce eu? De ce azi?” mă gândesc, întrebându-mă în

acelaşi timp dacă tipei îi plac pisicile. — E licenţiată în franceză

şi germană, dacă asta ajută la ceva, adaugă Colin.

* * *

O oră mai târziu, după ce-o trimit pe Grace (care pare simpatică şi normală) în vizită la dragul de Maxie şi doamna G-S, mă felicit în gând pentru o asemenea sclipire de geniu! Tot ce trebuie să facă Grace este să o încânte pe doamna G-S, să facă mare caz de Maxie şi să nu menţioneze implicarea ei în industria porno, şi totul va fi bine.

Bineînțeles, decizia finală o vom putea lua doar după ce ne sosesc referințele despre Grace, dar sunt convinsă c-o să fie bine. Am o presimțire...

Curios, dar deja simt lipsa unei probleme ca aceea a doamnei Granville-Seymour, pe care să trebuiască s-o rezolv, pentru că acum e din nou liniște, așa cum a fost toată săptămâna.

Așadar, bineînțeles, asta înseamnă că am o grămadă de timp (a) să-mi fie dor de Jonathan, (b) să visez cu ochii deschiși la Dr. Love, fiindcă nu mă

pot opri din visat cu ochii deschiși, acum, că am descoperit cum se face – e un coșmar și-aș vrea să înceteze – și (c) să mă obsedeze gândul că doctorul Florei și Dr. Love al meu sunt unul și același. Bine măcar că mama nu și-a mai găsit niciun motiv de panică săptămâna asta. Sau așa credeam până acum două minute, când a sunat telefonul, și era mama. T Se pare că tema crizei de azi este hoția.

— Serios, ce se-alege de starea națiunii când poliția nu mai e interesată de spargerile de case? sunt primele ei cuvinte.

De fapt, mă bucur că o aud, pentru că tocmai a întrerupt o reverie destul de enervantă în care Dr. Love mă salvează de la o moarte sigură. Da, știi, un clișeu. Dar se pare că nu le pot evita.

Imaginați-vă asta: merg de-a lungul canalului, în Camden. Un hoț din soiul lovește-și-nhață tocmai mi-a smuls poșeta, iar în încăierare (reverie sau nu, n-am de gând să las un hoț să scape), reușesc să-l pocnesc în locul dureros și să-mi recuperez geanta.

Din nefericire, smucitura din momentul în care hoțul dă drumul genții mă proiectează în spate, în canal, iar în cădere mă lovesc la cap și-mi pierd cunoștința.

Dr. Love, care din întâmplare tocmai trecea pe acolo, a văzut totul (și e acum îndrăgostit de mine, pentru că sunt o fată așa forțoasă și dârză, și frumoasă pe deasupra), sare și mă salvează eroic din apele întunecate.

Tocmai mi-a dat sărutul dătător de viață.

Deschid ochii și privirile ni se întâlnesc.

„Dulce mister al vieții, te-am găsit în sfârșit”,

cântă din nou în fundal (trebuie neapărat să găsesc altă coloană sonoră).

Sunt udă și murdară, dar așa, într-un fel de răvășeală fermecătoare.

Iar când sunt transportată la spital ca să se verifice dacă n-am contractat niscaiva microbi de canal, Dr. Love mă ține de mână în ambulanță. Sunt ținută sub supraveghere peste noapte, iar Dr. Love trece să mă vadă între două contracții ale doamnei Woodbridge.

Între noi se înfiripă o dragoste eternă, iar a doua zi, când sunt externată, Dr. Love mă așteaptă cu mașina, cu un buchet imens de flori și-o sticlă mare de șampanie...

Și în vreme ce mașina ne poartă, în apusul soarelui, spre un trai fericit până la adânci bătrâneți (pentru că reveriile mele tind mai degrabă spre romantic decât spre erotic, ceea ce e cam jenant), mama zice:

— Bunica Elsie o să fie devastată dacă află. Ce facem?

— Poftim, mamă? Mai spune o dată. Ce s-a întâmplat, mai exact? Vrei să spui că v-a fost spartă casa? Ai sunat la poliție?

— Nu, nu. Casa e în regulă. N-ai auzit niciun

cuvânt din tot ce-am spus? — Scuze – n-am

auzit bine, era ceva pe fir, mint eu. (Serios, trebuie să mă opresc din visat atâta.)

— Spuneam că a dispărut Gertrude. A fost furată din grădina din față, iar pe polițiști nu-i interesează.

Gertrude e un alt pitic de grădină din colecția bunicii Elsie.

— Mamă, sunt sigură că vor să fie de ajutor, dar știi, au resurse limitate și așa mai departe.

— Dar bunica Elsie o are pe Gertrude de zece ani. E o problemă serioasă.

— Păi, din punct de vedere sentimental...

Vreau să spun că unul care fură un pitic de grădină nu-i nici pe departe la fel de important ca, de exemplu, un hoț care intră în casă și fură toate cadourile micuților Jimmy și Suzie de sub bradul de Crăciun, nu-i așa?

— Practic e o antichitate, se plânge mama, pregătindu-se de-o panică zdravănă. Ce facem? întreabă ea din nou, dar ceea ce vrea să spună este, de fapt, ce-am să fac eu?

— În regulă, calma...

— Bunica o să fie distrusă. Distrusă. Bunicul Smith i-a cumpărat-o când au aniversat cincizeci de ani de căsnicie.

— E în regulă, îi spun. Amintește-mi doar cum arată.

— Nu fi toantă, dragă, e bunica ta – ai văzut-o toată viața ta de mai multe ori pe săptămână.

— Mă refeream la Gertrude, mamă. E abia unsprezece și-un sfert și deja simt că se-apropie o durere de cap. Mama îmi împrăștează memoria cu privire la Gertrude, detaliu cu detaliu, o adevărată tortură, și mă întreb cum de știe atâtea amănunte despre un pitic de grădină.

Dar măcar în felul ăsta am ceva de făcut tot restul zilei, pe care îmi plănuiesc s-o petrec căutând pitici de grădină pe internet.

Din păcate, pe la unsprezece și jumătate deja am găsit o clonă a lui Gertrude, cu tot cu undiță și fustă roșie, am plătit-o și-am comandat livrarea ei prin curier rapid.

Iar după ce-o sun pe mama să-i dau vestea bună, și după ce-mi amintește că trebuie să fiu la ea la șapte fix pentru că mă așteaptă amândouă

să luăm împreună un taxi ca să mergem la petrecere (fiindcă ele nu se descurcă în taxi fără mine), nu mai am nimic de făcut.

Așa că, bineînțeles, începe iar să mă obsedeze petrecerea de diseară și alunec în altă reverie legată de doctorul Florei...

Sunt îmbrăcată cu rochia neagră, mulată, provocatoare. Machiajul, ca de obicei în visele mele, e impecabil. Picioarele mele mici, elegante sunt încălțate cu cei mai sexy pantofi pe care i-ați văzut vreodată. Părul mi se leagănă ca un clopoțel în jurul feței.

Intru în salonul lui tanti Pat, fără să știu că inima mea e pe cale să fie ruptă-n două.

Flora și Ned sunt cu spatele la mine, dar ceva la Ned mi-e foarte familiar.

— Rosie, strigă Flora când mă vede. Vino să ți-l prezint pe Ned, logodnicul meu.

Logodnic? S-au mișcat repede. Iar când el se întoarce, stomacul mi se strânge, inima-mi bubuie și mă cuprinde brusc o transpirație nervoasă. Până și vârfurile degetelor sunt cuprinse de o transpirație nervoasă.

E doctorul meu misterios.

„Dulce mister al vieții, te-am găsit în sfârșit”, crește enervant sonorul în fundal, iarăși, ca să se întrerupă apoi cu un scrâșnet ascuțit când îmi

dau seama că, dacă i-aș spune Florei că doctorul ei e una și aceeași persoană cu misteriosul meu doctor, i-aș distruge viața, în timp ce eu m-aș alege cu o altă dilemă insuportabilă.

Dr. Ned m-a sărutat pătimaș în vreme ce era logodit cu Flora. Să-i spun și ei sau să tac? O va înșela, sau seara de vineri a fost doar o greșeală regretabilă?

— Încetează cu obsesiile, îmi spune Charlie, băgându-și capul pe ușa biroului.

— Cine, eu? întreb, înroșindu-mă de jenă. Ce fac Prințesele Kitty? îl întreb, încercând să abat subtil atenția de la persoana mea obsedată și îmbujorată.

— Karmice, din nou, bine că s-a rezolvat dracului. Tocmai a sosit asta pentru tine, zice el, intrând în birou și punându-mi pe masă o cutie. Și sunt foarte invidios, fiindcă-i clar un cadou de Crăciun, iar mie nu mi-a trimis nimeni unul.

— Nu te ambala, îi spun, ambalându-mă eu însămi în timp ce tai banda adezivă cu foarfeca, pentru că adresa de ramburs de pe pachet este a magazinului Selfridges de pe Oxford Street.

Probabil că e ceva pentru Slujbe Speciale, în semn de mulțumire de la un client recunoscător. Iar când izbutesc în sfârșit să deschid cutia, rămân mută.

E o pereche de pantofi. Niște pantofi drăguți, negri, cu tocuri mici și subțiri.

Pe biletul dinăuntru scrie: „Pantofi de pisicuță pentru pisicuța mea specială, cu drag, Jonathan XXX”.

E limpede că i-a comandat înainte să ne despărțim, pentru că data comenzii e de joia trecută.

Izbucnesc în lacrimi. Joia trecută, viața mea era așa de ordonată și de clară, iar acum sufăr de transfer de atracție sexuală și visez la doctori infideli și nesuferiți.

— Hei, vino-ncoa', scumpete, spune Charlie, luându-mă în brațe. Șșșt, gata. Îmi pune în mână o batistă.

— Scuze, mă smiorcăi eu. E-o prostie, dar nu mă așteptam să primesc nimic de la el după ce ne-am despărțit.

— Știu. E ca și cum ai primi un cadou de la cineva după ce acel cineva a murit cu câteva zile înainte. Sinistru.

N-aș formula-o chiar așa drastic...

— Iar dacă privim partea bună a lucrurilor, cel puțin te-ai ales cu o pereche de pantofi trăsnet drept cadou de despărțire. Charlie scoate unul din cutie. Dar trebuie să vezi dacă-i poți schimba. Nu-s mărimea potrivită.

Bineînțeles, sunt cu două numere mai mici.

8

Fantoma fostului iubit

Confesiunea lui Rosie:

Limba este cel mai puternic mușchi al corpului uman.

Am mari bănuieli că verișoara Elaine petrece zilnic ore întregi exersându-și-l, pentru că în cazul ei limba este o armă mortală...

Când mama, bunica Elsie și cu mine ajungem la tanti Pat, petrecerea e în toi, fiindcă, bineînțeles, am întârziat.

Am întârziat pentru că – în afară de faptul că taxiul meu a sosit abia după o jumătate de oră – atunci când am ajuns la mama ca să le iau pe ea și pe bunica Elsie, încărcată cu daruri de Crăciun și cu o geantă de schimburi pentru noapte (fiindcă-i regulă bătută în cuie aceea că Toate Persoanele Necăsătorite Trebuie să Petreacă Crăciunul Acasă

la Părinții Lor), în loc să fie pregătită să iasă imediat din casă, mama curăța legume cât să hrănească

tot cartierul.

Iată ce s-a întâmplat.

— Așa e tradiția, dragă, îmi spune ea, adăugând al milionulea cartof într-o cratiță cu apă și ștergându-și mâinile de șorțul pe care și-l pusese ca să-și protejeze rochia cea nouă. Nu mai durează decât cinci minute.

— Dar ne așteaptă taxiul. Pe bune, chiar sunt singura din familia asta care crede că punctualitatea e importantă?

Am sunat-o când am plecat, ca să

mă asigur că ea și bunica Elsie sunt gata. Gata, însemnând cu mâna pe clanța ușii. Bunica Elsie, bineînțeles, nu se zărește...

— Sunt sigură că mai poate aștepta câteva minute, spune mama scoțând senină o pungă de morcovi din frigider și începând să curețe unul.

— Dar...

— De altfel, putem chema oricând alt taxi.

— Nu, în ajunul Crăciunului nu putem, pentru că... toată populația Londrei se duce să petreacă și toți cheamă taxiuri. Și fiindcă știam asta, am avut grijă să comand taxiul dinainte. Nu spun nimic din toate astea, pentru că mama își scoate asul din mânecă.

— Dar întotdeauna pregătesc masa de Crăciun încă din ajun, spune ea, începând să se panicheze. Știi doar că întotdeauna mi-a plăcut să petrec Crăciunul cu familia mea, fără să fiu nevoită să mă zbat prea mult în bucătărie. Lui taică-tu i-a plăcut întotdeauna curcanul meu cu umplutura specială... ah, n-o să mai fie la fel fără el... spune ea cu o voce plângăcioasă, din ce în ce mai stinsă.

— OK, oftez.

Știu că ar trebui să încerc să fiu mai răbdătoare cu ea. E abia al doilea Crăciun al nostru fără el, la urma urmei. „Sunt o insulă de liniște și pace”, îmi spun.

— Acuma, dac-ai putea să-mi măsoari jumătate de litru de lapte, ne-apucăm și de crema caramel.

Strâng din dinți.

— OK. Dar o să mă duc mai întâi să-l implor pe taximetrist să aștepte, bine?

Când spun „să-l implor pe taximetrist să aștepte”, înseamnă și „să-l șperțuiesc”, date fiind legile ofertei scăzute (zice el) și ale cererii mari (știu eu câte alte curse pierde el?). Dar după ce-i promit o sumă amețitoare, acceptă să aștepte zece minute.

Iar când mă întorc în bucătărie, mama a terminat cu morcovii și e cu mâna în curcan.

— Mamă... Mă opresc, căci simt că-mi răcesc gura de pomană.

— Nu durează mai mult de câteva minute, dragă, spune ea din nou, ca și cum a ține un taxi în așteptare ca să umpli curcanul e ceva ce lumea face în fiecare zi. Întotdeauna iese mai gustos când curcanul are timp să absoarbă aroma de la umplutură.

Îmi dau ochii peste cap, dar nimic n-o abate pe maică-mea de la misiunea ei.

— Ia un lichior, dragă. Bunica Elsie vine în bucătărie plutind pe-un nor de parfum Youth Dew. O să te liniștească.

Pe cuvânt, mă dau bătută. Zău!

„Liniște și pace”, mă autosugestionez iarăși.

— Mersi, buni. Înșfac lichiorul și-l dau pe gât. Ce-ai zice să-mi mai dai unul? spun întinzând paharul. Poate-ar trebui să bea și mama un pahar.

— Alf m-a scos azi la o cină cu curcan, îmi spune bunica, turnându-mi în pahar din sticla pe care-o mânuiește cu dibăcie. Cred că vrea să mă îndulcească, îmi face ea cu ochiul, știi, pentru favoruri sexuale și de-astea.

Asta chiar aveam nevoie s-o știu.

— Mamă, pufnește mama în timp ce șoferul claxonează nerăbdător.

Zău așa.

— Mamă, trebuie să plecăm, spun eu, golind al doilea pahar.

Curcanul e acum umplut și în siguranță.

— Voia să vină și el la petrecere diseară, adaugă bunica Elsie. Alf, adică. Dar m-am gândit că-i cam mult. Ne-am întâlnit deja de trei ori săptămâna asta și vreau să-l țin pe jar. Și știi vorba aia veche, „Ține-l flămând ca să poftască mai mult”, chicotește ea.

„Deci aici am greșit cu Jonathan”, mă gândesc cu amărăciune. „De bună seamă că n-am fost îndeajuns de zgârcită”.

— Și-apoi, adaugă bunica, nu se știe niciodată,

aș putea primi o ofertă mai bună la petrecere.

„Mă întreb uneori cum am ajuns eu să fiu atât de normală”, mă gândesc, ignorând-o nevrând să reflectez la ofertele ei mai bune.

Claxonul taxiului mă îmboldește să acționez.

— Așa-i, zâmbesc voioasă și preiau inițiativa. Acopăr curcanul cu folie de aluminiu și-i dau brânci în frigider. Îi iau și morcovii mamei, acopăr cratița și-o bag și pe ea în frigider. Toată lumea, paltoanele-n spinare.

— Cred c-ar trebui să dau o fugă la toaletă înainte de a pleca. Bunica Elsie se și îndreaptă spre scări. Nu vreau să m-apuce pe drum.

— Dar nu poți aștepta? Tanti Pat... are șase băi, termin de spus către ceafa ei. Vorbesc degeaba.

— Zău, taximetriștii de azi n-au maniere, pufnește mama, ștergându-și mâinile și scoțându-și șorțul. Ei, poate foarte bine să aștepte până îmi împrăpățez machiajul.

— Mamă, arăți foarte bine. Taximetristul claxonează din nou. De fapt, superb, adaug, pentru că așa și e.

Noua ei rochie gri-deschis îi scoate în evidență verdele ochilor. În plus, e din mătase și pare scumpă. Dar înainte să mă dezmeticesc, claxonul țipă

iar.

— Durează doar un minut, dragă.

Mama o urmează pe bunica Elsie pe scări.

Ies afară și mă ploconesc în fața taximetristului, de-a dreptul furios acum, promițându-i și mai mulți bani.

Trebuia să-mi închipui că va fi o seară din alea...

Și astfel, pentru că am întârziat atât de mult, când ajungem la petrecere, nu apuc să asimilez primul șoc neplăcut al serii fără ca toți invitații să fie de față.

Tocmai ne-a primit în antreu și ne-a luat paltoanele unul din mica armată de personal angajată de tanti Pat pentru seara asta.

— Bună seara, Rosemary, Sandra, Elsie, e urarea seacă, dezaprobatore pe care ne-o face tanti Pat când ne întâmpină în ușa salonului. Mă bucur că v-ați hotărât să veniți, zice ea, făcându-o să sune mai degrabă ca o acuzație.

Pat e cât se poate de iritată că tata s-a însurat cu maică-mea, care provine din Bethnal Green, o zonă a Londrei pe care tanti Pat o consideră îngrozitor de trivială și depravată.

— Vai, scuze... noi... a trebuit să... se zăpăcește maică-mea, pentru că în fața condescendenței lui Pat devine întotdeauna agitată și confuză.

Mă enervează că Pat simte nevoia s-o pună în situații stânjenitoare. Și pe tata îl agasa chestia asta.

— Bună, tanti Patsy, spun eu cu voioșie prefăcută, intenționat neadresându-i apelativul „mătușă Patricia”, pe care știm cu toții că-l preferă.

Și eu mă bucur mult să te văd.

— Elsie, ce rochie interesantă, adaugă Pat, coborându-și din înălțimi nasul către bunica Elsie, pentru că și bunica Elsie e tot din Bethnal Green.

— Am ales-o special, spune bunica, chicotind. Așa, sărbători fericite, Patsy – mersi de invitație. Acum mă duc să mă amestec un pic prin mulțime și să cercetez haleala strașnică.

Bunica cea Imperturbabilă, în ținuta ei care nu poate trece neobservată, în dungi roșii, verzi și negre, străbate încăperea îndreptându-se spre bufet.

— Sandra, ai o coafură nouă? o întreabă Pat pe maică-mea. Adu-mi aminte să-ți dau numărul de telefon al stilistului meu personal – Roman face adevărate minuni cu părul rebel.

— Ce face viitoarea mămică? intervin eu, pentru că nu-mi place felul arogant în care Pat tratează oamenii, făcând insultele să sune ca o laudă falsă, și vreau s-o buimăcesc un pic.

„Vreun indiciu în legătură cu identitatea tatălui?” nu întreb, pentru că

vreau să fie liniște și pace, dar sunt grozav de tentată. Știu că-i odios din partea mea, și n-am absolut nimic împotriva mamelor nemăritate. Serios.

Cred că asta ține de opțiunea personală.

Dar până acum Pat a avut O Opinie în legătură cu bebelușii apăruiți în afara sfintei căsătorii. Una nefavorabilă. Și nici nu se temea s-o susțină sus și tare în fața oricui ar fi ascultat-o.

— Draga de Elaine, spune Pat, schimbându-și cu 180 de grade vechea politică. E o fată așa curajoasă, să-și asume asta de una singură. Am spus întotdeauna că prea mulți aleg avortul pentru că nu sunt dispuși să-și asume responsabilitățile. Dar Elaine a mea le înfruntă singură.

Mă îndoiesc că Elaine o să fie singură, fără prieteni și-o să trăiască în mizerie, încercând cu disperare să o scoată la capăt.

— Sandra, Rosie, cât mă bucur să vă văd pe amândouă. Tanti Lizzy, mama Florei și a lui Philip, salvează situația. Sandra, ce rochie frumoasă! Ei, sunt convinsă că gazda noastră are o mulțime de treburi, spune ea, aruncându-i lui tanti Pat un zâmbet fals în timp ce o ia pe mama de braț și o conduce în salonul ticsit de lume. Haide să bei ceva.

Sângele albastru al lui Pat fierbe de ciudă și pentru că unchiul Gregory, celălalt frate al tatei, s-a căsătorit cu tanti Lizzy, adică mult deasupra condiției lui. Tatăl mătușii Lizzy a fost Lord al Regatului. Asta înseamnă că

tanti Lizzy, care are și ea un nas foarte aristocratic, dar unul foarte drăguț, e deasupra mătușii Patricia în ordinea importanței sociale.

Asta e un lucru care ne încântă pe toți nespun, pentru că, atunci când tanti Pat devine de nesuportat (ceea ce se întâmplă frecvent), tanti Lizzy o pune la punct.

— Elaine tocmai se pregătește să-și țină speech-ul de Crăciun, și-ar fi fost păcat să-l ratezi, îmi spune Pat, și mă întreb de ce simte Elaine nevoia să țină un speech.

Nu-mi place deloc chestia asta. Dar în loc să-i răspund la provocare, mă fac că nu observ înțepăturile fine.

— Grozav, spun eu veselă.

— Ia-o înainte, zâmbește Pat răutăcios. Sunt sigură că știi pe toată lumea de aici.

Pășesc în salonul zgomotos și scrutez încăperea în căutarea prietenilor mei, pentru că, după ziua pe care am avuto, cu motanul bogat și pantofii primiți cadou, am nevoie să revin la realitate. Nu mi-e greu să-i reperez, datorită părului roz al lui Jess.

Iar când Cârmei îmi face cu mâna din celălalt capăt al salonului și încep să îmi fac drum prin sumedenia de oameni, îmi dau seama că am uitat complet de misteriosul Ned al Florei. Și-atunci cineva mă bate pe umăr.

Sunt așa bucuroasă că m-am îmbrăcat cu rochița neagră „trage-mi-o”, plus pantofii cu tocuri cui, incomozi, tot din gama „trage-mi-o”. Mă bucur și că mi-am dat toată silința cu machiajul și coafura.

Mă bucur, pentru că-i întotdeauna un plan bun să arăți cât mai bine când ajungi față-n față cu un fost iubit infidel, nu credeți?

— Bună, Rosie, îmi spune la ureche bărbatul înalt și frumos, și-aș vrea să fi avut în mână o băutură tare, pentru că mi-ar prinde bine un pahar. Sau poate mai multe... E Harry Winterton.

Ciudat, tocmai mă gândeam la el deunăzi...

Gândul la băuturi tari îmi amintește inevitabil de ultima dată când l-am văzut pe Harry, pentru că asta s-a întâmplat sus, în dormitorul maică-mii.

Harry, cel cu Elaine și sexul oral.

— Doamne, ce bine-mi pare că te văd. Arăți superb ca-ntotdeauna, îmi spune el, dezvelindu-și dinții strălucitor de albi într-un zâmbet de puști obraznic. Dacă nu chiar mai superb.

La fel și el. Ultimii șapte ani au fost foarte binevoitori cu el, iar acum, la douăzeci și opt de ani, e la fel de fermecător și blond ca-ntotdeauna, cu aceeași privire de puști obraznic, ca-ntotdeauna. De fapt, părul îi e mai blond.

— Tu arăți mai blond ca niciodată, nu e cea mai prietenoasă replică din lume, dar e exact ce-mi iese pe gură. Grozave nuanțe. Costisitoare nuanțe.

— Păi, mi le-am făcut special pentru că știam că o să te întâlnesc în seara asta, flirtează el cu mine, ignorându-mi sarcasmul. A meritat, ce crezi?

— Ah, mi-am făcut un principiu din a nu mă încrede niciodată într-un bărbat care se ocupă mai mult de părul lui decât o fac eu cu-al meu. Deci, zadarnic ca-ntotdeauna.

Ce naiba caută aici?

Imediat ce-mi răsare în creier întrebarea, știu și răspunsul. L-a invitat Elaine, bineînțeles. Deși, rămâne un mister de ce... Ar putea fi Harry misteriosul tată?

— La fel de neîndurătoare ca-ntotdeauna?

Vorbele lui sunt blânde, rugătoare, de băiețel drăgălaș, și un moment, doar un moment, îmi amintesc de vremurile bune, iar pulsul mi se ntețește.

Și-atunci le văd pe Carmen și Jess croindu-și drum prin mulțime ca să mă salveze. Frumos din partea lor, dar nu-i nevoie, pentru că omul ăsta mi-a frânt inima la douăzeci și unu de ani și nu mai are nicio șansă să o facă din nou. Și sigur ar face-o din nou.

La universitate era cunoscut ca Harry Frânge-Inimi. De aceeași vârstă

cu mine, dar cu mulți ani în plus în ale sofisticăriei și vrăjelii, n-am avut nicio șansă când a pus ochii pe mine și m-a ademenit în patul lui. Trebuia să-

mi dau seama că băieții răi și mișto ca Harry nu se mulțumesc niciodată cu iubite nu-chiar-superbe ca mine. Se mulțumesc cu oameni ca Elaine.

Mă pot salva singură.

— E o imagine cam dură ca să mi-o pot scoate din minte. Știi, tu, pe pat, cu pantalonii jos și cu scu... — Îmi pare rău, mă întrerupe el, ridicând o mână. Iar drăgălășenie de băiețel. N-am vrut nicio clipă să te răn... — I-ai tras-o?

Vai. De obicei nu sunt atât de crudă. Pe de altă parte, nici să mă aflu în situația de-a sporovăi cu Harry nu-i un lucru obișnuit. De fapt, n-am mai vorbit cu el din noaptea aceea fatidică.

N-am întrebat-o niciodată pe Elaine dacă s-a și culcat cu el, fiindcă m-ar fi mințit oricum și mi-ar fi zis că da, doar ca să înfigă cuțitul mai adânc în rană.

— N-a fost așa...

E pe cale să-mi spună că n-a fost decât o joacă

dusă prea departe, și că de fapt eu eram cea

de care-i păsa cu-adevărat, dar nu-i dau

șansa.

— Harry, ce faci tu aici, totuși?

— Draga mea, Rosie, ce bine-mi pare că te văd, chițăie Elaine. Și apoi: Vai, sper că nu-ți trezește prea multe amintiri urâte, știi, să-l revezi pe Harry după atâta vreme.

— Practic, am uitat, mint eu, dar fața mi-e roșie.

— Doar că sarcina asta m-a făcut să vreau să împac pe toată lumea, chițăie ea. Iar când m-am ciocnit de Harry la Fortnum Mason's, mi s-a părut că-i mâna destinului.

„A veninului, mai degrabă mă gândesc eu când Elaine zâmbește veninos. Și mă întreb, așa cum fac de ani de zile, de ce se străduiește atâta să mă urască și să mă discrediteze. De fapt, nu numai pe mine, pentru că la fel se poartă și cu Flora și Philip. Trebuie să fie tare obositor.

— Și când m-a invitat la petrecerea de Crăciun, n-am putut rezista tentației de-a te revedea, flirtează Harry iarăși cu mine, ceea ce provoacă o cută între sprâncenele lui Elaine. Ne-am despărțit sub un nor așa de negru, nu mi-am iertat niciodată faptul că...

— Ei, dar totul a trecut acum, nu? spune Elaine veselă, punându-i o mână pe braț.

În momentul ăsta, aproape că l-aș pupa pe Harry pentru că flirtează cu mine și nu cu Elaine. Aproape.

— Uite, ai aici numărul meu de telefon, spune Harry, căutându-se în buzunarul hainei și dându-mi o carte de vizită. (Ceea ce, în împrejurările date, e o dovadă de aroganță din partea lui.) Dacă vreodată ai chef să ieșim la un pahar sau la cină...

— Ah, dar nu ți-am spus? se bagă repede Elaine. Proasta de mine, probabil am uitat, dar Rosie e practic logodită, nu-i așa, dragă? Elaine afișează zâmbetul ei de pisicuță satisfăcută. Apropo, unde-i adorabilul tău bărbat?

— A, lucrurile începeau să fie mult prea serioase, îi spun eu, plină de nonșalanță, fiindcă bănuiesc că principalul scop al acestei confruntări e să

mă pună într-o situație stânjenitoare în fața familiei, a prietenilor mei și a lui Jonathan. M-am hotărât s-o las un pic mai moale. Știi, luăm o pauză, și-o să mai văd după Anul Nou.

— Dar păreați așa de fericiți împreună.

Elaine e în impas. Vreau să spun, e un om atât de drăguț.

— Păi, dacă ești interesată, ți-l pasez bucuroasă. Anunță-mă dacă vrei să-ți dau numărul lui de telefon.

Nu, n-am de gând să i-l dau, dar merită încercarea doar ca să-i văd mutra. „Ia de-aici, Elaine”, mă gândesc.

— Eu, unul, mă bucur, spune Harry, iar Elaine se încruntă și mai tare.

— Nu te bucura prea tare, îl avertizez eu. Asta nu înseamnă că sunt câtuși de puțin interesată s-o luăm de la capăt de unde-am rămas.

— Nu, cu siguranță nu-i, începe Carmen, ajunsă în sfârșit împreună cu Jess în misiunea lor de salvare.

— Cavaleria salvatoare. Harry își înclină capul. Bună, doamnelor. Ce mai faceți?

— Fain, a-ntâia, îi răspunde nepăsătoare Carmen. Și nu te obosi cu vrăjeala, suntem imune.

— Da, îmi amintesc acest aspect al personalității tale, zice Harry. Tot fără bărbat, Carmen?

— Ah, nu ți-a spus Rosie? Dulceața din glasul lui Carmen e înșelătoare.

Ne-am hotărât să ne descotorosim de bărbații noștri și să formăm un triumfi amoros lesbian, adaugă ea.

— Nu, chițăie Elaine, apoi râde cu râsul ei de clopoțel. Hai că ești nostimă.

— Crezi că glumesc? Haideți, surori întru Safo, spune Carmen, petrecându-și brațele în jurul meu și-al lui Jess. Voi doi, distrați-vă, zice ea, făcându-le din ochi lui Harry și Elaine. Ah, uitasem. Ați făcut-o deja.

— Obrăznicătură, îi spun, înecându-mă de râs.

— Îhî, dar a meritat să le văd mutrele.

— Ești bine? mă întreabă Jess. Ce mizerabil, mizerabil din partea ei să-ți facă asta.

— Nu l-am observat până acum câteva minute, spune Carmen.

— Mă simt bine, pe cuvânt, spun eu, cu toate că încă-mi mai tremură un pic stomacul. A fost doar un mic șoc, să-l văd după atâția ani.

Iar când ajungem în colț, unde Philip e adâncit în conversație cu Flora și cu un bărbat înalt, frumos, stomacul începe să-mi tremure mai tare. Cel puțin, îmi închipui că-i frumos, pentru că nu-i văd decât ceafa.

— Uite-o, strigă Flora. Îngrozitoare chestie, adaugă ea încet, doar pentru mine. Mă întreb uneori cum se poate să fim rude cu Elaine. Oricum, bine că ești aici. Dragule, îi atinge brațul doctorului ei înalt și brunet. Aș vrea să-ți prezint pe cineva.

Îmi țin respirația când se întoarce cu fața.

— Tu trebuie să fii Rosie, spune el cu o voce tunătoare, mijindu-și ochii. Flora mi-a povestit totul despre tine. Mă bucur mult să te cunosc.

Nicio sprânceană ridicată sarcastic. Pfiu.

Iar când își îndreaptă privirea adoratoare spre Flora, uitându-se la ea ca și când ar fi realmente singura femeie de pe fața pământului, nu mă pot abține, îmi imaginez brusc „Dulce mister al vieții, te-am găsit în sfârșit” cântând în fundal.

— Chiar îmi place Ned, spun eu două ore mai târziu, când Jess, Carmen, Philip și cu mine îl urmărim cum îi farmecă pe tanti Lizzy și unchiul Gregory.

E perfect pentru Flora. De fapt, e ca o versiune masculină a ei. Cred că de data asta chiar a nimerit bine. — E perfect pentru ea, perfect, spune Jess zâmbind. Mai ales felul în care o privește. Se vede clar că o iubește, adaugă ea ușor nostalgică.

Aster n-a putut veni pentru că Asteroid Attack a fost, se pare, solicitată în ultimul moment pentru o petrecere *rave* privată în Chemsford.

Jess a fost

tare dezamăgită, pentru că n-o să-l mai vadă pe Aster până în ajunul Anului Nou. El se duce de Crăciun la părinții lui, apoi într-un scurt, însă neașteptat, sejur la Amsterdam cu prietenii. Dar fără Jess.

Personal, vreau să-i rup picioarele pentru că o lasă cu buza umflată, dar e primul angajament plătit al trupei, așa că vreau să-l și încurajez activ. În plus, dac-aș fi bogată, l-aș mi tui să rămână în Amsterdam și departe de Jess pentru totdeauna.

— Da, spun eu, uitându-mă cum mâna lui Ned nu e niciodată prea departe de brațul Florei. Pare că nu se poate abține să n-o atingă. Partea cea mai tare a fost când Elaine a încercat să-l momească să facă turul casei, iar el a insistat să vină și Flora. Ai văzut ce față a făcut?

Într-adevăr, a fost cât se poate de amuzant. Elaine chiar încerca să-l vrăjească, dar s-ar părea că Ned e imun. Nu prea are noroc la bărbați în seara asta; Harry a plecat la puțin timp după scurta noastră întrevvedere, amintindu-mi să nu uit să-l sun. Elaine n-a fost încântată când i-am răspuns avansurilor, zicându-i că e foarte posibil s-o fac. Nu

că am de gând să-l sun, am destulă minte, dar a meritat să-i văd privirea lui Elaine.

— Prevăd clopote de nuntă în viitorul nu prea îndepărtat, spune Carmen cu un pic de amărăciune. Ceea ce e grozav pentru ei, adaugă ea, străduindu-se să pară veselă, dar nu pentru toată lumea.

Își face prea multe griji în legătură cu peștii tropicali și dorința de stabilitate a lui Paul.

— Ce poate fi mai stabil decât traiul împreună? ne întreabă Carmen retoric. Ce vrea să spună, că vrea mai mult angajament? Nu-i nimeni mai angajat ca mine. Dumnezeu, doar îi cresc peștii, nu?

Paul n-a putut ajunge la petrecere pentru că a avut o altă ședință foto urgentă. Da, în ajunul Crăciunului. Se pare că amicul lui fotograf e tot bolnav, nu s-a putut duce la o petrecere fițoasă de directori și l-a rugat pe Paul să meargă în locul lui.

Carmen spune că-i vorba de o grămadă de bani, dar nu-i foarte încântată

că trebuie să-și petreacă ajunul Crăciunului fără iubit.

Eu, una, sunt destul de supărată că n-am deloc iubit.

— O să se rezolve totul de la sine, ai să vezi, îi spune Philip. Și apoi:

Ei, eu trebuie să plec, să mă pregătesc de slujba de la miezul nopții.

Nu mă aștept să vină multă lume, dar, trebuie să trăiești cu speranța.

Presupun că voi trei nu vreți să veniți, să fiți congregația mea?

— Sună grozav, îi spun eu, pentru că așa și e. Un pic de pace, liniște și colinde de Crăciun ar fi foarte bine-venite după săptămâna pe care-am avut-o. Dar nu pot. Trebuie să le duc pe mama și pe bunica acasă. Mai ales pe

bunica, adaug, pentru că bunica s-a înfruptat pe cinste din mâncarea mătușii Pat și din punciul fierbinte, iar acum se cam împleticește.

Dacă mai stăm mult, va pune stăpânire pe pianul mătușii Pat și ne va desfăta pe toți cu niște cântece de musichall de altădată. E o pianistă destul de bună, și cântă și din gură și cu mult entuziasm, dar cântecele ei sunt cam deocheate.

— Contează pe mine, spune Carmen, ceea ce e o surpriză, pentru că nu-i genul de persoană bisericoasă. Asta-i probabil cel mai prost Crăciun al meu de până acum, și cred că mi-ar prinde bine puțină hrană spirituală.

— Vin și eu, îi spune Flora, iar Philip radiază.

— Chiar?

— Hai, duceți-vă, le spun eu posacă. Abandonați corabia pe cale să se scufunde.

— Biata de tine, mă îmbrățișează Carmen. Ți-a mers ca naiba în ultima vreme. Iar apoi: Haideți să facem ceva deosebit de Anul Nou. Doar noi, gașca – vreau să-l petrec numai cu oamenii cu-adevărat dragi mie. Și cu Charlie, dacă n-are vreun angajament. Și tu, Philip – n-ai de mers la slujbă, nu?

— Aă, nu. Ar fi minunat, spune el.

— Mi-ar plăcea tare mult, spune Jess, iar Philip îi zâmbeste încântat. Dar iubiții sunt incluși, nu?

Înainte să apuce Carmen să spună ceva scârbos despre Aster, și înainte ca Jess să-i vadă zâmbetul lui Philip pălind, tanti Pat cere să se facă liniște pentru urarea de Crăciun a lui Elaine. Credeam c-au uitat, dar se pare că trebuie să fim torturați.

— Dragii mei prieteni și familie, spune Elaine senină, în vreme ce capul blond îi strălucește ca un halou în lumina becurilor. Vă

mulțumesc pentru că ați venit să petreceți această seară cu noi, pentru a sărbători nașterea Domnului și, desigur, vestea mea specială.

— Doamne, vorbește de parc-ar fi Madona, fir-ar a dracului, îmi șoptește Carmen la ureche.

Sper că n-o să dureze mult.

— N-am de gând să țin un speech lung, zice ea.

Slavă Domnului.

— Voiam doar să vă urez tuturor un Crăciun foarte fericit.

Gata? Nu-mi vine să cred că tanti Pat a făcut atâta tam-tam cu speech-ul lui Elaine și asta-i tot.

— Crăciunul e vremea bucuriei, și a nașterii, și a recunoștinței, dar ar trebui să îndreptăm un gând și spre cei mai puțin norocoși decât noi...

— Păzea, Phil, spune Carmen în șoaptă. Cred că umblă să-ți ia slujba.

— Spre cei flămânzi, bolnavi și singuri, zice mai departe Elaine. Eu știu cum e să fii singur, continuă ea, aproape tragic. Și mai voiam doar să adaug, pentru verișoara mea Rosie, al cărei iubit a părăsit-o în mod tragic chiar înainte de sărbători, că viața merge mai departe, și sunt sigură că ea își va găsi pacea lăuntrică dacă-și pune credința în Dumnezeu.

— Futu-i mama mă-sii, spune Carmen în șoaptă în timp ce toate privirile se ațintesc asupra mea. Scuze, Phil – dar cred că am s-o omor pe vară-ta.

„Nu și dacă pun eu prima mâna pe ea”, mă gândesc eu când îi văd fața mamei. N-am apucat încă să-i spun despre Jonathan.

— Mulțumesc, Elaine, spun, ridicându-mă la înălțimea situației în timp ce-mi ridic și paharul de punci – am băut o grămadă din punciul ăsta foarte alcoolizat și mă simt destul de curajoasă, dar și îngrozitor de enervată –, e foarte drăguț din partea ta să-ți faci griji pentru mine.

Așa că vă rog pe toți să ridicați paharele și să-i dorim lui Elaine pace, fericire și o reconciliere cu tatăl copilului ei – oricine-o fi el.

Se lasă brusc o tăcere stânjenitoare, în timp ce toți absorb cuvintele la care toți se gândiseră, dar nu îndrăzniseră să le rostească.

— Prieteni, sparge Ned tăcerea. Eu, cel puțin, vă simt ca pe niște prieteni după primirea călduroasă pe care miați făcut-o cu toții astă-seară, așa că sper să nu mă considerați prea încrezut dacă vă rog să-mi împărtășiți bucuria. Flora tocmai m-a făcut cel mai fericit om din lume, acceptând să se mărite cu mine.

E ajunul Anului Nou.

Am o sticlă de șampanie, ciocolată belgiană de lux, caviar de lux, căpșuni și o selecție de cărți scrise de niște autori minunați precum J.K.

Rowling și Stephen King.

Mai am și o selecție de filme complet nepretențioase, precum *Mica sirenă* și *Regele leu*, în întregime la dispoziția mea prin simpla atingere a telecomenzii.

Am și o întâlnire, dar, trebuie spus, nu-i chiar întâlnirea la care speram...

În locul dragilor mei prieteni, care chefuiesc cu toții undeva prin Trafalgar Square, îl am drept companie pe Maximillion d'Or, iubitul, adoratul, premiatul motan persan cu extremitățile roșii.

Îi ofer o mostră de cultură mai degrabă populară decât clasică, drept cadou de Anul Nou, dar ceva îmi spune că n-o să mă pârască doamnei G-S.

Ex-erectoarea Grace are un guturai foarte ușor și, cu toate că se simțea destul de bine încât să facă față sarcinii extrem de nesolicitante de a-i purta

de grijă dragului de Maxie, pe doamna Granville-Seymour n-a lăsat-o inima să-i riște sănătatea. Deși nu știam că pisicile se pot molipsi de guturai de la oameni...

Iau o înghițitură prelungă din al treilea pahar de șampanie excelenta. Și, pilită cum sunt, când Big Ben mai are două minute până să bată miezul nopții, îmi vine o Idee Genială. Dragul de Jonathan. Mi-e așa dor de el.

Pariez că și lui de mine... Pariez că-i prea stânjenit ca să mă sune și că se simte și el singur și trist...

Mă întind după telefon și formez numărul lui Jonathan. Și închid în momentul în care intră pe căsuța vocală.

E clar că nu-i acasă, stând și cugetând la relația noastră eșuată. A ieșit probabil cu altă femeie, una trăsnet și cu picioare mici.

— La mulți ani, Rosie, îmi urez tristă, uitându-mă la mulțimea forfotitoare de oameni din Trafalgar Square, care râd și se bucură și se sărută când Big Ben bate miezul nopții.

Maxie deschide un ochi, apoi se prăbușește iar în somn.

Eticheta de pe sticla de șampanie mă avertizează să nu manevrez utilaje grele sau să conduc vehicule cât timp sunt sub influența alcoolului, ceea ce e o rușine, pentru că tocmai stăteam și mă gândeam că aș putea să-i ferchezuiesc tufele doamnei Granville-Seymour cu una din drujbele alea suedeze, conducându-i în același timp BMW-ul.

Of, asta e.

Atunci, o să mai beau un păhărel...

Dezastrul de Ziua

îndrăgostiților

Confesiunea lui Rosie:

Există dovezi medicale că o viață sexuală bună îi ajută pe vârstnici să-

și mențină sănătatea. Ea diminuează stresul, sporește stima de sine și-i face să se simtă mai tineri. Nu-i de mirare că bunica Elsie are o viață sexuală mai bună decât mine...

— Cred că-i cea mai jalnică listă cu hotărâri pentru Anul Nou, îmi spune Carmen șase săptămâni mai târziu, în după-amiaza zilei de Sfântul Valentin, în timp ce ne sorbim cafelele în camera din spate a magazinului ei de haine *vintage* de pe Pembridge Road.

I-o smulg din mână, pentru că eu cred că-i destul de bună.

1. Curățenie de primăvară în toată casa. Făcut.
2. Să mă apuc de echitație ca s-o enervez pe Elaine. Făcut.
3. Să mă alătur grupului de tricatat al lui Jess în serile de vineri. Făcut.
4. Să aduc pe linia: de plutire finanțele mamei. Făcut.
5. S-o aduc pe mama pe linia de plutire. Făcut. Mă rog, aproape...
6. Să-l ameninț pe instalator că-l dau în judecată pentru cârpăceala făcută în baie și scurgerea astfel rezultată în plafonul bucătăriei. Făcut.

Deși n-am primit încă niciun răspuns de la el...

Nu-i spun lui Carmen despre a șaptea chestiune, pe care intenționat n-am notat-o pe listă. *Să nu mai visez la Dr. Love* nu-i ceva despre care-aș vrea să știe ea. Nu vreau să știe nimeni asta, pentru că-i ai dracului

de jalnic, și după aproape două luni ar fi trebuit să-mi treacă pasiunea asta atât de copilărească.

Ultimul vis, azi-dimineață, a fost cu ciocolată, trandafiri roșii și cine romantice. Și pitici de grădină aranjați în formă de inimă. Vă întreb, ce fel de vis e ăsta? Nu era sex deloc în el. În plus, la muzica din fundal mai trebuie lucrat...

— Păi, a fost ideea ta.

Încep să-mi doresc să nu-mi fi bătut capul cu lista. De fapt, eu nu mi-am bătut capul nici măcar cu întreg noul an, dar Carmen zice că trebuie să am țeluri. E frumos din partea ei că-și face griji pentru mine, dar n-ar trebui.

Mă simt cât se poate de fericită așa cum sunt.

— Da, dar eu nu mă gândeam la a-l lua tare pe instalator...

— Și dacă tot e să am o listă, poate la fel de bine să fie o listă de țeluri realizabile. Sau, de fapt, unele pe care le-am atins deja.

— Da, dar toată ideea, toată ideea mea, e că trebuie să ieși din casă și să

te distrezi, să cunoști oameni. Bărbați, mai precis.

— Instalatorii sunt în general bărbați, subliniez eu. Deși Greta, de la Unul pe Față, Unul pe Dos, e instalatoare și cu siguranță nu-i bărbat. Mă

gândesc să-i cer sfatul în legătură cu problema mea cu instalatorul. De asemenea, o mulțime de bărbați călăresc, spun eu.

Ceea ce nu-i spun este că grupul cu care călăresc eu de obicei e format exclusiv din femei. Trebuie să recunosc însă că-mi plac trapurile pe care le fac de două ori pe săptămână la antrenamente. În curând vom fi pregătite să ieșim la trap prin Hyde Park.

Elaine mi-a plătit, ca dar de Crăciun, un curs de zece lecții de echitație. De fapt, n-a plătit nimic.

Îmi amintesc că au fost un cadou pe care l-a primit

de ziua ei anul trecut, în noiembrie, pentru că eram prezentă la petrecere și stăteam chiar lângă ea când a deschis plicul.

Deși a fost un cadou scump (trei sute patruzeci de lire, am verificat), bănuiesc că a făcut-o ca să sufăr și mai mult după Candy, poneiul pierdut, iar dacă aș fi paranoică, ceea ce nu e cazul, aș putea-o chiar lua ca pe o amenințare voalată. Aceea că amintindu-mi de Candy trebuia să-mi amintesc și ce mi-a spus în ziua respectivă. Că nimeni nu mă poate iubi pe mine mai mult decât pe ea.

Dar ar fi prea de tot. Și jalnic.

Pe de altă parte, s-ar putea să nu fi luat ea orele de echitație pentru că e gravidă. Mă agit prea tare, uneori...

Oricare ar fi fost motivul, s-a întors împotriva ei, pentru că mă distrez de minune în fiecare marți și joi cu fetele și cu o iapă blândă pe nume Tansy.

Mă gândesc serios să continui lecțiile după terminarea cursului. Știți, în ultimele săptămâni am început să mă obișnuiesc cu viața fără bărbați, și mi-e un pic rușine să recunosc că, în loc să fiu dărâmată după dezastrul cu Jonathan (care n-a dat nici cel mai mic semn), mă simt destul de ușurată.

E așa o ușurare să pot fi eu însămi fără să trebuiască să mă port frumos de dragul cuiva. Și nu mă simt singură, nu prea, căci cine s-ar simți

singur cu atâtea lucruri de făcut? De fapt, sunt atât de ocupată zilele astea, încât n-am timp pentru un bărbat – unde să-i mai fac loc în programul meu?

În fiecare sâmbătă dimineața îmi beau cafeaua cu Carmen și Jess.

După-amiaza recuperez la capitolul shopping și curățenie. Seara iau masa cu prietenii mei. E o nouă tradiție pe care au început-o Flora și Ned – ne-au invitat pe toți la cină acasă la Ned (Flora s-a mutat la el imediat după Crăciun), și ne-am simțit atât de bine, încât a devenit *Lucrul Musai de Făcut Sâmbăta*.

Duminica iau prânzul cu mama și bunica, iar după-amiaza o petrec doar cu mama, pentru că bunica dispare la o întâlnire, apoi îmi petrec seara cu treburi administrative și, eventual, mă uit la un film.

Lunea mă duc la cursul de gătit. E jalnic, nu-i așa, ca o femeie de douăzeci și opt de ani să nu știe să gătească? În plus, vreau să le întorc invitația și să-mi surprind în curând toți prietenii gătindu-le o masă la mine acasă. Săptămâna viitoare facem sos pentru spaghete. După ce ajungem la spuma de ciocolată, vreau să exerseze puțin înainte de a-i invita, pentru că e bine să faci o probă, două ca să-ți iasă bine, nu?

Mărțea, după ce iau ceaiul la mama mă duc la echitație, după care sunt prea obosită ca să mai fac altceva decât un duș și să vegetez în fața televizorului.

Miercurea iau lecții de franceză. La început m-

am temut un pic că o să apară și Jonathan, dar

apoi mi-am spus că-i problema lui. Adică, de ce

mi-aș

întrerupe eu lecțiile de franceză doar pentru că el mi-a dat papucii? Dacă am de gând să fiu bilingvă și să întârzi astfel instalarea demenței,

trebuie să dau dovadă de perseverență. El a avut măcar bunul-simț să nu dea. Peacolo, vreau să zic.

Joia se repetă activitățile de marți, cu excepția faptului că după echitație mă duc la cârciumă și beau câteva pahare cu noile mele tovarășe de călărie.

Vinerea e seara de Unul pe Față, Unul pe Dos cu Jess și noile mele colege de tricotat.

Așadar, mitul potrivit căruia toate femeile singure au nevoie de un bărbat ca să se simtă împlinite este, după părerea mea, exact asta. Un mit absolut tâmpit. Bineînțeles, îmi lipsește sexul... dar de aceea divinitatea, în înțelepciunea Ei, a inventat vibratoarele. Mhmm. Destul despre asta.

— Și asta – chestia asta cu tricotatul. Zău, Rosie, parcă ai fi bunica.

Trebuie să trăiești.

De fapt, viața bunică-mii e destul de interesantă în momentul de față: un triumf amoros, pitici de grădină și cowboy. Dar până și gândul la asta e atât de obositor și-mi dă dureri de cap, încât nu-i spun nimic lui Carmen.

— Nu-ți place puloverul meu? o întreb în schimb, întruchiparea inocenței. Uită-te la puloverul ăsta și spune-mi că tricotatul e plictisitor.

Port puloverul tricotat de Jess. Ne-a făcut tuturor câte unul pentru Crăciun, și trebuie să spun că-s absolut fabuloase. În niciun caz plictisitoare sau băbești. Cine-ar fi bănuț că Jess e așa de talentată?

Al meu e din angora, de un roșu sângerieu, cu mâneci trei-sferturi, semimulat și scurt până sub bust. Arată foarte franțuzesc, adică exact cum intenționase Jess, pentru că ea spune că arăt ca o franțuzoaică. Foarte Audrey Tautou în filmul *Amélie*. De fapt, îmi place ideea de a adopta un look à la Amélie. Îmi place și ideea de a adopta felul lui Amélie de a vedea viața.

Vedeți, eu chiar cred că drumul către fericire înseamnă să le fac viața mai bună celor din jurul meu, exact ca Amélie. Țasta e secretul fericirii mele, pe lângă agenda foarte încărcată.

Puloverul lui Carmen e un superb model marmorat, cu guler rulat, în nuanțe de turcoaz, albastru și verde, și e foarte sexy, într-un fel medieval, mulat pe curbele ei apetisante. Jess ne-a surprins personalitățile în puloverele astea. E incredibil.

Eu n-am îndemânarea lui Jess, dar e distractiv să stai la taclale la Unul pe Față, Unul pe Dos, cu o cafea în față și cu Pearl Jam cântând în fundal.

Kitty, fondatoarea grupului, e moartă după Pearl Jam.

— Bineînțeles că-mi plac puloverele. Doar că nu pricep ce-o fi așa fascinant în a-ți petrece serile de vineri bârfind între andreele și cafele, în loc să mai ieși și tu și, cel mai important, să ți-o tragi.

— Nu-i deloc așa, spun eu, deși, sinceră să fiu, mi-e dor să fac sex cu un bărbat adevărat, în locul vibratorului. E foarte *trendy*. Ceea ce m-a mirat și pe mine la început. Sunt numai femei tinere și foarte moderne. A luat naștere după modelul unui grup de tricatat înființat de o feministă din Manhattan, îi spun eu, pentru că până și pe Carmen ar trebui s-o încânte așa ceva. Toate vorbim despre sex.

Mă rog, celelalte vorbesc despre sex.

— Iar tu, pentru că n-ai parte, trăiești din experiențele altora. Carmen clatină din cap. Trebuie să fi trecut șapte săptămâni de când n-ai mai făcut-o.

Nu-i tocmai sănătos.

— Deci, ce ți-a luat Paul de Ziua îndrăgostiților? întreb eu, schimbând rapid discuția de la viața mea fără sex.

— Nu schimba subiectul.

— Am primit o felicitare.

Anonimă. În secret, am fost tulburată și surprinsă să primesc orice felicitare, în general. Cam jalnic din partea mea, dar am fost foarte fericită când plicul roșu a alunecat prin fanta poștală pe dușumeaua holului.

Bănuiesc că-i de la Harry, ceea ce nu contează, dar nu vreau să-i povestesc despre asta lui Carmen.

— E un început bun, spune Carmen aprobatoare. Apoi: Paul mi-a oferit trandafiri roșii, bomboane de ciocolată și-o întâlnire cu un avocat.

— O! îmm, întâlnirea cu avocatul e un cadou...

— Vrea să ne facem amândoi testamentul. Zice c-așa-i normal, având în vedere că ne apropiem de bătrânețe, adaugă Carmen, uitându-se la acvariul cu pești din colț. Paul, care e minunat și perfect pentru Carmen, vrea mai multă

stabilitate. Ceea ce-și dorește de fapt, pe lângă mai puține farfurii sparte, e mai puțin sex în locuri ciudate. Chestia cu sexul în locuri neobișnuite e una dintre hotărârile luate de Carmen de Anul Nou – o încercare de a rămâne tânăr, neîncătușat și spontan. Dar lui Paul, după cât se pare, îi place confortul, acum că se hodorogeste.

Trebuie să recunosc, sunt de partea lui în privința asta. Ideea lui Carmen de a face sex în locuri neobișnuite poate uneori, ei bine, să cam inhibe. Cu mini-vacanța nu s-a rezolvat încă, din cauză că Paul muncește atât de mult și economisește bani pentru planul lor de pensii. Ca o alternativă de compromis, Carmen plănuiește să-l ducă diseară pe scara de incendiu a hotelului fițos.

— Dar măcar e o idee mai bună decât peștii tropicali. Carmen scutură din cap. A fost foarte dezamăgit le pești.

Trebuie spus că experimentul cu peștii n-a ieșit prea bine, fiindcă unul dintre ei, pe care îl botezaserăm Răutate, manifesta tendințe canibalice și i-a mâncat pe toți ceilalți.

Îmi arunc privirea spre acvariul din colț. Carmen l-a mutat din magazin pentru că, zicea ea, Răutate îi deochea clienții. Cred că are dreptate... e un pește cu o uitătură demonică...

— Ei, orice dar primit de Ziua îndrăgostiților e frumos, îi spun eu, pentru că așa e.

— Știu, știu, spune ea, clătinând din cap, apoi râde. Dumnezeuule, încep să vorbesc ca Jess.

— Oricum, care-i marele mister? o întreb repede, pentru că, dacă

vorbește despre Jess, inevitabil se va lua de Aster. Avem timp suficient pentru asta diseară. De ce, în afară de plăcerea companiei mele, de vreme ce ne-am văzut deja la cafea dimineață, era așa important să las imediat totul baltă și să vin în fuga mare la magazinul tău nemaipomenit?

— Am primit marfă, îmi spune ea, cotrobăind prin rastelul de haine.

Asta a țipat la mine „Rosie”, și cred că ar

trebui s-o porți diseară. E o rochie din catifea

și mătase de culoarea vinului roșu. N-arată

prea... actuală, arată foarte Amélie...

— Dar mi-am ales deja ținuta, zic eu fermă. Dar mă înmoi.

În seara asta e logodna Florei cu Ned. O să fie o petrecere superelegantă, cu aproape trei sute de oameni. Intenționez să mă îmbrac cu rochia cumințică de catifea neagră, fiindcă nu vreau să atrag mai mult decât e necesar atenția bărbaților.

— Încearc-o doar. Pentru mine, insistă Carmen.

Așa că-i fac pe plac, pentru că-mi face asta mereu, iar eu nu cumpăr niciuna dintre rochițele sexy, fiindcă pur și simplu nu-s de mine.

— Dumnezeu, spun eu, când ies din cabina de

probă și mă uit în oglindă. Decolteul în *en coeur* îmi

accentuează despicătura dintre sâni, vizibilă

de obicei doar atât cât trebuie, efect la care contribuie și materialul, care se mulează pe corp. Rochia e croită atât de ingenios, încât îmi face talia mai subțire și șoldurile mai rotunde și mai feminine, în timp ce jupa de mătase face vălurele în jurul genunchilor. Mă acoperă complet și totuși, în același timp, mă descoperă total.

Ador rochia asta. Nu m-am simțit în viața mea așa de sexy, ca o sirenă.

Și tocmai de aceea n-am s-o iau.

— Trebuie să-ți iei rochia asta, îmi ordonă Carmen.

— Mă gândesc că nu...

— E o rochiță foarte periculoasă.

— Nu te gândi. Ridică o mână, amintindu-mi în mod straniu de felul în care Dr. Love a ridicat o mână și mi-a spus să nu mă gândesc, acum două

luni.

Ce rău poate face? E o simplă rochiță.

Zâmbesc reflexiei lui Carmen în oglindă.

La dracu'. O iau. Pot să arăt sexy doar pentru mine.

Peștele mă privește lung și mă cutremur...

Buna mea dispoziție durează până ajung acasă și intru în bucătărie.

Baia, care e exact deasupra, a suferit o renovare completă în urmă cu șase luni, pentru că instalația era veche și avea nevoie disperată de așa ceva.

Îmi place noua mea baie. E placată în întregime cu faianță sidefie, cu accesoriile de un verde pal, care te liniștesc. Ceea ce nu-mi place însă e că

dușul s-a stricat și curge, iar Brian Hirston și Fiii, instalatorii mei, nu-mi răspund la telefoane.

Acum câteva zile am vorbit cu avocatul meu, iar el le-a trimis o scrisoare dură, chiar foarte dură. Din păcate, scurgerea se agravează, iar podeaua bucătăriei e plină de apă.

O strâng cu prosoape de bucătărie, înjurând în barbă meseriașii și treaba lor de mântuială. Suma pe care le-am plătit-o lui Brian Hirston și Fiii e de ajuns ca să-și țină cel puțin un nepot la colegiu, și tot ce au de făcut e să ofere un serviciu decent.

Ignor telefonul care începe să sune, fiindcă-i probabil mama, cu altă poveste cu bunica și pitici de grădină, și oricum o să aflu diseară totul. În plus, încă mai am de strâns apă. Iar când îmi verific mesajele, după zece minute, sunt și mai supărată. E un mesaj de la Harry.

— Salut, Rosie.

Vocea lui dulce îmi alunecă pe piele ca mătasea

și fără să vreau mă trece un fior. „E din cauza

lipsei de sex, mă gândesc”, iar asta mă

enervează.

Harry m-a sunat de câteva ori de la Crăciun înapoi, dar nu le-am spus nici lui Carmen, nici lui Jess. N-am spus nimănui.

— Am sunat să văd cum ești, face o pauză, îmbrăcată. Îmi imaginez ceva negru, și micuț, și mățos, și că-mi plimb mâna pe corpul tău, adaugă

el, și mă-nfior mai tare. Oricum, voiam doar să văd dacă ești liberă să cinăm împreună mâine-seară, spune el, schimbând complet tonul de la sexy la amuzat.

Cred că-și închipuie că toată abureala asta cald-rece e sexy și tentantă. Nu-mi pot imagina de ce se obosește, pentru că mereu sunt răutăcioasă cu el, dar, chiar dacă nu mă interesează absolut deloc să mă întâlnesc cu el –

mă rog, poate doar foarte puțin e foarte bine și reconfortant să ai pe cineva cu care să fii răutăcios. Nu pot fi însă răutăcioasă cu un mesaj vocal.

Teoria bunicii Elsie despre cum să-i ții flămânzi ca să poftească mai mult pare să funcționeze cu Harry. Nu că aș vrea să-i întretin pofta, bineînțeles, dar în ciuda faptului că-i tot spun „Nu, lasă-mă în pace și nu mă mai suna niciodată”, el continuă să insiste.

Gândul la bunica Elsie mă face să oftez.

Alți opt pitici de grădină au dispărut de la Crăciun încoace. Și cu toate că poliția e agitată și ia problema în serios, teoria actuală este că au fost fie (a) răpiți de vreun rezident din Hampstead înfumurat și urător de gnomi, fie (b) răpiți de francezi.

Nu glumesc.

Prima teorie – aceea că i-a răpit un vecin fițos – este o imitație. S-a mai întâmplat. În Brattleby, Lincolnshire, niște locuitori din jumătatea selectă a satului s-au trezit într-o dimineață că grădinile le fuseseră

invadate de paisprezece gnomi, ca un fel de răzbunare pentru condescendența lor față de piticii de grădină, sau cel puțin așa bănuiesc localnicii. Cazul e încă deschis.

A doua teorie – că au fost răpiți de francezi – nu-i nici ea o glumă.

Frontul de Eliberare a Piticilor de Grădină își ia misiunea destul de în serios în Franța. Scopul lor: să scape de ridicol gnomii reinstalându-i în mediul lor natural.

Se pare că astfel de pitici se ivesc peste tot prin păduricile franceze, iar odată, șaptezeci și patru de gnomi au apărut într-o dimineață aliniați în fața catedralei din Saint-Die. Imaginați-vă cum e să te repezi până la biserică pentru o spovedanie scurtă și să dai peste o asemenea priveliște. Toată povestea asta e cât se poate de supărătoare, mai ales că trebuie să-

i tot comand și să-i înlocuiesc înaintea ca bunica Elsie să-și dea seama, dar azi misterul s-a lămurit, când m-a sunat mama, la șase dimineața. Iată ce s-a întâmplat.

— Dragă, trebuie să-i spui bunicii că face cea mai mare greșală din viața ei, începe maică-mea, iar eu mă întreb de ce nu doarme la șase dimineața, ca oamenii normali.

— Ce s-a-ntâmplat? mormăi eu, pentru că nu m-am trezit încă de tot.

— Rosie, vreau să vii încoace imediat și să-i spui că se pripește. Nu poate să se lase dusă de fanteziile romantice ale lui Sid.

Habar n-aveam că bunica se întâlnește cu un Sid. Credeam că încă se vede cu un Alf. Așa că, bineînțeles, sunt foarte derutată. Mai ales că doar ce-am văzut-o pe bunica joi, când am trecut pe-acolo după lecția de echitație, și n-a pomenit nimic despre planuri de nuntă.

— Mamă, ia-o mai încet și povestește-mi de la început, bine? îi spun căscând și frecându-mă la ochi cu dosul mâinii libere.

— Din cauza piticilor de grădină se petrece toată harababura asta, se văicărește ea. N-ar fi trebuit să ne agităm să-i înlocuim. Trebuia să-i lăsăm în plata Domnului.

Nu „noi” i-am înlocuit, ci eu. Dar înainte să pot spune ceva, mama se panichează din nou.

— După tot ce-am făcut pentru ea de când a murit bunicul! Am luat-o la mine, i-am oferit un acoperiș deasupra capului, i-am pus mâncare pe masă, și-acum mă răsplătește cu – cu nepăsare măritându-se cu Sid și mutându-se.

— O, Doamne. Bunica Elsie s-a măritat și s-a mutat? Când s-a întâmplat asta?

— Nu, nu încă. Dar dacă-și închipuie că mă duc la ceremonie, ar fi bine să-și ia gândul.

Ce ciudat, și totuși minunat, să întâlnească din nou iubirea la vârsta ei.

Dar, dacă mă gândesc bine, actrița Carol Channing s-a recăsătorit la optzeci și doi de ani, ceea ce a fost un șoc, pentru că toată lumea o credea moartă.

Iubitul din copilărie cu care s-a măritat o crezuse și el moartă, așa că trebuie să fi avut o surpriză când, într-o zi, a răspuns la telefon și la capătul celălalt al firului era Carol, mai ales că nu se văzuseră din liceu...

— Trebuie să vii încoace și să/aci ceva. Tonul ridicat al mamei amenință să-mi spargă timpanele, așa că țin receptorul cât mai departe de ureche. Nu putem îngădui una ca asta. — Mamă, încerc s-o conving. Bunica e destul de bătrână ca să decidă

singură, nu crezi? (Deși mă întreb uneori dacă nu cumva bunica își trăiește a doua copilărie.) Și cel puțin nu se însoară cu ea pentru bani, că n-are prea mulți.

— Dar. Dar o să rămân complet singură.

Iar asta, prieteni, e de fapt adevărata problemă.

Capul începe să-mi zvâcnească îndată ce-mi dau seama că asta, bineînțeles, o va face pe mama să-mi țină o nouă predică pe marginea lui De Ce Ar Trebui Să Mă Mut Acasă.

Mama s-a comportat destul de bine de la Crăciun încoace. După ce am ajutat-o cu banii și am adus-o pe linia de plutire, și am angajat câțiva oameni de la Slujbe Speciale să-i facă o curățenie rapidă în casă, și am avut o discuție serioasă cu ea despre faptul că abia a trecut de cincizeci de ani și trebuie să iasă și să se miște mai mult, mi-a urmat sfatul și s-a înscris în Women's Institute, ca să iasă și să se miște mai mult. Credeam că-i ecu adevărat mai bine.

— Te rog să vii acum, spune ea, izbucnind în lacrimi.

Când ajung la mama, puțin după ora șapte dimineța, văd imediat ce-a vrut să spună cu piticii de grădină. Sunt toți, inclusiv cei vechi, care fuseseră furați, aranjați sub forma unei inimi uriașe pe peluza din față.

În mijlocul uriașei inimi de pitici e o altă inimă uriașă, căptușită cu mătase, decorată cu cuvintele „Scumpa mea Elsie, vrei să te măriți cu mine?

Al tău pentru totdeauna, Sid XXX”.

Ce romantic!

— Cine-i Sid? o întreb pe bunica Elsie treizeci de secunde mai târziu, când îmi deschide ușa.

— Salut, străino, mă întâmpină ea, îmbrăcată cu o cămașă în pătrățele roșii și albe, blugi, cizme de cowboy, iar pe cap are o pălărie Stetson de cowboy. Noul meu gigolo. Credeam că ți-o fi spus Sandra. Interesante haine pentru o persoană de optzeci și șase de ani cu părul bleu.

Bleu, s-ar părea, e noul roz.

Apoi, înainte să apuc s-o întreb despre tânărul ei iubit sau despre noua ei imagine, schimbă cu dibăcie subiectul.

— Mi se pare mie sau am două Gertrude, doi Munchkin și două

Gladys? mă întreabă bunica, cercetând cu o expresie foarte satisfăcută inima piticească.

— Poate au făcut copii? spun eu, fără să menționez faptul că, dacă se uită foarte bine, o să descopere și doi Puck, doi Fred, două Delilah, doi Frodo și două Anne. Deși am crezut mereu că Anne e un nume neobișnuit pentru un gnom...

— Nu începe, spune ea. E destul de rău că maică-ta o ia razna ca să mai pui și tu gaz pe foc.

Vorbește femeia cu iubitul tinerel și părul bleu.

O urmez în bucătărie, iar ea pune ceainicul pe foc.

— Unde-i mama? întreb eu, pentru că-i cea mai simplă și mai puțin nerușinată întrebare pe care-aș putea-o pune când mă năpădește o hoardă de întrebări despre pistolărițe bătrâne și ibovnici tineri.

— S-a dus să se întindă un pic, să se mai calmeze, clatină bunica din capul bleu purtător de Stetson.

„Eu am nevoie să mă întind ca să mă calmez”, mă gândesc.

— Sincer, cred că-i e din ce în ce mai rău, nu mai bine. Nu s-a mai simțit bine de când s-a dus bietul taică-tu, nui așa?

— Nu, spun eu, brusc vinovată. Ar fi trebuit să

mă pricep mai bine să observ semnele.

— Și nu te mai învinovăți acum, îmi spune bunica. Te cunosc, Rosie.

Tu ești fată bună, dar crezi că trebuie să ne porți de grijă tuturor. Mă ocup eu de-acum. Maică-ta are nevoie doar să iasă, să se miște mai mult, dar am s-o rezolv eu.

Vorbește femeia care se crede reîncarnarea pistolăriței Annie Oakley?

— Adică, nici măcar nu i-am spus încă „da” lui Sid, și ea deja a luat-o razna. Doar pentru că Sid vrea să mergem în Las Vegas și să ne cunune John Wayne. Nu adevăratul John Wayne, bineînțeles, că ăla-i mort.

— Ei, mă bucur că am lămurit asta, spun eu,

un pic sarcastică. Deci, să ne întoarcem la Sid.

— S-a îndrăgostit de mine de mult, de când m-am înscris la cercul de dansuri country în grup, înainte de Crăciun, îmi spune bunica. Doar că n-a avut curaj să mă invite să ieșim împreună. Mai ales că Alf i-o luase înainte. *,

— Se vede treaba că a reușit să-și depășească temerile dacă acum te cere de nevastă.

— Eu am fost aia care l-a făcut să-și depășească temerile, chicotește bunica. L-am întrebat dacă nu i-ar plăcea o ceapă murată la petrecerea cu brânză și vin de luna trecută, spune ea, rânjind. Și-apoi l-am întrebat dacă nu i-aș plăcea și eu, pe lângă ceapa murată. Dar nu mă mărit cu el. Îmi place să fiu independentă.

Mă întreb dacă ar trebui să-i spun că Sid e un cleptoman cu o fixație pe gnomi.

— Și nici nu-s sigură în legătură cu un bărbat care-mi fură piticii de grădină, adaugă ea, făcându-mi din ochi.

„Știi ce simte apropo de chestia cu independența”, mă gândesc mai târziu, la petrecerea de logodnă. Mă bucur atât de mult că am decis să renunț la bărbați pentru totdeauna, pentru că bărbații n-aduc decât necazuri.

Necazul lui Jess, de exemplu...

— Sunt puțin îngrijorată din cauza lui Aster, mi se destăinuie la masă

Jess, care s-a tuns scurt și s-a oxigenat, pentru că Aster preferă blondele.

Și eu sunt puțin îngrijorată din cauza lui Aster, fiindcă pe lângă toate celelalte lipsuri de care dă dovadă, n-a stat mai deloc cu Jess de când au sosit, iar acum face conversație cu o frumoasă blondă oxigenată, la masa cu băuturi. Dar nu-i spun nimic din toate astea lui Jess.

— În ce sens? o întreb eu, atentă să-mi păstrez tonul neutru.

— Ah, nimic, nimic. Probabil sunt eu cam proastă, spune ea, zâmbindu-mi trist. Cam proastă și exagerată, atâta tot.

— Dar te-ar putea ajuta, îmm, să-ți descarci sufletul, îi spun eu. Știi vorba aia bătrânească – o problemă împărtășită e pe jumătate rezolvată.

— Ei, n-aș numi-o chiar problemă. Nu problemă. Mai degrabă o... o preocupare.

E pentru prima oară când zice ceva de rău despre Aster, așa că trebuie să am grijă ce-i spun.

— Draga mea, Jess, îi spun eu, punându-mi mâna pe brațul ei. E perfect normal, și nicidecum o prostie, să te preocupe unele lucruri în legătură cu o relație. Uită-te la mine și Jonathan – mi-am exprimat întotdeauna preocupările apropo de relația mea cu el, și nu m-ai crezut proastă, nu?

— Nu, sigur că nu. OK. OK, spune ea, apoi trage aer în piept și închide ochii. Crezi că Aster e un dobitoc arogant care se folosește fără scrupule de mine doar pentru bani? nu-i tocmai cum mă așteptam să-și formuleze fraza, și mă întreb dacă i-o fi zis Carmen

— Păi...

Ce naiba să spun? Dacă spun nu, n-ar fi corect, pentru că eu cred că într-adevăr Aster umblă doar după banii ei. Dar dacă spun da, aș putea provoca o fisură în prietenia noastră.

— Mă gândesc uneori că nu-l interesează decât banii mei, spune Jess, iar cuvintele se rostogolesc grăbite. De pildă, costumul pe care-l poartă acum. Costă o mie de lire. L-am cumpărat azi, pentru că celălalt costum pe care i l-am luat nu era tocmai potrivit pentru o petrecere de logodnă așa selectă, și el a zis că nu vrea să mă facă de râs în fața prietenilor mei.

— Păi...

Și încerc disperată să fiu ca Amélie, măcar un pic...

— Și ori de câte ori ieșim în oraș, trebuie să împrumute bani de la mine ca să-și plătească partea lui, dar nu mi-i dă niciodată înapoi. În plus, cu mine trăiește gratis, eu plătesc toată mâncarea și absolut tot, iar uneori mă tem că

de fapt persoana mea nu-l interesează deloc. Și tot ce mi-a luat de Ziua îndrăgostiților a fost un baton Snickers, fiindcă, zicea, ce poți lua pentru o fată care dispune de un fond tutelar, care are adică bani să-și cumpere orice pofteste, așa că niște daruri scumpe de Ziua îndrăgostiților ar fi o risipă – mai ales dacă se întâmplă să fii un muzician lefter.

— Eu cred, rostesc rar, pentru că bâjbâi după cuvinte. Ce-ar spune Amélie? Eu cred că e bine să ajuți pe cineva la nevoie, dar e bine și să... să-l încurajezi să trăiască pe propriile-i picioare... Dar înainte să mai găsesc niște cuvinte potrivite, Jess se pornește din nou:

— Și nici nu mai facem sex. Și cred că nu i-a plăcut deloc puloverul pe care i l-am făcut pentru Crăciun, fiindcă l-am găsit vârat sub pat, făcut ghemotoc.

Nu cred că am auzit-o vreodată pe Jess legând atâtea

fraze fără să se repete, cum face de obicei, și vreau să-l

fac și eu pe Aster ghemotoc și să-l azvârl la gunoi.

— Ca să vezi, îmi spune ea, zâmbind cu toată gura. Ai avut dreptate. Chiar mă simt mult mai bine acum. Mult mai bine.

— Da?

— Și o să mă mai gândesc la asta. Philip, strigă ea peste masă, vrei să dansezi?

— Aș fi încântat, fată dragă, îi zâmbește el cu gura până la urechi, ridicându-se în picioare. Superbă tunsoare. Grozavă culoare.

Charlie și ultimul lui gagi sunt un alt exemplu de cât de bine e să fii independent.

— Eram convins că o să sune până acum, se frământă Charlie, strecurându-se pe locul liber de lângă mine.

— Charlie, l-ai cunoscut abia aseară, spun eu, exasperată.

Mi-e foarte drag Charlie. Și sunt foarte încântată că în sfârșit a întâlnit pe cineva despre care simte că merită mai mult decât câteva întâlniri, dar de când a venit la petrecerea lui Ned și-a Florei n-a făcut altceva decât să se gândească la Lewis.

— Poate că nu m-am arătat destul de interesat, se frământă Charlie în continuare. Poate ar fi trebuit, știi, să-l sun – e Ziua îndrăgostiților, la urma urmei. Crezi că ar trebui să-l sun?

— Păi, nu cred că vrei să pari prea nerăbdător, spun eu precaută.

Pentru că nu vreau să-i tai elanul lui Charlie. Dar după un an de indiferență totală, situația asta de totul-saunimic mă cam îngrijorează. Parcă

e un alcoolic care bea prima înghițitură de gin tonic după un an de zile, iar acum se-aruncă din nou cu capul înainte, nesăbuit.

— Mă duc să văd dacă n-am vreun mesaj, îmi

spune Charlie. Vin într-o secundă. Pe când Charlie

se îndreaptă spre holul hotelului, mă gândesc cu teamă că o să se ardă din nou...

— Paul trece sigur printr-o criză a vârstei de mijloc. Și m-a lăsat baltă, anunță Carmen instalându-se în scaunul gol al lui Charlie. A refuzat să facă sex cu mine pe scara de incendiu. Zicea că-i prea obosit.

— Carmen, îi spun eu calmă, imitând-o pe Amélie. Paul te iubește. Până și un creier de amibă își poate da seama.

— Serios? Se uită la mine. Doar că... — Da?

— Cred că are o aventură.

— Când ar mai găsi timp și pentru o aventură?

Sunt din nou complet exasperată. O iubesc pe

Carmen, zău că da, dar pare să nu priceapă defel că, dacă ea e unul dintre acei oameni cărora le sunt suficiente patru ore de somn pe noapte, restul rasei umane are nevoie de mai multe.

— Păi, pentru că nu mai e așa interesat de sex cum era odată, ca să-ți dau numai un exemplu.

— Muncește paisprezece ore pe zi ca să aibă o afacere de succes și să adune bani pentru bătrânețe, îi spun eu. Între muncă și timpul pe care-l petrece cu tine, făcând sex de cinci ori pe săptămână cu tine, când, mai exact, apucă să se furișeze la întâlniri secrete cu altă femeie? De fapt, să faci sex de cinci ori pe săptămână trebuie să fie epuizant. Ai muri dacă ai lăsa-o mai moale un pic?

— Da, dar e un fapt medical stabilit că bărbații ar trebui să facă sex de cel puțin douăzeci și una de ori pe lună. E bine pentru evitarea cancerului de prostată.

Chiar? Doamne, e uimitor.

— Carmen. Nu. Are. O aventură, îi spun cu hotărâre și-mi arunc privirea spre Paul, care cascadează.

Arată epuizat.

— Știi ce? Ai dreptate, spune Carmen, zâmbind cu subînțeles în timp ce-și răsucesce o șuviță de păr. Știu exact ce trebuie să fac. Mersi, Rosie, ești o prietenă de nădejde.

— Ce-am spus?

— Prima parte a planului începe acum. Carmen se strecoară înapoi pe scaunul ei, lângă Paul. Paul, iubitule, spune ea, luându-i paharul de brandy.

Băutura asta o să-ți omoare neuronii și-o să-ți distrugă ficatul – trebuie să ai mai multă grijă de tine. Uite, bea mai bine apa asta.

Dumnezeule, e nebună.

Jumătate de oră mai târziu, încă mă bucur de

independența mea. Și sunt și epuizată. Petrecerea asta are

loc doar pentru ca Ned și Flora să-și sărbătorească

iminenta nuntă împreună cu, oh, trei sute dintre rudele și prietenii lor apropiați, și e obositor să fii tot timpul seducătoare, amuzantă și să bagi în seamă pe toată lumea. În plus, deloc surprinzător, mă dor îngrozitor picioarele.

Dar mama pare în regulă. Tanti Lizzy, să-i dea Dumnezeu sănătate, se preocupă îndeaproape de soarta ei. I-a spus mamei mai devreme că „Tinerii trebuie să se distreze între ei”, scăpându-mă astfel de obligația de a sta cu mama toată seara.

Bunica, o apariție într-o rochie lungă, cu pătrățele albe și albastre,

coborâtă parcă direct dintr-un western, și care n-are nevoie de nicio scuză ca să petreacă de minune, se amestecă în mulțime și sporovăiește cu oricine e dispus să-i răspundă.

Imaginați-vă cât de șocată am fost să descopăr că printre prietenii apropiați ai lui Ned se numără și Jonathan. Sau mai degrabă, noua iubită a lui Jonathan e prietenă cu Ned. E asistentă la Spitalul St. Mary și l-a invitat pe Jonathan în calitate de partener al ei.

Descopăr acest fapt surprinzător când mă duc să caut o Cola dietetică, pentru că mi-e cald și mi-e sete și am nevoie de o doză de cafeină.

— Rosie, spune Jonathan înroșindu-se, când el și noua lui iubită se opresc în fața mea. Ce surpriză! Arăți minunat, mai spune el, și mă întreb de ce pare așa surprins că arăt minunat.

Ar trebui să jelesc, să-mi pun cenușă în cap? Îi mulțumesc în gând lui Carmen pentru că m-a forțat să îmbrac rochia asta. De fapt, Jonathan arată

minunat. Și nu mă pot stăpâni. Gâtulejul mi se îngustează și, aproape că-mi dau lacrimile când îmi amintesc de toate momentele bune pe care le-am trăit împreună.

— Ăă, ea e Samantha, îmi spune el, și fac eforturi să-i zâmbesc blondei înalte și elegante.

Nu pot să nu mă uit pe furiș la picioarele ei. Înguste, mici, grațioase...

— Bună, spune ea drăguț, întinzând mâna. Mă bucur să te cunosc.

— Bună. Încerc și eu să fiu drăguță. Minunați, îmm, pantofi, adaug.

— Aă, Samantha e o colegă a lui, ăă, Ned. Jonathan are amabilitatea de-a se arăta jenat. E asistentă la Spitalul St. Mary. Nu mi-am dat seama că

Flora ta e cea cu care se logodește Ned. Eu

niciodată, știi, niciodată n-aș fi... — Ce mică-i

lumea, hahahaha, spun eu, uluită și foarte

dezamăgită că m-a uitat atât de repede și-și

vede mai departe de viață.

Și cu toate că am crezut că și eu l-am uitat definitiv și că-mi văd mai departe de viața mea, mă doare să constat că sunt atât de ușor de uitat.

— Ei, mi-a făcut plăcere să te văd, bolborosesc eu, pentru că trebuie să plec de aici imediat. Trebuie s-o-ntind. Trebuie să, știi... încă o dată, mi-a făcut plăcere să te văd, spun grăbită și mă îndrept spre masa cu băuturi în căutarea unui gin tonic mare.

Imaginați-vă groaza mea când o zăresc pe Elaine la masa cu băuturi. Cu Harry. N-a menționat că o să fie aici când mi-a lăsat mesajul ăla sexy mai devreme. Șobolanul trădător.

Însărcinată în douăzeci de săptămâni, Elaine n-a avut nici măcar bunul-simț să se umfle și să ia exagerat în greutate. În schimb, arată ca Madona aureolată, într-o rochie lungă, albă, curgătoare care-i evidențiază delicat umflătura mititică.

Și cu toate că nu-l vreau pe Harry ca partener, și nu mi-aș dori să mai fac vreodată ceva cu el, nici dacă ar fi ultimul om de pe pământ, sunt mai mult decât enervată că încearcă să mă curteze în același timp în care e limpede că se întâlnește cu vară-mea.

„Da, e un lucru foarte bun că nu mă interesează bărbații”, mă gândesc în timp ce schimb direcția și mă îndrept spre holul hotelului. Pur și simplu nu pot face față vreuneia dintre răutățile lui Elaine sau flirtului fățarnic al lui Harry, pentru că, după întâlnirea cu Jonathan, s-ar putea să mă înmoi și să cedez.

Poate ceva de băut din barul hotelului, în liniște și pace, o să mă ajute să uit de cuplurile și fantomele foștilor iubiți, căci în momentul ăsta mă întreb cum de nu și-a făcut apariția și Ivan.

— Un gin tonic dublu, îi spun barmanului, apoi mă răzgândesc. De fapt, mai bine triplu, mă răzgândesc eu, cocoțându-mă pe unul dintre scaunele de bar. Picioarele mi se simt instantaneu mai bine.

— Una din zilele acelea? întreabă el, zâmbind.

— Se poate spune și așa. „Hmmm”, mă gândesc când iau o înghițitură lungă de băutură și ginul îmi lovește imediat sistemul nervos.

Liniște și pace, în sfârșit.

— Știi, să bei de unul singur e primul pas pe drumul alunecos și întunecat spre ruină, îmi spune la ureche o voce seducătoare de bariton. Cred cu convingere că ai nevoie să fii salvată de la asta. Te superi dacă stau cu tine?

Și când mă întorc să-l văd pe posesorul seducătoarei voci baritonale, „Dulce mister al vieții, în sfârșit te-am găsit”, începe să cânte, destul de inexplicabil, în capul meu..”

Iar Dr. Love ridică înspre mine o sprânceană sarcastică.

O seară magică...

Confesiunea lui Rosie:

Femeile clipesc aproape de două ori mai mult decât bărbații...

Menționez asta pentru că eu clipesc ca o dementă, pentru că Nu-mi.

Pot. Crede. Ochilor...

„Dintre toate barurile din Londra, trebuia să între în asta”, mă gândesc oarecum isteric în timp ce întregul corp îmi intră imediat în alertă.

Și, ca să înrăutățească și mai mult situația, pe

lângă coloana sonoră, „Dulce mister al vieții,

în sfârșit te-am găsit” care-mi cântă în cap,

acum „prind” și *Casablanca*.

„Cântă, Dr. Love”, mă gândesc.

— Tu ești, spun eu ca o tâmpită, nesemnând nici pe departe cu Ingrid Bergman, fiindcă, bineînțeles, nu-mi vine în minte nimic nostim sau inteligent de spus.

Nu-mi vine în minte absolut nimic, pentru că iureșul adrenalinei mi-a neghiobit creierul, și mi-am pierdut puterea de a vorbi coerent.

— Da, cred că putem spune cu certitudine că sunt, într-adevăr, eu, spune Dr. Love, zâmbind cu zâmbetul lui fermecător în vreme ce se bate pe piept. Apoi se uită iar la mine, hipnotizându-mă cu ochii lui căprui și gura încrețită în zâmbet. Din nou. Luke Benton, îmi spune el, întinzând mâna.

— Poftim?

— N-am avut încă ocazia să ne prezentăm, nu? Și întotdeauna am grijă

să aflu numele femeilor pe care le... Face o pauză, și mi se usucă gura așteptând să spună „sărut”. Salvez, încheie el, și-mi simt inima în gât.

— Rosie Mayford, scârțâi eu, roșind.

N-am fi avut noi timp să facem schimb de nume, dar știu că pentru schimbat salivă ani avut, oho. Pare destul de supranatural să-i strâng mâna, dată fiind tulburătoarea noastră, chiar dacă scurtă într-o câțva, poveste. Luke Benton. „Luke Benton”, mă gândesc, savurându-i numele.

— Mă bucur să te văd din nou, Rosie, spune el, ținându-mi mâna într-o a lui. Neașteptat, dar minunat. De ce-ți torturezi iar picioarele cu pantofii ăștia strâmți?

— Asemenea. Îmm, pentru că se potrivesc cu rochia?

E adevărat. Încă o dată, am sacrificat confortul în numele pantofilor „trage-mi-o”, dar tocurile cui se potrivesc așa de bine cu rochia. Doamne, dar mâinile lui sunt atât de calde și puternice, iar el arată chiar mai bine, cu mult mai bine, în viața reală decât în visele mele. Uitasem cât de convingător, de sexy, de periculos...

Cu părere de rău, îi dau drumul mâinii, pentru că i-am ținut-o mai mult decât ar fi trebuit, și probabil mă crede idioată.

— Deci, cum merge treaba cu medicina? (Doamne, îmi vine să-mi trag șuturi pentru prostiile care-mi ies pe gură. Ce-ar spune Ingrid într-o situație ca asta?) Ce mai face, îmm, doamna Woodbridge? întreb eu, scormonindu-mi mintea după ceva inteligent. Doamne, de ce nu pot fi inteligentă?

— Mama și băiețelul de patru kilograme și jumătate fac foarte bine, deși, până când s-a hotărât bebelușul Woodbridge să-și facă apariția, biata doamnă Woodbridge a trecut de la

a-l face pe domnul Woodbridge în toate felurile posibile la o mulțime de alte cuvinte pe care nu le auzisem în viața mea. Și jurând că era prima și ultima oară când se supune unei asemenea torturi.

— Au! Patru kilograme și jumătate? Cred că-i suficient ca să te țină departe de sex pentru tot restul vieții. Oh, nu mă refeream la tine, mă bâlbâi eu. Voiam să spun...

O, Doamne, nu voiam să pomenesc de sex. De ce a trebuit să aduc vorba despre sex? Pentru că, bineînțeles, singurul lucru la care mă pot gândi acum e cum m-am sărutat cu Dr. Love, vreau să zic Dr. Luke, în Piccadilly Circus. Tăcere apăsătoare din partea mea, amuzament sardonice din partea lui și, în disperare de cauză, mai iau o dușcă de gin tonic și studiez barul. Are un finisaj minunat...

— Da, păi, e surprinzător cum se șterge amintirea suferinței. Marele meu respect pentru femei și pentru capacitatea lor de a îndura a crescut nemăsurat de când am intrat în domeniu, îmi spune el, și răsufli ușurată că

gafa mea cu sexul a trecut. Cu atât mai mult cu cât majoritatea revin la o viață sexuală complet normală, după aceea. Ceea ce e un noroc pentru rasa umană, spune el. Și pentru bărbați, desigur. — Păi, da, bolborosesc eu, pentru că mai am puțin și explodez – cred că

tipul flirtează cu mine. Mai cu seamă că bărbații trebuie să facă sex de douăzeci și una de ori pe lună ca să evite cancerul de prostată – adică, e dovedit medical, nu?

Of. Lua-m-ar. Dracu'. Ce îmi iese din gură? Dintr-un moment în altul o să iau foc. Sau o să mor de rușine.

— Și sunt sigur că bărbații de pretutindeni se bucură de asta, rânjește el la mine. Deci, care e legătura ta cu fericitul cuplu? întreabă el, salvându-mă din nou.

— Sunt verișoara Florei. Înhaț ușurată noul subiect de conversație. Dar tu?

— Eu lucrez cu Ned.

— Bineînțeles, ar fi trebuit să bănuiesc, bolborosesc eu, iar. Trebuie să încerc să nu mă bâlbâi. Vreau să zic, el e ginecolog, tu ești ginecolog, e cât se poate de înțeles ca tu să, știi, să-l știi...

— Da, e ciudat de mică lumea moșirii copiilor, spune el, în timp ce eu mă gândesc ce mică-i lumea petrecerilor și cât de fericită sunt că este așa de mică, pentru că altminteri nu l-aș fi revăzut.

— Doamne, e-un lucru bun că lumea e mică, altfel nu ne-am fi ciocnit iarăși unul de altul, adaugă el.

Cred că e medium. Și mai cred că sigur flirtează cu mine! Doamne, ce mă fac?

— Îmm, nu vrei să bei ceva? încerc eu să fiu cochetă, dar sunt sigură că rânjesc ca o proastă. Iar când rânjește și el la mine, mă întreb dacă am ruj pe dinți. Sau mâncare între ei.

Ce naiba fac? De ce ar vrea să bea ceva cu mine?

— Păi, nu...

— Bineînțeles că nu vrei, hahaha. Dau repede înapoi ca să-i arăt că nu flirtez deloc cu el. Scuze... bineînțeles că trebuie să te întorci la, îmm, masa ta.

Doctorii mișto și periculoși ca Luke n-au probleme să-și găsească

partenere pentru genul ăsta de petreceri. Drace, nu le vine greu să-și găsească o parteneră pentru niciun fel de ocazie. Și cu toate că știu că azi arăt cât se poate de bine, mă lovește brusc amintirea frumoasei blonde de la strângerea de fonduri de Crăciun, și încrederea mi se prăbușește.

— Voiam să spun nimic alcoolic, dar o Cola ar fi bună, pentru că sunt de gardă, spune el. Și, oricum, nu cred că o să mi se simtă lipsa la masă. E la fel ca toate celelalte mese. Nu-ți scrie niciodată, nu te sună niciodată... Ridică o sprânceană sarcastică, iar eu nu mai pot de râs.

— Iar faci chestia aia, spun eu, vrăjită.

— Scuzele mele. Își îmblânzește sprânceana. Mi-e teamă că are propria ei viață. Așaaa... Dacă ești sigură că iubitul se poate lipsi de tine câteva minute, mi-ar plăcea să beau Cola aia. Mă... bucur că v-ați împăcat, adaugă

el.

Iar eu sunt confuză, pentru că sunt complet vrăjită.

— La care iubit te referi? îl întreb eu.

— Am de ales?

— Din doi, în seara asta, spun eu.

— Doamne, glumești.

— Aș vrea eu. Mă stresează niște foști. Amândoi se cunosc cu Flora și Ned. În momentul ăsta, nu m-ar surprinde dacă Jack Cooper, pe care l-am pupat în dosul magaziei de biciclete în clasa a zecea, să se dovedească a fi o rudă îndepărtată a lui Ned.

— Norocosul de Jack, spune Luke, iar obrajii mi se încing.

De fapt, toți atomii din corpul meu aproape că dau în clocot. Nu trebuia să pomenesc nici de pupat, pentru că, bineînțeles, acum ochii îmi sunt atrași de gura lui Luke și vreau să-l sărut din nou.

— Tipul ăla... Jonathan? Cel de la Crăciun. L-am văzut la toaletă mai devreme și am presupus că ești aici cu el...

— A. Jonathan. Nu, nu mai e iubitul meu, îi spun eu repede. Ne-am despărțit a doua zi după... „ce m-am aruncat din senin la tine în plin

Piccadilly Circus”, sunt cât pe ce să spun, dar n-o fac. Strângerea de fonduri.

— O, Doamne, îmi pare rău, spune el. Dar nu arată deloc ca și când i-ar părea rău.

— Nu-ți face probleme, spun eu. Ei, a fost un mic șoc, la început...

— Pentru că a avut nerușinarea să-și facă apariția la petrecerea verișoarei tale, sfârșește el fraza în locul meu.

Foarte nepoliticos din partea lui. Dar, poate, și un mod de a-ți aminti ce pierzi și de a-ți insufla astfel o dorință arzătoare de a fi din nou cu el, spune el, și mă întreb dacă nu cumva sondează terenul ca să afle dacă aș vrea să mă împac cu Jonathan. Doar dacă, bineînțeles, nu e vreo cunoștință îndepărtată a lui Ned.

— Într-un fel. N-a vrut. Să-și facă apariția așa, vreau să spun. Noua lui iubită l-a adus. Probabil o cunoști, e colegă cu Ned – Samantha.

— O, Doamne. Da, o știu – drăguță femeie. Excelentă moașă. Probabil că nu vrei să știi asta. Scuze că am adus vorba.

— Ei, n-a fost tocmai partea cea mai remarcabilă a serii să mă ciocnesc de el.

— Dar e pentru mine să mă ciocnesc de tine iarăși, îmi spune el, iar expresia din ochii lui mă face să tremur.

Și în ciuda faptului că am jurat să renunț la

bărbați, mă gândesc că Luke, cu toate că-mi

va frânge probabil inima, ar putea fi excepția

care să mă facă să-mi încalc regula.

— Comentariile ieftine nu sunt admise, doctore, spun eu, dar nu vorbesc serios, fiindcă în secret sunt încântată, dar și îngrozită la gândul că nici el nu vorbește serios.

— Fără intenție, spune el, apoi adaugă: Vorbesc serios.

Oh, inimă, liniștește-te! Se impune o schimbare de subiect. Lucrurile se mișcă prea repede.

— Deci, povestește-mi despre masa ta, spun eu, încercând (a) să destind atmosfera, pentru că recunosc, sunt o lașă, și (b) să mă lămuresc doar dacă

are o parteneră, sau o iubită, sau o soție, ceea ce ar fi o tragedie, de care n-a pomenit. De fapt, el știe mult mai multe despre mine decât știu eu despre el.

Așa că sunt un pic dezamăgită când Charlie vine grăbit spre bar cu celularul în mână, înainte ca Luke să apuce să-mi răspundă.

— Dragă, a sunat. El a sunat. Și câte griji mi-am făcut. Charlie, agitat nevoie mare, mă înșfacă și mă pupă pe gură, apoi îmi șterpelește paharul și dă peste cap dintr-o înghițitură restul de gin tonic.

— Charlie...

— Mi-a lăsat un mesaj lung, minunat – deja îi e dor de mine și vrea să știe dacă ne putem întâlni mâine-seară. Ce crezi? E prea curând să-l sun înapoi? Par o pradă prea ușoară dacă spun da pentru mâine-seară?

Deși sunt încântată să văd că Charlie și-a revenit

sentimental vorbind suficient încât să încerce cu

degetul marea întâlnirilor și să riște să se aleagă

din nou cu inima zdrobită, sunt puțin supărată, pentru că tocmai sunt pe cale să mă arunc eu însămi cu capul înainte și să risc.

„Ce prietenă groaznică sunt”, mă gândesc, înăbușindu-mi frustrarea.

Trebuie să-mi amintesc de convingerea mea de mai devreme, că trebuie să-ți ajuți prietenii ca să fii fericit.

— Păi, pe de o parte... încep eu.

— Ehe, bună, spune Charlie observându-l pe Luke.

Cunosc tonul ăsta. E tonul lui de frate mai mare, de ești-oare-destul-de-bun-pentru-Rosie-a-noastră. Are și niște nuanțe de „Doamne, ce bărbat mișto ești”.

— Charlie Blake, zice el, întinzând mâna. Unul dintre cei mai dragi prieteni ai încântătoarei Rosie, precum și coproprietar la Slujbe Speciale. Iar tu ești? În afară de domnul Absolut Superb, bineînțeles, adaugă Charlie. Nu că aș fi interesat; am deja domnul meu Absolut Superb. Sau aproape, în orice caz.

— Nu e domnul Absolut Superb, mă ia gura pe dinainte. E *Dr.* Absolut Superb, vreau să zic, Dr. Luke Benton, mă corectez eu, încercând să repar gafa.

— E o încântare să te cunosc, spune Luke, ridicându-și sprânceana în timp ce-mi aruncă o privire scurtă.

Tremur toată când citesc în ochii lui „mai târziu”.

— Ah, mi-au plăcut întotdeauna bărbații în halat alb și cu stetoscopul la gât, rânjește Charlie. Interesant că ești doctor, pentru că Rosie a noastră a avut o mică obsesie cu...

— Mersi, Charlie, sar eu înainte ca Charlie să dea cu bâta-n baltă.

Scuze, Luke, va trebui să-l ierți pe prietenul meu, care-i de obicei calm și cumpătat – tocmai a luat o doză mare de gin tonic amoros după o lungă perioadă de stat pe uscat.

— Se pare că nu sunt singurul, spune Charlie,

și-i arunc o privire cruntă. — Să revenim la

întrebarea ta, îi spun eu. Eu zic așa: categoric,

fără

jocuri. Dar tot categoric, fără grabă – l-ai cunoscut abia aseară, spun eu cu înțelepciune. Ah, cum ar mai trebui să-mi ascult și eu sfatul, căci după cum mă simt acum, aș putea face ceva foarte pripit cu Luke. Dacă vrei să ieși cu Lewis mâine-seară, adaug eu sfătoasă, atunci de ce să inventezi nu știu ce scuză? De ce să joci jocuri? Fii sincer și drept.

— E de-ajuns să mă gândesc la el ca să mi se îndrepte foarte tare, rânjește Charlie diabolic, apoi, către Luke: Scuze, doctore, e probabil mai mult decât voiai să știi despre o persoană complet necunoscută.

— Nicio grijă, îi spune Luke, rânjind și el.

Și tocmai când mă relaxez, atât cât mă pot relaxa cu toată fierbințeala și frustrarea sexuală prin care trec, că Luke îl acceptă pe Charlie, pentru că nu poți ști niciodată cum poate reacționa un bărbat heterosexual vizavi de prietenul tău homo, el îmi sporește și mai mult anxietatea.

— Știi ce vrei să zici cu îndreptatul, spune Luke, iar eu roșesc până-n vârful degetelor. Trebuie să-mi impun să nu mă mai uit în jos ca să verific cât de „drept”

ar putea să fie. Și atunci, în stilul lui extrem de fermecător, când conversația se încinge mai tare, mă ațâță „schimbând complet subiectul”.

— Deci, cu ce vă ocupați voi de fapt? ne chestionează el pe amândoi, și mă întreb dacă o face dinadins ca să ne pună pe jar. Căci funcționează de minune.

— Slujbe Speciale, îi spune Charlie. De exemplu, dacă ai nevoie de o fostă vedetă porno care să aibă grijă de pisoiașul tău bogat, sau de un spectacol cu travestiți, sau de un vopsitor de poduri, noi îți facem rost.

— Două ginuri tonice mari, îi spun eu barmanului, pentru că am nevoie de alcool ca să-mi scadă tensiunea sexuală. Și o Cola pentru sprânceană sarcastică.

— Scuze, spune el.

— Mie mi se pare fermecătoare, spune Charlie serios.

— Mulțumesc. Dar Slujbe Speciale. Sună fascinant. Unde v-ați întâlnit voi doi? Cum v-a venit așa o idee originală? întreabă Luke, părând sincer interesat și impresionat.

Ceea ce e o schimbare, pentru că toți iubiții mei anteriori credeau că-i o idee complet nebunească și refuzau s-o ia în serios. Nu că Luke ar fi, sau o să fie vreodată, iubitul meu, bineînțeles.

— În barul ligii studenților, la colegiu, ia Charlie cuvântul, simultan cu o înghițitură de gin tonic. Ne-a legat dragostea comună pentru Donny Osmond, Simon le Bon și spectacolele cu travestiți. Dragoste la prima vedere. Deși una ca de la soră la soră, continuă Charlie.

— Bineînțeles, spune Luke, foarte serios. După Donny și Simon nu m-am omorât niciodată, dar m-am îndrăgostit nebunește de spectacolele travesti după ce i-am văzut pentru prima oară pe Roxanne și Rockettes.

— O, ăsta da grup talentat. Charlie e impresionat.

— Nu-i așa? clatină Luke din cap. Spune-mi, le-ai văzut vreodată pe Sisters Wedge cu *It's Raining Men*?

Sunt destul de impresionată și eu. Nu orice bărbat hetero se simte în largul lui vorbind despre travestiți, și mă întreb dacă e ceva ce nu ne spune.

Nu poate fi homosexual. Dacă am interpretat

greșit tot flirtul lui, și sărutul lui, și-am înțeles

fix pe dos, va trebui să mă sinucid ca să scap

de rușine. — E ceva ce nu ne spui? întreabă

Charlie. Ai cumva o înclinație secretă pe care

vrei s-o mărturisești?

— Nu, deloc, râde Luke.

— Asta-i o crimă pentru comunitatea gay, îi spune Charlie serios. Și apoi: Dar nu și pentru Rosie, și-i arunc o privire ucigătoare.

— Sper, spune Luke, zâmbindu-mi, iar apoi face chestia aia a lui. Exact când genunchii încep să mi se înmoaie, schimbă total subiectul. Unul dintre internii mei și partenerul lui au decis să-și jure credință pe viață, și s-au gândit că, dacă perechile hetero pot să aibă petreceri de logodnă și nunți, atunci pot și ei. Așa am făcut cunoștință cu adunările de travestiți. Ceea ce ne aduce înapoi la tine și la Rosie, și la cum v-ați cunoscut, îi reamintește Luke lui Charlie, și mă conving că interesul lui este autentic.

Doar dacă nu cumva încearcă să evite întrebările personale...

— Eram în ultimul an la Comunicare Media, deja începusem să sondez lumea travestirilor. Știi, voiam să fac ceva mai captivant cu viața mea decât să lucrez pentru un trust uriaș și impersonal, și în seara aia am pus la cale un spectacol cu o trupă de travestiți nou apărută și foarte promițătoare.

— Eu eram coordonatorul de evenimente, spun eu.

— Rosie, fata noastră de nădejde, era studentă la Economie. Avea nevoie de un imbold, spune Charlie.

— Ba nu, îi spun eu. E un pic nedrept. Știu să-mi asum un risc atunci când împrăjurările o cer.

Luke îmi aruncă o privire intensă, și mă întreb dacă ar trebui să risc cu el.

— Și așa v-ați decis s-o faceți pe bune? zice el, iar eu mă întreb dacă se referă la mine și la ideea de a-mi încerca norocul cu el în viața reală, nu doar în reveriile mele.

— Nu de la început – n-aveam bani, îi spune Charlie. În plus, Rosie s-a gândit c-ar trebui să fim raționali și să ne luăm niște slujbe adecvate pentru o vreme. Eu, într-un mare trust de PR, se cutremură Charlie.

Nu mi-a plăcut deloc. Iar Rosie a lucrat la Resurse Umane pentru o companie la fel de impersonală.

— Nici mie nu mi-a plăcut deloc, spun eu, și nu mint.

— Mai ales de imbecilul ăla de șef al tău, spune Charlie.

— Sunt convinsă și azi că misiunea lui în viață era să-mi facă mie viața cât mai insuportabilă cu putință. Ciudat pentru un director de Resurse Umane, nu i-a plăcut ideea ca femeile să-și poată depăși condiția în viață. N-a spus-o niciodată explicit, dar nici nu era nevoie.

— Metoda lui supremă de-a o tortura pe Rosie, îi spune Charlie lui

Luke, era să-i ceară să întocmească rapoarte absolut inutile pentru care Rosie trebuia să piardă o grămadă de timp.

— Da, și picătura care-a umplut paharul a fost când a insistat să

cercetez și să fac un raport despre ce mănâncă angajații companiei și despre cum le afecta asta performanțele. Credea că angajații noștri trebuie să fie instruiți și supravegheați să respecte cerințele de consum alimentar impuse de firmă.

— Ceea ce, bineînțeles, n-ar funcționa niciodată,

spune Luke. Pentru că nu-i poți dicta omului ce

să mănânce, iar conducerea ar respinge ideea,

oricum.

— Dacă ar fi ajuns măcar până la conducere, intervin eu. Ceea ce nu s-a întâmplat, pentru că, după cum spuneam, era doar un exercițiu de pierdere de vreme.

— Ceea ce a făcut-o pe Rosie să renunțe la slujbă, iar eu am urmat-o, spune Charlie. Ne-a fost totuși de ajutor faptul că Rosie a căpătat niște bănișori de la bunicul ei, iar eu am făcut vreo două comisioane mortale.

Charlie îi face cu ochiul lui Luke. După cum spuneam, lui Rosie a noastră îi plac lucrurile sigure.

— Hei, nu strică să fii rațional. De cele mai multe ori, spun eu, înfierbântându-mă iar când citesc pe fața lui întrebarea aia, dacă-mi-așîncerca-norocul-cu-el. Mă întorc la studiatul tejghelei de mahon.

— Și așa, s-a născut Slujbe Speciale, spune Charlie. Și faima noastră se răspândește ca focul prin suburbiile Londrei. Sincer, sunt șocat că n-ai auzit de noi – furnizăm personal de curățenie de primă mână spitalelor bune din orașul ăsta.

— Dar numai în vestul Londrei, îl întrerup eu.

— Nu te pricepi la PR, oftează Charlie și clatină din cap. De câte ori ți-am spus despre cosmetizarea imaginii?

— Dar de unde v-a venit ideea slujbelor speciale? întreabă Luke. Am avut și eu câteva slujbe de vacanță și cu jumătate de normă ca să mai acopăr din costurile facultății, spune el, ceea ce e o surpriză, având în vedere faptul că familia lui își poate permite servitoare.

— Dar familia ta are servitoare, mă ia gura pe dinainte. — Devine din ce în ce mai interesant, soarbe Charlie cu nesaț informația. Absolut superb, salvează vieți, bogat. Carmen o să te placă la nebunie.

— Charlie, îl avertizez eu.

— Cine e Carmen? întreabă Luke.

— Nu contează, spun eu. Las-o pe Carmen. Ne fascinează motivul pentru care ai muncit ca să te întreții în facultate. Pe mine, cel puțin.

— Nimic fascinant. Maică-mea credea că trebuie să câștig prin muncă o parte din sumele uriașe pe care le investea în educația mea, explică Luke.

Dar cel mai neobișnuit lucru pe care l-am făcut vreodată a fost să așez marfa pe rafturi la supermarketul local. Am avut slujbe foarte plictisitoare. Deși, într-o vară am lucrat la un grajd, unde treaba mea era în principal să car cu lopata bălegar de cal.

„De asta e așa de drăguț, de priceput și deloc snob”, mă gândesc eu.

„Doamne, e adorabil.”

— Nu-i rău, nu-i rău, spune Charlie. Dar n-o întreci pe Rosie, cu slujbele ciudate pe care le-a avut în facultate. Ea a fost inspirația noastră – a identificat o nișă pe piață.

— Fără să am nicio vină, am șters praful de pe dinozaurii de la Muzeul de Istorie Naturală și am mirosit subsuori pentru niște studii de eficiență a deodorantelor.

— Chiar fac oamenii așa ceva? – întreabă unul care aduce pe lume copii? zic eu.

— Oamenii fac o grămadă de lucruri neobișnuite, adaugă Charlie.

Tocmai asta-i ideea. Inclusiv perioada în care ne-am ocupat amândoi de linia de consiliere a companiei de hrană pentru bebeluși.

— Toți părinții ăia nedormiți, nevrotici care au nevoie de o voce prietenoasă, liniștitoare la orele târzii din noapte, îi spun eu lui Luke. Ideea mi-a venit brusc, într-o noapte de nesomn. Cine știa că există slujbe atât de neobișnuite? Și cum aflau oamenii despre ele?

— Păi, voi unde-ați aflat de ele? Trebuie să recunosc, mirositul subsuorilor e o chestie unică.

— În cazul meu, a fost de obicei norocul – vedeam un anunț în băcănia din cartier sau un prieten îmi pasa informația. Și-atunci ne-am gândit, ce-ar fi să lansăm o agenție care să includă toate slujbele astea neobișnuite? Cu experiența lui Charlie în PR și evenimente cu

travestiți, și cu a mea în plasarea oamenilor în slujbele potrivite, plus licența în afaceri, ar fi fost soluția perfectă. Mă opresc când îmi dau seama că m-a luat valul. Nu-i nimic rău în a-ți plăcea propria slujbă, nu?

— Deloc. E bine să-ți placă ceva cu care-ți ocupi o bună parte din viața de zi cu zi.

— Spune-mi, zice Charlie. E ceva la care m-am mai gândit și înainte.

Nu te scârbește de sex să te uiți la vagine toată ziua?

— Charlie.

Pe bune, chiar trăiește numai ca să mă pună pe mine în situații jenante?

Înainte să-i răspundă Luke, ne salvează celularul lui Charlie.

— Vai de mine, spune Charlie după ce verifică identitatea apelantului.

E el. E Lewis. Ce să-i spun? Ah, nu contează, mă gândesc eu la ceva, spune el. Ne vedem mai târziu. Și apoi, îndepărtându-se: Scumpete, tocmai mă pregăteam să te sun.

— Îmi place tipul. Luke strânge din ochi.

— Da, am grijă să-mi fac rost numai de prieteni agreabili.

— Asta-i bine. Dar eu? Eu sunt agreabil?

— Nu m-am hotărât încă dacă ești agreabil sau internabil, râd evitându-i întrebarea, pentru că îl plac prea mult.

— Și, doar ca să se știe: întâmplător, nu, îmi spune Luke.

— Poftim?

— Nu mă plictisesc. Să mă uit la vagine.

— Mă bucur că mi-ai împărtășit chestia asta.

Nu mă pot decide dacă să râd sau să roșesc,

așa că râd ca să nu se vadă că roșesc.

— Mă bucur că drumurile ni s-au încrucișat din nou.

— Da. Ai mai spus.

— Și mă întrebam... ezită.

Aoleu. O să mă invite să ieșim în oraș.

— Da?

Sunt convinsă că o să-mi ceară măcar numărul de telefon.

Și atunci îmi face iar figura. Mă tachinează,

crește tensiunea (de parcă aș avea nevoie de

mai multă tensiune în momentul ăsta) și

schimbă vitezele.

— Care e părerea ta despre căsătorie?

Ei bine, la asta nu mă așteptam. Vrea să-mi cunoască intențiile? Sau tocmai mi se pregătește discursul cu hai-săne-distrăm-fără-obligații, pentru că-mi sună cunoscut.

— Imm... încep eu, dar înainte să mă gândesc la ce anume o să scot pe gură, Charlie se întoarce grăbit la bar.

— Știu că o să sune răsuflat și stupid, deși nu vreau să sune așa, dar știți chestia aia cu „E vreun doctor pe-aici?” Ei bine, au nevoie de un doctor în sala de bal.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Luke îngrijorat, îndreptându-se cu pași mari spre ieșire, și noi după el.

— Verișoara lui Rosie, Elaine, spune Charlie. Crede că intră în travaliu prematur.

— O, Doamne. (Nu mi-o fi Elaine cine știe ce dragă, dar nu i-aș dori niciodată vreun rău.) E însărcinată abia în douăzeci de săptămâni.

— Mă duc să-mi iau geanta de la recepție, spune Luke.

Să cheme careva ambulanța. **11**

Planuri perfecte

Confesiunea lui Rosie:

Se pare că în fiecare an aproximativ o sută de oameni mor sufocați cu pixuri. Cum reușesc?

Menționez asta pentru că e destul de deprimant să mă gândesc că am mai multe șanse să-mi dau duhul în urma întrebuițării greșite a unui pix decât să fac sex cu cineva...

— Eu mă duc înapoi la masa noastră și aștept acolo, îmi spune Charlie când ajungem în sala de bal. Nu rezist la sânge și cheaguri, se cutremură el demonstrativ, și mă cutremur la rândul-mi, pentru că nici eu nu-s mai brează, dar sper să nu fie totuși o situație cu sânge și cheaguri. Biata Elaine!

— Bun plan, spun eu. Nu cred că au nevoie de niște gură-cască în plus care să consume tot aerul. Vin să te anunț imediat ce am vești. Vești bune, să

sperăm...

Când mă apropii, o văd pe Elaine întinsă pe covorul plușat din fața sălii, cu o jachetă pusă sub cap.

Arată foarte mică și foarte vulnerabilă. Este ea mică, oricum, dar acum pare și mai mititică decât în realitate.

Oamenii – din fericire, toți trei sute – au rămas liniștiți pe scaunele lor, iar murmurul vocilor scăzute, îngrijorate înseamnă că știu cu toții ce se întâmplă.

Lângă Elaine se află, îngrijați, tanti Pat și unchiul Bill, precum și Harry, și nu pot să nu mă întreb dacă el e tatăl copilului. Deși Elaine e în continuare foarte secreteasă în privința asta. Sper din tot sufletul că nu-i el, pentru că orice copil merită un tată fidel și care să nu încerce s-o agațe pe verișoara mamei propriului copil, nu?

Sunt acolo și Ned, în calitate de doctor, și Flora, care e o stâncă de calm și stabilitate.

Și bine măcar că mai e pe-aici un ginecolog. Ginecologul meu, Luke.

Slavă Domnului că-i aici, ca să-l poată înlocui pe bietul Ned.

— Totul va fi bine, îi spune Ned lui Elaine. Ambulanța ajunge aici într-un minut și foarte curând o să fii în siguranță la spital.

— Vai, mulțumesc, Ned, o aud pe Elaine spunându-i cu vocea stinsă.

Ce bine că ai fost pe-aproape. Flora, ce norocoasă ești că te măriți cu un doctor.

— Ești pe cele mai bune mâini, îi spune Flora. Principalul e să nu te panichezi, pentru binele copilului.

— Sper să nu te superi că-ți răpesc mirele, spune Elaine în timp ce Ned îi palpează stomacul prin rochia subțire. Dar pe Ned îl cunosc. Mă simt mai bine când sunt în grija cuiva pe care-l cunosc și în care am încredere. Mai ales într-un spital alb, impersonal. Urăsc spitalele... spune ea cu glas tot mai stins.

Dar e absolut normal, nu? Vreau să spun, dacă eu aș avea nevoie de asistență medicală imediată, aș prefera s-o primesc de la cineva cunoscut, cineva care e cu adevărat preocupat de sănătatea mea.

— Nicio problemă o liniștește Flora. Responsabilitatea lui Ned sunt înainte de orice pacienții lui.

— Cum se simte? întreabă Luke când ajunge și

îngenunchează lângă Elaine, cu trusa medicală

în mână.

O, dar e atât de temperat, de calm, de stăpânit...

— Puțin îngrijorată, puțin speriată, dar arată bine, spune Ned jovial.

Și apoi: Mersi pentru ajutor, prietene, dar Elaine a avut un șoc și vrea să mă ocup eu de ea.

— Înțeleg perfect, spune Luke, oferindu-i lui Elaine un zâmbet mortal, dar liniștitor. E în regulă, Elaine. Mă numesc Luke Benton, și eu sunt obstetrician. Ned și cu mine lucrăm împreună, dar dacă te simți mai confortabil să se ocupe Ned de tot, foarte bine.

— Nu pot să-ți spun cât de recunoscătoare sunt, spune Elaine, cu fețișoara ei de fetiță apăsată de griji, uitându-se la Luke, iar eu îmi trag în gând șuturi pentru că am fost așa o scorpie cu ea în trecut. Mă simt groaznic pentru toate lucrurile rele pe care le-am spus vreodată despre ea.

Nu că n-ar fi meritat-o uneori, dar faptul că ar putea pierde copilul e înspăimântător.

— Nu simt nicio contracție, îi spune Ned lui Luke, păstrându-și tonul vesel în timp ce strânge stetoscopul și-i desface bandajul tensiometrului de pe braț. Presiunea sanguină și temperatura sunt perfect normale.

— Probabil e doar un caz foarte grav de indigestie. (Biata Elaine e de toată mila.) Și amețeala parcă a mai trecut un pic.

— Și toată veselia petrecerii, îi spune Luke, zâmbind cu zâmbetul lui fermecător.

— Suferă de arsuri teribile la stomac, spune tanti Pat. Și de grețuri matinale.

— Semne bune, amândouă, spune Luke. Dar asta nu înseamnă că nu trebuie să ne facem griji. Sunt sigur că nu-i nimic, totuși nu strică să ne asigurăm făcând o excursie la spital.

— Mulțumesc, Luke, îi spune Elaine, punându-și mâna pe brațul lui și strângându-l. (O, dar Luke chiar e un erou!) Și ție, Ned. Nu-ți voi uita niciodată amabilitatea. Mă simt atât de prost că v-am stricat petrecerea, Flora. Ai să mă ierți vreodată?

— Nu te mai gândești la asta, spune Flora voioasă. Ai doar grijă să te simți mai bine, fată dragă.

Și atunci sosește ambulanța cu o targă, iar paramedicii, împreună cu Ned și Luke, o ajută pe Elaine să se urce pe ea.

— Bun, să-i dăm drumul, spune Ned vesel.

— Vai, nu te pot lua de la propria ta petrecere, declară dramatic Elaine. Cred că Luke se poate descurca și singur, adaugă ea cu un zâmbet cuceritor.

Și în momentul ăsta chiar sunt convinsă că sarcina a înmuiat-o. Foarte drăguț din partea ei că, într-un moment ca ăsta, se poate gândi la alții!

— Da, Ned, trebuie să rămâi, spune și Luke.

Știu că Elaine ți-e rudă – sau îți va fi în curând, dar nu-i nevoie să o ștergem amândoi cu ambulanța.

Partenerul tău merge? o întreabă pe Elaine. Tatăl copilului?

— Ah, Harry nu e tatăl. Vocea lui Elaine e plină de patos. Harry e doar un – un vechi prieten, care mă sprijină la nevoie, spune ea, și ochii i se umplu de lacrimi. Tatăl copilului nici nu vrea să știe. Când i-am dat vestea, ne-a părăsit pe amândoi.

Doamne, știu că nu m-am avut bine cu ea în trecut și știu că n-are de ce să-și facă griji pentru bani și altele asemenea, dar trebuie să fie o perspectivă înfricoșătoare – să trebuiască să porți sarcina singură. Să te descurci singură

cu un copil...

— Îmi pare rău, îi spune Luke, cu fața lui frumoasă exprimând compasiune, dar și profesionalism.

— Să nu-ți faci nicio grijă, dragă, îi spune tanti Pat. Vine și mami cu tine, iar tati ne poate urma cu mașina.

— Vrei să vin și eu? întreb.

Simt că sunt datoră să ajut cumva.

— Ești așa o scumpete, îmi spune Elaine cu glasul ei de fetiță, ștergându-și o lacrimă. Dar cel mai bun lucru pe care-l poți face pentru mine e să rămâi aici și să te distrezi. Harry o să aibă grijă de tine, adaugă ea cu un zâmbet. De mine o să se îngrijească Luke.

Foarte frumos din partea ei! Să-mi dorească binele în momente dificile pentru ea. Faza cu Harry și grija lui pentru mine a fost cam nelalocul ei, totuși, dar numai la asta nu-i stă ei mintea acum. Se pare că sarcina o schimbă, într-adevăr.

Iar când pleacă, încerc să stabilesc un contact vizual cu Luke.

— Vai, mi-e cam rău, spune Elaine, ceea ce înseamnă că ochii lui Luke sunt ațintiți asupra ei. Eu nici măcar nu mai apar pe radarul lui. Ceea ce e exact cum trebuie să fie, îmi spun eu. Totala lui concentrare asupra pacientului e atât de dedicată și de profesională.

Dar, și știu că-i un pic egoist din partea mea, în lumina tuturor celor întâmplate, speram să mai schimb măcar o vorbă cu Luke. Sau mai multe...

Nu mă pot abține. Alunec imediat în visare...

Imaginați-vă asta: sunt însărcinată, abandonată, singură.

Mergând de-a lungul ecluzei Camden, un hoț tocmai mi-a înșfăcat geanta, care conține numai cârduri de credit goale și nu-i va fi de niciun folos. Dar pentru că nu vreau să fac rău copilului îl las s-o ia, numai că, din nefericire, se instalează șocul și odată cu el travaliul, iar eu cad la pământ, în durerile facerii.

Dr. Love, care tocmai se întâmplă să treacă pe acolo, a văzut totul (evident, mă urmărea cu privirea pentru că sarcina mi-a adus o înflorire delicată, fragilă, dar încă nu știe că partenerul meu m-a părăsit și-și dă cu pumnii în cap că nu m-a descoperit cu nouă luni mai devreme) și aleargă să mă salveze, cu trusa medicală în mână.

În timp ce-mi ia tensiunea (extrem de ridicată, din cauză că inima-mi bate nebunește după episodul cu hoțul și pentru că Dr. Luke e al naibii de atrăgător), mă privește drept în ochi.

„Dulce mister al vieții, în sfârșit te-am găsit”, cântă din nou în fundal.

Iar în timp ce sunt transportată la spital, Dr. Love mă ține de mână în ambulanță. Îi spun povestea mea tristă, iar el e impresionat de tăria mea de caracter, de hotărârea mea de a-i oferi copilului meu o viață cât mai normală cu putință.

Dr. Love – pardon, Dr. Luke – și cu mine ne îndrăgostim unul de altul între contracții.

La externare, Dr. Luke mă așteaptă cu mașina, cu un buchet imens de flori, o sticlă mare de șampanie și-un scăunel pentru copil...

Iar în vreme ce mașina ne poartă, în apusul soarelui, spre un trai fericit până la adânci bătrâneți, Harry spune:

— O adevărată dramă, ce mai. Ce-ar fi să ne strecurăm de-aici într-un bar liniștit și plăcut, să bem un pahar? Sau să luăm o sticlă de ceva sexy care să alunece pe gât? Am putea... să vedem cum evoluează lucrurile apoi.

Era o porcărie de vis, oricum.

— O, dar ce rafina ești.

— Mulțumesc, radiază el, luând-o drept un compliment.

— Nu pot să cred că ai atâta tupeu, spun eu, urmărind cu privirea ceafa lui Luke, care se îndepărtează.

Cum poate fi Harry atât de insensibil, având în vedere situația neplăcută a lui Elaine?

— Nu poți acuza omul că încearcă. Fricoșii n-au succes la femei frumoase, spune el diplomat. Nu crezi că e timpul să lăsăm trecutul în trecut?

Mă uit la fața lui frumoasă, e așa de atrăgător și trist. Și doar pentru o clipă, sunt tentată să fac ceva nesăbuit.

— Au trecut șapte ani, Rosie, și tot ce-ți cer e o a doua șansă.

E foarte ispititor. Și drăguț, și scump. Și e Ziua îndrăgostiților... poate că ar trebui să-i accept oferta, să-l iau cu mine acasă, să fac sex sălbatic cu el și-apoi să-i dau fără milă papucii.

Dar, și asta-i o problemă a mea personală, n-am fost niciodată de acord cu sexul de dragul sexului. Am încercat. De două ori. Și m-a lăsat rece. Știu că-i o prostie în zilele astea și la vârsta mea, dar am nevoie să simt că

investesc într-o relație cu un tip, să am măcar încredere în el, înainte de a sări în pat cu respectivul, în Harry nam încredere câtuși de puțin.

Iar după ziua pe care-am avut-o, cu piticii de grădină și cu șansa ratată de a fi cu un alt bărbat ispititor, isteț și adorabil, și cu plecarea îngrijorătoare a lui Elaine de la petrecere, nu mă simt în cea mai bună formă.

— Harry, sunt sigură că ești sincer până la ultimul cuvânt, spun eu, gândindu-mă că probabil nu-i deloc așa.

Și, în plus, nu cred că o să scap vreodată de imaginea cu el și Elaine la a douăzeci și una aniversare a mea. Dar nu, mersi.

— Doar un pahar, spune el insistent. Haide — știi că vrei, spune el, arătându-și dinții într-un zâmbet fermecător.

Serios, de când nu înseamnă poate?

— E totul în regulă, Rosie?

E Jonathan. Nu pot face un pas azi fără să mă ciocnesc de foști iubiți frumoși.

— Da, totu-i în regulă.

De ce nu pot să mă lase amândoi în pace?

— Voiam doar să mă asigur că ești bine. Trebuie să te fi speriat zdravăn, adaugă, și tare-aș vrea să nu fiu aici, făcând conversație politicoasă cu el!

— Harry, el e Jonathan. Sunt prea exasperată ca să-mi mai bat capul. Aveți multe în comun. Pe mine, adaug peste umăr, părăsind scena.

Iese la rampă unchiul Bill, iar vocea îi bubuie în microfon.

— Totul este sub control, spune el adunării. Fiica mea, Elaine, nu prea e în apele ei, și pentru că e însărcinată, neam gândit că-i mai bine să i se facă un control la spital. Dar știu că n-ar fi vrut să vă strice distracția, și m-aș bucura să vă simțiți cu toții bine în continuare. Vă rog să ridicați paharele în cinstea viitorilor miri.

Mai bine m-aș duce să văd ce face mama.

O jumătate de oră mai târziu, când eu și tanti Lizzy le instalăm pe mama și pe bunica în limuzina pe care tanti Lizzy a insistat să o cheme

pentru ele, sunt încă îngrijorată de starea lui Elaine. Nu sunt singura, pentru că mama, ca de obicei, se îngrijorează cât pentru întreaga Londră.

— Ai să suni? îmi cere mama. Ai să vorbești la spital să te anunțe de cum apar vești?

— Da, mamă.

— Elaine n-a fost niciodată una dintre rudele mele preferate, după cum știi, dar o familie trebuie să fie unită în momentele grele, proclamă ea dramatic.

— Știu, mamă, spun din nou.

— Și ai să suni și când ajungi acasă? Doar ca să știu că ești în siguranță?

— Dă-i pace fetei, Sandra, îi spune bunica. Poate are noroc și găsește un vlăjgan cu care să se ducă acasă, adaugă bunica, ceea ce nu-i de niciun ajutor.

— Mamă, Rosie nu-i ca...

— Sexul e bun pentru suflet. Și pentru nervii zdruncinați, chicotește bunica în timp ce închid portiera. Ar trebui să încerci și tu cândva. De fapt, eu s-ar putea să-l sun pe Sid când ajungem acasă. Sau poate pe Alf – nu mă pot hotărî.

Mama n-ar trebui să-și facă griji în legătură cu norocul meu. Are suficiente motive de îngrijorare din cauza bunicii Elsie. Și a lui Elaine, bineînțeles...

Mă întorc la masă, fără prea mare chef de veselie. Cum ne putem distra, știind că biata Elaine e în spital? Dar, de dragul lui Ned și al Florei, Elaine n-a vrut ca petrecerea să se spargă, așa că se cuvine să încercăm măcar să-i îndeplinim dorința, nu?

— Se simte bine? mă întreabă Jess neliniștită când mă așez pe scaun.

Așa că repet succesiunea evenimentelor, dar omit partea cu Luke și cu mine în bar.

— Oh, e îngrozitor, îngrozitor, spune Jess, punându-și mâna la gură.

— E bine, serios, spun eu. Cel puțin, doctorul credea că-i doar o indigestie. Și Elaine crede că-i indigestie, așa că-i un semn bun, nu? Încerc eu să fiu optimistă.

— Singurul lucru îngrozitor aici, cred eu, este dorința ciudată a lui Elaine de a fi tot timpul în centrul atenției, spune Carmen, cu o voce dură și lipsită de compasiune, care ne reduce brusc la tăcere. Sper să mă înșel, dar dacă-i adevărat ce cred eu, s-ar putea s-o omor pentru că-i face asta Florei.

Nu. Sigur, nici măcar Elaine n-ar face una ca asta. O fi fost ea o pacoste în trecut, dar cu siguranță nu și-ar propune să strice deliberat petrecerea, nu?

— Nu crezi că o iei un pic prea personal? o întreabă Paul.

— Nu. Carmen îi aruncă o privire ucigătoare. Apoi face o schimbare de o sută optzeci de grade, zâmbind și devenind fermecătoare. Tu n-o cunoști așa de bine, iubittle.

— Dar poate e adevărat, spune Jess. Și dacă a pierdut copilul, iar noi n-o credem, am fi fără inimă. Fără inimă.

— Îmm, știu că Elaine a făcut niște lucruri oribile în trecut, spun eu, dar nici măcar ea n-ar face ceva atât de perfid și...

— Voi două sunteți așa drăguțe uneori, mă îngrijorați, ne spune Carmen. Aster ar trebui să te ducă într-o minivacanță, adaugă ea către Jess, și știu că discuția asta nu-i tocmai despre Elaine.

— Dar are dreptate, remarcă Philip. În momentul ăsta, ar trebui să o considerăm pe Elaine nevinovată. Dumnezeu însuși i-ar acorda prezumția de nevinovăție. Deși aş vedea-o în stare să... Nu, scuzați-mă. Uitați ceam spus.

— Și tu ești prea drăguț uneori, îi spune Carmen, bătându-l pe mână.

Dar presupun că face parte din meserie. Phil, dacă te-ai putea duce într-o minivacanță frumoasă, liniștită, ce loc ai alege?

— Nu crezi că te grăbești să tragi o concluzie exagerată? întreabă Paul, căruia apropoul cu minivacanța îi scapă total. Pentru că ai tendința de a reacționa exagerat înainte de a cunoaște toate faptele. E clar că-i place să trăiască periculos.

— Tu n-o cunoști pe Elaine, îi spune Carmen cu o sclipire periculoasă în ochi. Dar, dragă, cum poți judeca pe cineva după o conversație de trei secunde? întreabă ea. Ai cunoscut-o abia în seara asta, în vreme ce noi, arată ea înspre cei de la masă, o știm de ani de zile, și nu-i prima oară când strică cheful altora.

— Da, dar ce s-a întâmplat? întreabă Charlie nerăbdător. A trebuit să amân un telefon foarte important pentru asta.

— Păi, să vedem, spune Carmen. Nu că aș crede că verișoara voastră este o vacă mincinoasă și intrigantă care nu suportă să nu fie în centrul atenției tuturor, spune ea. Care găsește o metodă să devină personajul principal atunci când nu e. Dar întâmplarea face ca, în momentul în care în încăpere s-a lăsat tăcerea pentru că Ned se pregătea să-și țină speech-ul despre cât de adorabilă și minunată e Flora, și cât de norocos e el că a

acceptat să-i fie soție, au început contracțiile lui Elaine. Ceea ce a provocat panică, și slavă Domnului că Ned n-a trebuit să se ducă la spital cu ea, lucru pe care l-a vrut probabil Elaine, dar nu i-a ieșit, încheie ea cu o înfloritură retorică.

— Trebuie să recunoști că sună destul de neconvingător, îi spun lui Carmen. Și eu cred că ia lucrurile un pic prea personal.

— Chiar dacă-i adevărat — și nu spun că este —, n-a funcționat, intervine Charlie. Mulțumită absolut superbului doctor prieten al lui Rosie, mirele e aici, distrându-se cu viitoarea lui mireasă.

Aș fi vrut ca Charlie să nu aducă vorba despre Luke.

— Care superb prieten doctor? vine imediat replica deloc surprinzătoare a lui Carmen.

— Cred că ești cam dură cu ea, începe Jess, apoi se oprește când își dă seama despre ce vorbim. E același dinainte? Cel cu care te-ai pupat de Crăciun?

— Superbul doctor nu e prietenul meu. Evit să dau un răspuns direct. Nu prea pot să-i mint, așa că voi da în schimb impresia, alegându-mi cu grijă cuvintele. Mă bucur totuși că s-a dus el. Ar fi fost o petrecere nasoală fără mire, adaug eu, încercând să schimb subiectul.

— Vă înțelegeau de minune pentru doi oameni care abia s-au cunoscut. Charlie îmi calcă în picioare tentativa. Trebuia să fii acolo, adaugă el către Carmen, care urăște să-i scape ceva. Superb, fascinant, bogat — și total absorbit de Rosie a noastră. Să fiu al dracului, aproape că m-am aprins de la fierbințeala și privirile încinse care zburau prin bar.

— Pasiunea lui Charlie pentru gin tonic lovește din nou, le spun prietenilor mei. A fost o simplă sporovăială, atâta tot. Nu-l voi mai vedea probabil niciodată — ceea ce e bine, adaug, apoi schimb iarăși

subiectul. Deci, ce se întâmplă cu minunatul Lewis? îl întreb pe Charlie, care mușcă imediat momeala și se lansează într-o relatare cuvânt cu cuvânt a conversației lor.

— Cunoscut un doctor drăguț, mi se confesează Jess în timp ce Charlie descrie ochii lui Lewis. Cel puțin, mami îl cunoaște. Pune mâna în foc pentru el și zice că-i mare păcat că un tânăr ca el nu are o prietenă drăguță.

Cred că ar fi perfect pentru tine. Perfect.

Grozav. E tot ce-mi trebuie ca să-mi complice viața. Dar e frumos din partea ei că s-a gândit.

— Mersi... dar nu cred...

De fapt, cred că mă împac foarte bine cu viața mea organizată, fără bărbați. Mai puțin cu lipsa sexului...

— Și îi plac picioarele – e specializat în picioare. Așa că, pe scara plusurilor, n-ar trebui să mai fii niciodată jenată de măsura ta la pantofi.

— Păi... De ce s-a gândit Jess la mine, la doctori și la picioare, toate laolaltă?

— Mami crede că-i un înger – n-ar lăsa pe nimeni altcineva să se apropie de bătăturile ei.

— Uau, frate, că dramatic a fost, nu? Aster s-a hotărât în sfârșit să ne onoreze, pe noi și pe Jess, cu prezența lui. Cre' c-o să scriu un cântec despre vară-ta.

Ce zici? Dă-te mai încolo, popo, îi spune el lui Philip, care îi face pe plac, deși cam fără tragere de inimă. Aster se așază pe scaunul de lângă Jess și-și pune brațele în jurul ei.

— Cred că-i minunat, spune ea, privindu-l lung în ochi. Cel puțin a distras-o de la doctorul de picioare.

— Îhî. O să-l intitulez *Only Wimmin Bleed*. Bun titlu?

— De fapt, bătrâne, spune Philip, destul de rece, cred că ai să descoperi că l-a folosit deja cineva înaintea ta.

O oră mai târziu, de îndată ce se cade, după ce am petrecut suficient timp făcându-mi rondul cuvenit și prefăcându-mă fericită și nepreocupată de nimic, după ce i-am evitat cu imparțialitate și succes pe Jonathan și Harry și am evitat să mă oblig la o întâlnire cu doctorul de picioare, evadez.

Mă dor picioarele de la pantofii strâmți.

Mă doare capul de la toate evenimentele de azi.

Mă doare inima, un pic numai, dar asta-i doar fiindcă e Ziua îndrăgostiților și toți ceilalți par foarte bine cuplați.

Cu excepția bieteii Elaine...

Vreau să mă duc acasă, să sun la spital, să mă îmbrac în trening, să mă uit la programele de noapte de la TV și să mănânc mâncare simplă și ușoară.

Iar în timp ce aștept în fața hotelului să oprească următorul taxi negru, îmi scot pantofii și mă simt dintr-odată mai bine.

Mă simt dintr-odată și mai bine câteva secunde mai târziu. Mult mai bine, dar în același timp speriată de moarte, când din taxiul care oprește coboară Luke Benton.

12

Un măr pe zi...

Confesiunea lui Rosie:

... ține doctorul departe. Sau cel puțin așa se spune.

S-ar putea să fiu nevoită să renunț definitiv la mere...

— E bine, sănătoasă, a fost doar o alarmă falsă, sunt primele lui cuvinte, și mă simt imediat vinovată că pentru o clipă am uitat de Elaine.

— Îmm, asta-i o veste bună.

— Să nu-mi spui că pleci deja? adaugă el, iar inima-mi sare în gât.

Răvășit și sexy, arată aproape dezamăgit, și vreau să netezesc cutele de oboseală de pe fața lui. De fapt, vreau mai mult decât să le netezesc, vreau să le sărut. Vreau să-i sărut gura. Mai mult decât gura. Periculoase gânduri...

— Păi, mă gândeam să mă culc devreme, știi, să recuperez ceva, îmm, somn, spun cu glas din ce în ce mai scăzut, și-mi doresc să nu mă fi gândit la pat. Pentru că gândul la pat mă face să mă gândesc la Luke în patul meu. Și creți că și pe Luke îl face să se gândească la patul meu, judecând după felul foarte sugestiv în care i s-au ridicat sprâncenele sarcastice.

— Știi, după, îmm, ziua plină pe care am avut-o... și lucrurile se mai domolesc aici...

Încerc să salvez situația. Vreau de fapt să-i spun cât de bucuroasă sunt să-l văd, cât de recunoscătoare îi sunt că sa ocupat de Elaine și cât de tare m-am răzgândit în legătură cu plecarea acum, că el s-a întors.

— Ah, încă o zi din alea? întreabă și face un pas spre mine și abia mai pot respira, fiindcă-mi vine să-l mănânc. Îmi doresc cu disperare să aflu totul.

Iar eu îmi doresc cu și mai mare disperare să-l sărut.

— Păi, îmm, mă dor picioarele, și oriunde mă-ntorc dau peste foști iubiți și probleme cu piticii de grădină și mie foame – nu c-aș fi o bucătăreasă grozavă, sunt o bucătăreasă groaznică în ciuda tuturor

eforturilor mele, dar mă descurc să pun niște fasole pe pâine prăjită, și am poftă de fasole pe pâine prăjită, în plus, trebuie să văd ce-i cu scurgerea din baie, spun eu, dorindu-mi să fi avut un text pregătit. Și o limbă neîmpleticită.

— E tragic, spune el, clătinând din cap.

— Nu pentru stomacul meu, nu. E totuși

pentru tavanul bucătăriei, mă mai bâlbâi eu

nițel, în timp ce el se mai apropie cu un pas.

— M-ai avut cu piticii de grădină, spune el încet, și mă cutremur. (Nu l-am avut deloc, dar îl vreau. Sunt sigură că mi se citește pe față.) Știi, reparatul țevilor și moșitul copiilor sunt foarte asemănătoare. Mă pricep destul de bine să mânuiesc o cheie și un sifon de scurgere.

O, dar pariez că se pricepe la toate. Cu degetele astea adorabile, subțiri...

— Deci, îmm, Elaine chiar e bine? chițai eu proteste în timp ce el se apropie și mai mult.

Da, sunt o lașă că schimb subiectul, pentru că, deși vreau să știu la ce altceva mai e priceput, lucrurile se mișcă prea repede, și nu pot gândi limpede.

— Absolut. Alarmă total falsă. Acum se odihnește liniștită, spune el, apoi zâmbește un pic trist, ceea ce-mi zgândăre nervii deja zgândăriți. Cu.

Toate că mătușa ta pare să fie foarte... devotată. Pleoapele i se încrețesc într-un zâmbet. A trebuit s-o, îmm, conving să-și lase fiica în pace noaptea asta.

— E un mod foarte diplomatic de-a o spune. Mă uit în sus

la el, pentru că stă drept în fața mea. Ne cufundăm în

tăcere, și nu-mi vine în minte nimic de spus, pentru că nu

mă pot gândi decât la ultima dată când am stat împreună lângă un taxi în așteptare.

— Așadar, iată-ne din nou aici, spune Luke încet.

— Da. Te-ai întors.

— Păi, mă gândeam să prind sfârșitul zaiafetului. Ori asta, ori să fi rămas la spital. Dar acolo n-au deocamdată nevoie de mine. Mă gândeam doar, fiindcă e Ziua îndrăgostiților...

— Da?

— Că aș putea măcar să am parte de...

Cuvântul „sex” îmi răsare brusc în minte.

— Mâncare. N-aveam niciun chef să mă

întorc într-o casă goală și să iau de unul singur o cină gătită la microunde.

Interesantă informație.

— Dacă vrei desert, ai noroc. Bufetul s-a închis, dar cred că mai este prăjitură cu brânză. Vreau să-l iau acasă și să-l hrănesc. Vreau să-l iau acasă și să fac mai mult decât să-l hrănesc... — Spune-mi ceva.

— Ce? Îmi țin răsuflarea.

— De ce porți pantofi prea mici?

— De-aia. (Doamne. N-are rost să mint.) Pentru ca am picioare uriașe. Și late. Îmi găsesc greu pantofi potriviți.

— Nu mi se par uriașe, spune el, uitându-se în jos la picioarele mele, apoi din nou în ochii mei.

— Spune-le asta bășicilor mele.

Gâfâi, nu mă pot stăpâni.

— Cred că bășicile tale au nevoie de îngrijire medicală.

— Da?

Imagini instantanee cu Luke sugându-mi degetele de la picioare îmi apar în minte. Nu că aș fi genul cu picioare sensibile. Ba, de fapt, sunt. Am picioare foarte gâdilicioase. Picioare simțitoare...

— Da. Cred că le

trebuie... — Ce?

Ce le trebuie? „Spune odată”, vreau să țip, dar n-o fac, pentru că țipatul necesită energie suplimentară, iar eu abia mai mișc.

— Mâncare, spune el, ajuns acum atât de aproape de mine, încât toate celulele corpului îmi sunt în stare de alertă maximă. Tot corpul se simte mai bine când ești sătul. Fapt dovedit medical.

— Chiar? Întreb eu, hipnotizată.

— Nu, am scornit-o acum pentru că mă gândeam că am putea să mergem să mâncăm ceva. Fasole pe pâine prăjită, adaugă el, iar eu râd, dar e un râs nervos. Sunt nerăbdătoare, încordată și incredibil de conștientă de el. Conștientă de lucrurile pe care le spunem și nu le spunem.

— N-am toată noaptea la dispoziție, spune taximetristul, scoțând capul pe geam. Hotărâți-vă, bine?

Iar Luke e acum atât de aproape, că-i pot simți căldura trupului, și vreau să-l ating.

— E o cafenea grozavă în Victoria Station. Au costiță, ouă, fasole pe pâine prăjită... Am putea merge acolo întâi și... îi pierde glasul.

Și atunci îmi dau seama de ceva. E la fel de emoționat ca și mine. Cel puțin așa cred. Gândul ăsta mă întărește enorm.

O, Doamne.

N-ar trebui să fac asta. Ar trebui să fug, țipând, în refugiul căsuței mele plăcute, sigure, organizate. La viața mea plăcută, sigură, organizată.

Dar în mod ciudat, abia cunoscându-l, am încredere în el.

— Sau am putea merge la mine, spun eu.

Și nu-mi vine să cred că tocmai am spus asta. Oare ce crede? Probabil se gândește că tocmai l-am invitat să-și facă mendrele cu mine. Și ar avea dreptate.

Îmm, fac o pâine prăjită cu fasole excelentă,

îi spun eu, străduindu-mă să nu-mi tremure

vocea și eșuând lamentabil.

— Sună... delicios, spune el, coborând glasul și făcând o pauză, ca pentru a cere permisiunea. La desert ce e?

Îmi apropii fața de-a lui.

— Urcă și el în taxi, sau nu? întreabă taximetristul, dar abia îl aud.

— Ei...

— Da, spun.

Și-atunci mă sărută.

„Dragostea-i un lucru minunat”, le cânt a
doua zi plăcuțelor de faianță din baie, în timp
ce frec printre ele cu o periută de dinți veche.
Apoi mă hlizesc ca o nebună când îmi văd fața
în oglindă.

Obrajii îmi sunt îmbujorați, ochii sclipitori, iar părul strălucitor și
plin de volum. Trebuie să fie adevărat ce se spune despre femeile
îndrăgostite, că au acea strălucire, pentru că eu am căpătat precis o
strălucire.

Sunt îndrăgostită, sunt îndrăgostită. De un Bărbat Minunat.

Dumnezeule. Acum sunt ca Mitzi Gaynor în filmul *South*

Pacific. Cât de siropoasă pot fi? Și mai mult, se pare...

dulceagă precum Kansas ul în aprilie, vreau să

alerg în sus și-n jos pe scări, vreau să mă învârt în cercuri, vreau să
strig în gura mare despre Seara mea Vrajită de pe Colinele înalte până
la Narcisele Aurii... da, știu că par răsuflată și banală, dar nu-mi pot
scoate din cap toate melodiile astea vechi și romantice. Bunică-mea e
de vină, pentru că m-a convins să mă uit la toate muzicalurile astea
cu ea. Avea dreptate cu sexul, totuși... Pulverizez mai mult spray de
curățat între plăcuțe și încerc să mă

concentrez. Baia mea e de fapt imaculată, dar a trecut o săptămână de
când am făcut asta ultima oară, așa că nu strică s-o fac din nou, iar în
plus... nu pot sta locului.

Nu după noaptea trecută.

Noaptea trecută...

De dimineață, până acum (a) am aspirat covoarele deja impecabile, (b) am șters de praf suprafețele pe care nu era nicio urmă de praf, (c) am spălat podeaua imaculată din bucătărie și (d) am rememorat de un catralion de ori noaptea trecută.

Noaptea trecută...

Doamne, roșesc numai gândindu-mă la lucrurile pe care le-am făcut.

Oh, dar Luke a fost atât de adorabil, și sexy, și vulnerabil, și tandru, și pasional și... toate alea.

Și când m-am trezit dimineață, iar el plecase, am tras imediat concluzia că a fost doar pentru o noapte. Vreau să spun, nu mi-a făcut niciun fel de promisiuni, dar când m-am trezit singură în pat m-am gândit că poate a regretat.

Sau că poate l-am dezamăgit eu.

Nu că aș fi lipsită de experiență la capitolul sex, dar pariez că genul de femei care îl atrag de obicei sunt mult mai inventive. Doamne, ar fi trebuit să împrumut cartea aia despre sex de care tot vorbea Jess.

Dar apoi am găsit biletul lui. L-am citit de un milion de ori deja, dar nu mă pot opri să nu-l citesc iar și iar. Da, sunt jalnică. Iată ce scrie:

Bebelușul Jackson a hotărât că patru dimineața e o oră foarte potrivită

ca să vină pe lume.

Probabil că dormeam *foarte* adânc de nu i-am auzit pagerul. Pe de altă parte, am și avut o noapte foarte încinsă, așa că n-am dormit deloc până pe la 2 a.m. Mi se înfierbântă fața numai când mă gândesc.

O tragedie, pentru că îmi făcusem planuri pentru micul dejun în pat (deși grătarul tău s-ar putea să fie prea sofisticat pentru abilitățile mele în ale prăjitului pâinii).

Vai, dar comentariul ăsta despre prăjitorul de pâine mă face să zâmbesc.

Își amintește de conversația noastră din decembrie. Orice detaliu neînsemnat, exact ca mine!

Ca să revin la subiect, pentru că mă îndepărtez – m-am simțit bine azi-noapte. Și nu, nu mă refer doar la ce crezi tu, deși a fost minunat, îmi doresc foarte mult să te revăd, dar viața mea e cam complicată. Ar fi trebuit să stăm de vorbă astă-noapte.

Tu decizi. Dar sper să accepți.

Luke

P.S. Sunt liber diseară.

Vrea să ne revedem! Diseară!

Așa că, bineînțeles, mă duc. Știu că îmi place să mă țin de programul meu zilnic și că trebuie să mă ocup de facturi și de treburile administrative, dar nu-mi pasă. De fapt, am vrut să-l sun de îndată ce am găsit biletul, la șase dimineața, dar n-am făcut-o, gândindu-mă că îl moșea încă pe bebelușul Jackson.

Trebuie să recunosc că sunt un pic îngrijorată în legătură cu viața lui complicată...

Mă întreb cât timp ar trebui să mai las să treacă până să-l sun. E abia unsprezece dimineața. S-o fi născut oare bebelușul Jackson? Aș părea prea nerăbdătoare, prea nesățioasă dacă l-aș suna acum?

Oare ce-o fi vrut să spună cu faptul că viața lui e complicată?

Dumnezeule. Am fost așa ticăloasă ieri cu bietul Charlie, cu obsesiile lui legate de Lewis, iar acum mă comport exact ca el.

Știu, Carmen are o strategie. Sau avea, pe vremuri, înainte să-l cunoască

pe Paul. Se pare că trebuie să aștepti vreo două, trei zile înainte să-ți suni iubitul, oricât de mare ar fi tentația. De fapt, dacă mă gândesc bine, seamănă cu sfatul bunicii apropo de ținutul pe jar...

Și apoi îmi amintesc de sfatul pe care i l-am dat eu lui Charlie – să nu joace jocuri. Categorie, nu vreau s-o apuc pe panta alunecoasă a certurilor și minciunilor.

Ridic receptorul și mă opresc, punându-l la loc în furcă. O să mai aștept un pic...

Complicații. Ce-o fi însemnând asta? O fi vorba de munca lui? Probabil că are un program încărcat, fără ore fixe, și sunt sigură că am citit undeva că

doctorii sunt pe primele locuri în clasamentul ratei divorțurilor. Poate e divorțat? Sau poate suferă de vreo boală foarte gravă? Sau...

Știți ce? Cred că mă frământ prea mult, uneori. Măcar o dată, n-am să-mi mai fac griji de-aiurea. De data asta am să gândesc pozitiv. Adică, ce complicații ar putea fi în viața lui și pe care să nu le putem depăși împreună?

Și nu mă pot abține. Alunec instantaneu în lumea visului.

Apar eu, superbă și sfioasă (dar într-un fel sexy) într-o rochie lungă, albă, și Luke, înalt și la fel de sexy răvășit, în costum.

Nu, nu-mi imaginez nunta. Am sărit peste toată nunta și-acum am ajuns în luna de miere. În camera de hotel, mai exact.

Pulsul îmi bubuie atât de tare în urechi, încât nu mai aud fondul muzical.

Nemaiputând aștepta nicio clipă în plus, ne smulgem unul altuia hainele de pe noi în secunda în care Luke mă trece pragul și închide ușa cu piciorul.

Înainte să ajungem în pat, ne repezim nerăbdători unul la celălalt.

Frustrat, pentru că degetele îi tremură așa de rău încât nu-mi poate descheia nastureii de perle de la spate, Luke își strecoară mâinile pe sub fusta mea și-o ridică până la talie, și-apoi... Ah.

Și-apoi sună telefonul.

„Vai, dacă e Luke?” mă gândesc, respirând profund ca să-mi domolesc bătaile inimii. Ridic receptorul cu degetele tremurând, tremurând din tot corpul.

— Alo, spun, încercând să fiu sexy, dar în loc de asta vocea îmi sună ca un orăcăit bicisnic.

— Te paște cumva o răceală? Vorbești de parcă te-ar paște o răceală, spune mama. Știam eu că-i ceva în neregulă de n-ai sunat.

— Nu, nu, hahaha, spun eu, convinsă că maică-mea va fi în stare să spună ce mă pregăteam să fac doar după tonul vocii mele. Mă simt foarte bine, mamă. Mai bine ca niciodată. — Aha. Deci nu ești deloc bolnavă?

„Doar o doză masivă de îndrăgostită nebunească”, mă gândesc, dar nu-i spun. Nu pot să cred că am ratat așa ceva toți anii ăștia. Nu trebuia decât să am încredere în mine, să-mi asum riscul și să mă arunc înainte cu ochii închiși. Dar atunci nu l-aș fi întâlnit pe Luke.

Toate celelalte întâlniri au fost doar exerciții pregătitoare pentru cea cu Luke, de aceea am bătut întotdeauna în retragere când lucrurile deveneau prea serioase. Dar nu-i spun mamei nimic din toate astea. Vreau s-o mai țin doar pentru mine o vreme. Să fie Iubirea mea Secretă, doar până mă obișnuiesc cu ideea că Luke și cu mine suntem împreună, și-apoi am s-o strig de pe Colinele înalte... — Rosie? Ești acolo?

— Scuze, mamă, are ceva rețeaua, nu te-am auzit clar, mint eu.

— Ah. Mă întrebam doar de ce nu m-ai sunat ca să știu că ai ajuns acasă cu bine, spune ea, pregătindu-se de o panică. Mai ales că ai promis.

Voiam să te sun mai devreme, dar știi că nu-mi place să mă amestec în viața ta, nu vreau să crezi că-s una din mamele alea care nu se pot descurca singure...

— Eram obosită, o întrerup eu. M-am culcat imediat ce-am ajuns acasă, îi spun, ceea ce, de fapt, e adevărat.

Doar că nu m-am culcat singură.

— Bunica Elsie se gândea că poate-ai avut parte de ceva acțiune, pufnește ea. Dar eu știu că nu ești genul de fată care agață bărbați la întâmplare doar pentru o noapte.

— Aș. Nici vorbă, spun eu, pentru că-i adevărat.

Pentru că mă întâlnesc cu el mai târziu, deci nu-

i o relație de-o noapte. Nu-mi vine să cred că se

întâmplă asta. Mă întreb cu ce-ar trebui să mă

îmbrac. Cu ceva sexy, dar lejer. Mă întreb unde o să luăm cina. Poate ar trebui să-l invit aici și să comand niște mâncare?

Dar iar mă gândesc, dacă stăm în casă, dintr-una în alta, n-o să prea apucăm să stăm de vorbă. Și dacă e să avem o relație cum se cuvine, eu, cel puțin, ar trebui să știu mai multe despre el. Familie, hobby-uri, trecut. Care e filmul lui preferat... și complicațiile vieții lui, oricare ar fi ele...

— Mă gândeam că poate vrei să știi că Elaine se simte bine. Tocmai am sunat-o pe tanti Pat, zice că a avut o noapte liniștită – au adus-o acum acasă.

— Știu, spun eu, simțindu-mă dintr-odată vinovată, pentru că în fericirea mea am uitat complet de Elaine.

Cum am putut fi atât de împietrită, de nesimțitoare?

— Aha. Să înțeleg că ai sunat-o deja?

— Nu, spun eu, încrucișându-mi degetele.

Îmm, am vorbit cu unul dintre doctori, îi

spun, ceea ce e adevărat, la urma urmei.

— Am promis că o să trecem pe-acolo, să-i facem o vizită. Ar trebui s-o vizităm, pentru că face parte din familie și trebuie să facem un efort.

— Sigur spun eu, pentru că mama are dreptate.

Știu că ar fi drăguț din partea noastră să-i facem o vizită, iar în fericirea-mi, pot fi generoasă.

— Așa, și m-am gândit că ar trebui să luăm ceva. Niște flori, poate. Și niște bomboane de ciocolată – Godiva, că astea-s preferatele lui Elaine.

Ce vrea să spună mama de fapt e că eu ar trebui și le procur. Deși rămâne un mister de unde, pentru că nu se găsesc bomboane Godiva la magazinul din colț.

— Sigur. Am să văd ce pot face. Inutil să-i mai spun și asta – am să iau ce găsesc.

— Deci, ajungi aici într-o oră? Mă gândeam că ne-am putea întoarce acasă pe jos, ca să luăm împreună prânzul duminical.

— Sigur, îi spun.

O oră înseamnă cam în grabă, dar cel puțin o să-mi petrec timpul foarte plăcut și așa mai trece și vremea până diseară.

Doamne, abia aștept să-l văd.

Cred că am să-l sun pe Luke după prânz. În felul ăsta, va fi avut timp să

termine cu moșitul bebelușului Jackson...

— Ce drăguț din partea ta, chiar nu trebuia, se entuziasmează Elaine o oră și jumătate mai târziu, când acceptă buchetul de narcise pe care i

l-am cumpărat de la magazinul din colț. Sunt foarte frumoase, spune ea. Sunt sigură că le putem găsi un loc în bucătărie. După cum vezi, oamenii sunt foarte amabili. Arată cu mâna de jurîmprejurul sufrageriei. E plină de flori scumpe.

Narcisele au fost tot ce-am putut găsi, dar e aproape primăvară, și narcisele sunt atât de vesele și fecunde, cu trompetele lor mari și grase îțindu-se din centrul petalelor.

— Mă fac să mă gândesc la primăvară și la renaștere, îi spun eu sincer, atât de fericită sunt, încât nici măcar insultele ei nu-mi pot străpunge înflăcărarea euforică.

Dacă, într-adevăr, mă insultă. Mă gândesc că doar (a) mintea mea suspicioasă și (b) experiențele anterioare cu Elaine m-au făcut să devin cinică. În înflăcărarea mea euforică actuală, trebuie să încerc să las în urmă ce-a fost.

Elaine, palidă și elegantă, îmbrăcată în alb, stă întinsă în șezlong cu o cuvertură de mătase peste picioare, în ciuda indispoziției, părul și machiajul îi sunt impecabile. Inclusiv gusturile.

— Ah, mi-ai adus Dairy Box, ce atentă ești! îmi zâmbește ea afectat, punând bomboanele de la mine pe măsuta de cafea, lângă numeroasele cutii de Godiva primite deja în dar.

— Deci, te simți mai bine? o întreb eu. Ne-ai cam speriat pe toți ieri, adaug, pentru că în fericirea mea, iubesc toată planeta.

— Doctorii au spus că totul va fi bine, spune ea, cam sfâșietor. Deși, pentru scurtă vreme, situația a fost foarte incertă.

Îmm, Luke n-a spus așa ceva. El a spus că Elaine e bine, că a fost doar o alarmă falsă. Dar dacă ea vrea să joace rolul unei eroine dintr-o dramă

victoriană, n-are decât, mă gândesc eu – în definitiv, să fii mamă singură e un lucru înspăimântător, așa că un pic de melodramă e de așteptat.

— Și, presupun că ți-au spus s-o iei mai ușurel

câteva zile, nu? mă străduiesc din răputeri să

fac conversație politicoasă.

Și cred că mă descurc destul de bine. Încă vreo douăzeci de minute și ar trebui să putem scăpa, să ne întoarcem la mama. De fapt, aș putea să mă

strecur sus și să-l sun pe Luke de pe celular. Am la mine numărul lui de telefon. Și scrisoarea. Mă gândesc că, dacă mai amân, ar plutea crede că nu sunt interesată sau că joc jocuri.

— I-au spus s-o lase mai moale mai multă vreme, spune tanti Pat. Nu se știe niciodată ce poate merge rău cu o sarcină. Sandra, te rog să nu-ți pui ceașca pe masa aceea – o să rămână urme.

— Vai, scuze. Eu... se fâstăcește mama.

— Poți, te rog, să aduci un suport de pahar, tanti Pat? întreb eu suav, pentru că, deși mă simt îndrăgostită de toată rasa umană, nu înseamnă că o las pe tanti Pat să scape așa ieftin, căci unde naiba ar trebui să-și pună mama ceașca? Și apoi: Spitalele de azi au cele mai noi echipamente electronice și cei mai buni doctori.

Nici măcar tanti Pat nu-mi poate strica azi buna dispoziție.

— Aripa Lindo a spitalului St. Mary e foarte drăguță, spune Elaine.

Exclus pentru Elaine să apeleze la serviciile medicale de stat.

— Tot ce-i mai bun pentru fata noastră, adaugă tanti Pat, zâmbind binevoitoare. Și Luke e un bărbat așa adorabil, spune ea, iar inima începe să-mi ticăie.

Și fără să vreau, mă luminez doar la auzul numelui lui.

— Părea, îmm, foarte capabil, spun eu, ceea ce e cam necuviincios din partea mea, fiindcă mă gândesc mai mult la capacitatea lui în pat decât în salon.

— Da. Un om tare, tare scump, spune Elaine, privindu-mă cu atenție. A avut grijă să vină dimineață să mă vadă înainte să plec.

— Sunt convinsă.

Cum să nu. Zâmbesc și mai tare, ascunzându-mi bine secretul. Apoi lumea se năruie în jurul meu, la următoarea frază a lui Elaine.

— Și soția lui e încântătoare, absolut încântătoare, spune ea.

Soția? Soția? Nununununu!

— Da, Elaine a lucrat cu ea la strângerea de fonduri pentru cei fără adăpost, primăvara trecută, spune tanti Pat, și stomacul mi se zgâlțâie violent, pentru că asta-i total neadevărat.

Trebuie să fie o greșeală. Cu siguranță vorbește despre un alt doctor.

— Nu mi-am dat seama că Rowan Smythe-lawrence e măritată cu el decât după ce a plecat, căci i-aș fi spus că o cunosc, spune Elaine, iar cuvintele ei îmi strivesc fericirea euforică. Am aflat de la asistente.

Asistentele, bineînțeles, toate moarte după el, dar pe el nu-l interesează. Se pare că n-are ochi decât pentru Rowan. Păcat, mi-ar plăcea să-mi încerc și eu norocul cu el. Dar bineînțeles că n-aș trăda niciodată o altă femeie, furându-i soțul, adaugă Elaine, făcând-o pe mironosița.

Totul se prăbușește.

Rowan Smythe-Lawrence este sora Oribilului Șef. Îmi amintesc asta, pentru că Jonathan mi-a spus că sora lui Sidney a organizat fatala strângere de fonduri la care am fost Crăciunul trecut.

Strângerea de fonduri la care l-am cunoscut pe Luke. Care stătea alături de o blondă frumoasă și elegantă. Vaideminevaideminevaidemine!

O soție poate fi categoric considerată o complicație...

— Un bărbat devastator de atrăgător totuși, nu crezi, Rosie?

— Ce? fac eu, abia auzind-o. A, nu-mi amintesc, mint, pentru că în ciuda faptului că podeaua se îndepărtează de lumea mea cu o viteză amețitoare, vomitivă, nu pot lăsa pe nimeni să afle ce s-a întâmplat.

— Da, e uluitoare, elegantă, bogată. Provine dintr-o familie foarte bună.

N-a putut veni ieri la petrecerea lui Ned și a Florei fiindcă e plecată la Haga, din cât se pare, să țină o prezentare la Parlamentul European sau ceva de genul ăsta. Vai. Ladraculadraculadracu. Nu numai că am trădat, chiar și fără să știu, o altă femeie, dar pe deasupra mai e și-o sfântă. E prea oribil ca să fie adevărat.

— Te simți bine, Rosemary? întreabă tanti Pat.

— Da, arăți cam verde, spune Elaine, ducându-se mai încolo.

— Cred c-am luat microbul de stomac de la Elaine, orăcâi eu, ducându-mi o mână la gură.

— Mi s-a părut mie că ești cam moale dimineață, când te-am sunat, pufnește mama.

— Haide, haide. Tanti Pat mă îmbrânțește practic de pe scaunul crem.

Parcă-ți vine să vomți.

Și când îmi dau seama în sfârșit că m-am culcat cu un bărbat însurat, că

m-am îndrăgostit nebunește de un bărbat însurat și că m-am lăsat înșelată de un porc și-un escroc și-un mincinos de fante însurat, nu mă pot stăpâni.

Îmi revărs greața peste tot covorul crem și scump al mătușii Pat.

O altă hotărâre de**Anul Nou Confesiunea**

lui Rosie:

Da, știu că nu e Anul Nou, astfel că hotărârea asta vine ori prea devreme, ori prea târziu, dar, vorba aia: niciun timp nu-i ca prezentul.

Am să uit cu desăvârșire de Luke Benton și am să mă concentrez doar să-mi ajut prietenii la nevoie.

— Mă simt foarte bine, o mint pe mama miercuri dimineată, în timp ce mă chinui să mă pregătesc de mers la muncă.

Da, sunt o lașă.

Mă ascund de prieteni și de toată lumea acasă la mama, de duminică încoace. Mama a deviat toate apelurile, le-a spus tuturor că am gripă, pentru că asta a decis ea că e în neregulă cu mine, a preluat toate mesajele de însănătoșire grabnică și, în general, a încercat să mă îndoape cu supă de pui, dar e timpul să nu-mi mai plâng singură de milă și să-mi revin, pentru că a-ți plânge de milă e o pierdere inutilă de timp și de energie.

Dar duminică mi-a fost atât de rău, încât abia dacă-mi amintesc cum ne-a adus unchiul Bill cu mașina până la mama acasă și cum mi-a făcut mama vânt în pat. Și-n tot timpul ăsta eu ținându-mă tare în disperarea mea, și neputând să plâng, pentru că mi-ar fi fost imposibil să-mi explic lacrimile. Mă doare capul, mă doare stomacul, mă doare inima, îmi simt membrele grele iar încheieturile mă dor și ele, de parcă ar fi îmbătrânit cu treizeci de ani peste noapte. Până și pielea mi-e dureroasă la atingere. S-ar putea să nu-mi mai fie bine niciodată, dar nu pot să las dezastrul cu Luke să-mi distrugă viața.

A fost doar o noapte, la urma urmei, îmi amintesc mie însămi, stârnindu-mi și mai tare durerea de cap când mă strâng de nas ca să-mi forțez lacrimile să se întoarcă în glandele lacrimale. Nu pot să plâng. Nici măcar o singură lacrimă, pentru că o lacrimă va aduce după ea o mulțime de alte lacrimi, și refuz să permit așa ceva. Mă voi simți mai bine. Și dacă mă duc la serviciu, o să am mai puțin

timp și mai puțini neuroni disponibili ca să mă gândesc la el. Asta-i tot ce-mi trebuie – să mă întorc la programul meu normal. Luke n-a făcut niciodată parte din programul meu normal, ceea ce e un lucru bun, care mai înseamnă și că n-o să-i duc dorul multă vreme, având în vedere că n-avem amintiri legate de serviciul meu...

— Eu cred c-ar trebui să stai acasă toată săptămâna, se agită mama frângându-și mâinile, vrând de fapt să spună că ar trebui să mai stau acasă la ea câteva zile, ca să mă mai cocoloșească și să-mi facă viața și mai grea.

— Nu te frăsui atâta, Sandra, spune bunica

Elsie, bătându-mă pe umăr. — Măcar până de ziua ta, adaugă mama. Ar fi minunat să fim

împreună

de ziua ta.

Uitasem de iminenta mea aniversare a douăzeci și nouă de ani, pe care-i împlinesc duminică.

— Mie mi se pare că arată bine, spune bunica. Și în plus, munca o să-i prindă bine – îi ține mintea ocupată.

Bunica Elsie poate fi foarte perspicace uneori. Cu toate că n-am pomenit un cuvânt despre dezastrul meu cu Luke, în mod curios, mă tot bate încurajator pe umăr.

Nu pot să-mi împărtășesc secretul nici măcar cu minunații mei prieteni.

Oricât de dragi mi-ar fi, singura modalitate de a păstra un secret

e să nu-l spui absolut nimănui. Charlie e un mare amator de

bârfe. Pur și simplu nu se poate abține. E

plin de cele mai bune intenții, dar mereu face ce face și scapă câte ceva pe gură, și înainte să te dezmeticești, a aflat și jumătate din populația Londrei.

Jess, fată dragă, are o față foarte expresivă și-i spune totul lui Aster. Și, să recunoaștem, dacă Aster află, o să scrie probabil un cântec intitulat *Inimă*

frântă sau *Nu pot să nu-mi iubesc bărbatul*, în care ar fi vorba despre o femeie înșelată de un iubit înșurat, și pe care mi l-ar dedica apoi mie, așa încât toată lumea să știe despre cine-i vorba.

Iar Carmen e foarte pornită împotriva bărbaților infideli – fără să vrea, nu și-ar putea ascunde sentimentele sau părerile dure de față cu Rowan Smythe-Lawrence. Sau cu Luke.

Vedeți, în ciuda nenorocirii mele, m-am gândit cu mare grijă la asta.

Oi fi eu zbârcită pe dinăuntru ca o prună uscată, dar nu suport gândul că i-aș putea provoca suferință lui Rowan Smythe-Lawrence.

Trebuie să accept faptul că toți prietenii mei, foarte probabil, ar putea-o întâlni. Trebuie să accept și faptul că sar putea s-o întâlnesc eu însămi.

E cât se poate de logic că, dacă Luke e unul dintre cei mai buni prieteni ai lui Ned, și a venit la petrecerea le logodnă, atunci sunt

șanse foarte mari ca el și Rowan să fi fost invitați și la nuntă. Ceea ce înseamnă că nu pot să-i suflu un cuvânt nici Florei, pentru că aș mâhni-o și i-aș umbri ziua nunții.

Cât despre faptul că va trebui să-l văd din nou pe Luke, problema asta am s-o înfrunt când va veni timpul...

Dar mă simt mult mai puternică, pe cuvânt. După două zile de în care am fost cocoloșită peste măsură, am trecut de la durere, neîncredere și suferință atroce la mânie. La furie rece. Îndreptată împotriva lui Luke, dar mai ales a mea, pentru că am făcut ceva atât de stupid și contrar firii mele.

Nu se va mai întâmpla niciodată.

— Aș putea să-l sun din nou pe Charlie și să-i spun că-ți mai iei o zi liberă, dacă vrei, spune mama plină de speranță. Sunt sigură că se descurcă.

Arăți tare slăbită. Nu arată slăbită, mamă? o întreabă pe bunica Elsie.

— O gură de aer curat n-o s-o omoare, spune bunica. Ce zici de asta?

mă întreabă ea cu blândețe, arătându-mi o pălărie Stetson roșie, cu o pană

mare, neagră înfiptă într-o parte. Alf crede că roșul mă reprezintă cu adevărat, pentru că-s sexy. Îmi face cu ochiul și-și așază născocoala roșie peste părul bleu.

— E superbă, zâmbesc eu, pentru că priveliștea e atât de caraghioasă.

— E mai bine, îmi spune bunica, întorcându-mi zâmbetul. Să ai o zi bună la serviciu – nu-ți face griji pentru ce nu trebuie, adaugă ea îndreptându-se spre scări, cu pălăria roșie legănându-i-se în ritmul a ceea ce consideră ea că e stilul de mers al unui cowboy adevărat. Trebuie să mă pregătesc de dans cu Alf – dăm un spectacol săptămâna viitoare și vreau să fiu perfectă.

— Ce s-a întâmplat cu Sid? întreb eu.

— Nu vreau să par prea disperată, strigă bunica în timp ce urcă scările.

Încă nu m-am hotărât care din ei e cel mai potrivit. Sunt deschisă oricăror opțiuni, așa că mă văd cu amândoi.

Înțeleaptă femeie, bunică-mea.

— Serios, bunică-ta vrea cu tot dinadinsul să se dea în spectacol, spune mama. Episodul ăla cu Sid i-a sucit mințile. Se crede o sirenă sexy.

— Mersi pentru tot, mamă, îi spun eu, sărutând-o pe obraz.

A fost grozavă, zău. Și cu toată cocoloșeala ei,

a fost bine să fiu acasă cu ea câteva zile.

— Măcar... măcar vino aici diseară ca să nu-mi fac griji că te-ntoarce boala, spune ea, dându-mi o căciulă de lână. Și pune-ți asta pe cap. Cea mai mare parte a temperaturii corpului se pierde prin cap, să știi. S-a dovedit medical.

Faptele dovedite medical îmi amintesc inevitabil de Luke, așa că iau căciula de lână galben cu oranj, pe care în mod normal n-aș purta-o nici moartă, și mi-o trag pe cap. Lipsa simțului estetic apropo de pălării și alte chestii de pus pe cap trebuie să fie ereditară.

Dar în momentul ăsta nu-mi pasă. Arăt groaznic, oricum, iar căciula nu va face decât să distragă atenția oamenilor de la fața mea spălăcită și de la bascheții vechi, negri și comozi. Îmi fac picioarele să arate ca niște bărci, dar bascheții buni nu-i mai puteam lua, fiindcă erau plini de vomă. Distruși. A trebuit să-i arunc...

„Ce proastă am fost să-mi asum așa un risc”, mă gândesc pe drum, ridicându-mi gulerul jachetei madasate, bine căptușite, pentru că aerul rece de februarie își unește forțele cu înghețul care mi-a luat în stăpânire corpul.

Jacheta mă împovărează cu zece kilograme și douăzeci de ani în plus, dar nu-mi pasă nici de asta, pentru că-i cea mai groasă haină pe care o am acasă la mama. Am nevoie să simt din nou căldură.

„Ce idioată am fost, să fiu trasă pe sfoară de un manipulator rafinat, fermecător, mincinos, amăgitor. Am fost o pradă atât de ușoară. M-am aruncat practic singură în brațele lui. Cum trebuie să mai fi râs de ușurința cu care m-a adus în pat”, mă gândesc, în timp ce bag monede în aparatul de tichete. „Toată prefăcătoria aceea de drăgălășenie și emoție. Ce farsă!”

Cât despre biletul lui afurisit, l-am rupt bucăți și am tras apa după el în toaletă, unde-i este locul. Da, mi-am spălat mintea de bărbatul ăsta, vorba cântecului, și-mi vine în minte un alt cântec preferat al bunicii din musicalurile vechi... acela în care un bărbat infidel, mincinos nu poate fi liber să se însoare cu iubita lui, pentru că nevasta nu vrea să-l lase.

Serios, ce neobrăzare din partea lui Luke Benton. Vrea să mă revadă –

Da, sigur! Are o viață complicată despre care vrea să vorbim. „Foarte bun text”, mă gândesc, încruntându-mă la bietul angajat nevinovat de la metrou, în timp ce introduc biletul ca să trec de turnichet și mă îndrept spre ascensorul ticsit.

Mă întreb, purtată de valul de oameni într-un vagon și mai ticsit, cum mi-ar fi spus că-i însurat.

„Soția mea nu mă înțelege” este, cred, textul preferat. „Stăm împreună doar de dragul copiilor” e, de asemenea, o scuză foarte la îndemână.

Dumnezeule. Nu mi-a trecut prin cap până în momentul ăsta că s-ar putea să aibă copii.

Trenul se zgâlțâie, și stomacul meu odată cu el, iar eu alunec în coșmar, pentru că episodul ăsta din viața mea ma vindecat de vise.

Închipuiți-vă asta: Luke și cu mine petrecem un ilicit weekend pasional la mine acasă. Ilicit pentru că nu s-a învrednicit încă să-mi

spună despre certificatul de căsătorie și despre progeniturile lui. Scuza pentru nevastă: trebuie să fie prezent la o conferință medicală la Geneva, în timp ce ea stă acasă să îngrijească trei copii blonzi. Blonzi, pentru că în coșmarul meu ei seamănă mai mult cu angelica lor mamă decât cu demonicul tată.

Le-am dat fiecăruia și nume, și vârstă, fiindcă îmi sporește nenorocirea și mânia dacă-i pot umaniza. Așadar, Holly, doi ani, Sam, patru ani, și Luke junior, șase ani.

Golindu-i buzunarele costumelor ca să le ducă la curățătorie,

pentru că e genul de femeie care se ocupă de detaliile astea,

Rowan găsește un bilet de-al meu pentru Luke.

În bilet scrie „Dragă Luke, sunt fierbinte și aștept cu nerăbdare weekendul nostru pasional. Nu uita să iei o cutie uriașă de prezervative”, sau ceva la fel de evident, și pentru că vreau să mă simt și mai rău decât mă simt deja, în bilet e trecută și adresa mea.

Și exact după ce eu și Luke am făcut sex sălbatic pe covorul din sufragerie, sună cineva la ușă. Pun pe mine halatul de baie și deschid, gândindu-mă că a sosit mâncarea pe care o comandasem.

Dar în loc de pizza pepperoni, din ușă Rowan și trei fețișoare dulci de îngeri mă privesc cu ochi disperați, acuzatori.

De-acum înainte, jur, în timp ce urc scările metroului și ajung la Notting Hill Gate, că am să fiu o zonă de maximă siguranță.

Gata cu riscurile... gata cu inimile frânte.

— Dragă, arăți groaznic, spune Charlie în momentul în care dă cu ochii de mine când împing ușa de la intrare și intru în holul de primire de la Slujbe Speciale, și preț de câteva secunde sunt mișcată de compasiunea lui, până

când îmi dau seama că se referă la ținuta mea și nu la față. Ce Dumnezeu ai pus pe tine? E cumva vreo nouă tendință a modei de care n-am aflat eu?

— Sper că nu mai ești contagioasă, spune destul de aspru Shirley, secretara noastră, ițindu-se de după monitor.

— Mă bucur și eu să vă văd pe toți, spun sec.

Știu că așa-i ea, dar mă doare un pic.

— Abia am scăpat de o răceală și nu vreau să mă molipsesc de gripă.

Știi cât de greu mă refac după chestii din astea, adaugă ea.

Shirley, care are patruzeci și nouă de ani, se chinuie cu bolile ei.

Răcelile lui Shirley sunt întotdeauna mai rele decât ale tuturor celorlalți.

Toate problemele ei medicale sunt mai grave decât ale tuturor celorlalți, fiindcă, deși e o persoană remarcabil de organizată, Shirley poate fi uneori cam ipohondră.

— Da... le-am trăit și noi pe toate odată cu tine, îi spune Gloria, recepționista noastră. Ar trebui să mănânci cum trebuie și nu te-ai mai îmbolnăvi așa des.

Asta e una dintre dramele care fac viața de birou atât de interesantă, îmi

amintesc eu înainte să m-apuce gemutul. Shirley, care încearcă în permanență să slăbească zece kilograme, a testat toate dietele cu putință, iar a mânca mai mult nu intră în planurile ei.

— Doamne, are dreptate. N-am băgat de seamă cât de trasă la față ești din cauza căciulii năucitoare, spune Charlie. Bun truc, apropo, ca să distragi atenția de la fața suptă.

— Nu trebuie decât să bage în ea câteva mese zdravene, atâta tot, spune iarăși, deloc surprinzător, Gloria, care crede cu toată convingerea în mâncatul zdravăn.

Gloria are cel puțin șaizeci de ani, bănuim noi, bazându-ne pe faptul că are doi copii de peste patruzeci, dar ea n-are de gând să ne destăinuie vârsta.

Are cam un metru cincizeci și patruzeci și cinci de kilograme și ne uimește zilnic cu mesele ei zdravene.

N-am văzut niciodată o persoană așa mititică și care să mănânce atât de mult. Sau care să se păstreze atât de bine. Dacă n-aș fi știut nimic despre ea, i-aș fi dat cel mult cincizeci și cinci de ani.

— Trebuie să-ți fac cunoștință cu maică-mea, îi spun eu, pentru că și mama face mâncare bună și multă.

În plus, mă bucur să vorbesc despre lucruri pământești, în loc să fiu interogată despre ce-am făcut în timpul liber. Încă mă tem că o să-mi dau drumul la gură dacă mă stârnește careva...

— Fii pe pace, spune-i mamei tale că o să am grijă s-o ții tot așa, îmi spune ea înainte să ridice receptorul. Bună dimineața, Slujbe Speciale, la telefon Gloria. Cu ce vă pot ajuta? turuie ea. — Ești sigură c-ar trebui să fii aici? Ne putem descurca fără tine încă vreo două zile dacă ai nevoie, spune Charlie, cercetându-mă cu reală îngrijorare, iar eu sunt aproape distrusă. Nu arăți deloc grozav.

— Mersi pentru grijă, spun eu un pic răgușit. Dar mă simt foarte bine, pe cuvânt.

— Nu, nu ne descurcăm fără ea, spune impasibil Colin, glasul rațiunii.

Mă bucur că te-ai întors, apropo, adaugă el către mine, apoi din nou către Charlie: Nu și dacă vrei să rezolvăm cu Brutus al doamnei

Hamilcon, cu probatorii de prezervative, cu mirositorul halenei la cățeluși și cu Extrăgătorul de numere la bingo.

— A, bun, spun eu, gândindu-mă la prezervative, ceea ce nu e bine pentru că-mi amintește de Luke. O îmbrâncesc hotărâtă afară din minte. Sunt gata de o provocare provocatoare – aduceți-le înapoi. Încep să-mi deschid nasturii de la jachetă.

— La telefon e prietena ta Jess, îmi spune Gloria, și mă îndrept spre biroul meu. Zice că-i urgent.

— A, bun, spun din nou, dar nu-i bine.

Nu pentru că n-aș vrea să vorbesc cu Jess, ci fiindcă mă tem că în prima noastră conversație post-Luke, o să mă scap și-o să-i spun totul despre el.

— Eu sunt, eu sunt, spune Jess după ce închid ușa biroului și ridic receptorul. Cum te simți? Ești mai bine? Neam făcut griji pentru tine.

— Sunt bine, îi spun eu. A fost doar un început de gastroenterită. Nici un alt motiv pentru care n-am fost de găsit, hahaha, doar un vierme din ăia cu care te mai procopsești din când în când, bolborosesc eu, apoi mă opresc.

Doamne, până și vocea îmi sună vinovată.

— Așa mă gândeam și eu, ciripește voioasă Jess, în felul ei caracteristic. Și apoi mă lasă mută. În orice caz, important este că...

important este că ți-am ascultat sfatul și mi-am donat fondul tutelar în scopuri caritabile, așa încât să mă pot convinge dacă Aster mă iubește pe mine sau banii mei. Și am nevoie de o slujbă ca să pot, știi, să plătesc facturile, să mănânc și așa mai departe. Ai ceva care mi s-ar potrivi?

— Ia-o mai încet un pic. (Simt deja că mă doare capul mai tare.) Mai spune-mi o dată. Ai renunțat la tot fondul?

— Nu, nu-s așa proastă, spune ea, și răsuflu ușurată. Apoi adaugă: Doar pentru jumătatea asta de an. O să primesc cealaltă jumătate la sfârșitul lui iunie, dar Aster nu știe.

— Dar... „cum ai să supraviețuiești?” este întrebarea care-mi vine imediat în minte, în timp ce încerc să-mi amintesc când i-am spus eu să renunțe la sume uriașe de bani și să rămână săracă lipită, dar înainte s-o întreb, Jess se lansează în altă cuvântare.

— Nu-ți face griji. Mi-am plătit toate facturile curente, tot ce trebuia, și mi-am burdușit frigiderul și congelatorul, și am păstrat trei sute de lire, să am până încep să câștig o leafă.

Iar eu intru în panică. Vedeți, Jess n-a avut niciodată o slujbă adevărată.

Când spun slujbă adevărată, mă gândesc la una plătită. Nu că ar fi leneșă, pentru că încă din colegiu și după ce și-a luat licența în artă a fost mereu extrem de ocupată. E înscrisă în permanență la cursuri interesante, sau tricotează, sau participă voluntar la tot felul de acțiuni caritabile. Dar nu e propriu-zis calificată în nimic.

— De ce nu vii aici, să vorbim despre ce-ai putea să faci, spun eu cu grijă.

Ei bine, eu mi-am dorit provocări.

— Excelent. Excelent. Sunt liberă acum. Ce-ai zice să vin acum?

— Ce-ai zice să vii după-amiază, să apuc să mă uit peste ce avem și ți s-ar potrivi? Nu vreau să-i domolesc entuziasmul, dar zău, treaba asta necesită un pic de gândire. Privind partea plină a paharului, totuși, s-ar putea ca asta să fie soluția de a scăpa de Aster.

— Îmi surâde ideea unei slujbe la supermarket, îmi spune Jess după prânz, ceea ce mă surprinde, pentru că n-o vedeam aranjând marfa pe rafturi sau casieră.

— Ce zici de administrator la muzeu? o întreb eu, pentru că m-am gândit că ar fi perfectă pentru ea. Slujba nu necesită experiență și presupune îndosărierea unor hârtii și făcutul ceaiului și cafelei, dar cel puțin ar admira zilnic niște picturi frumoase.

— Nu. Nu. Jess își scutură țepii oxigenați. Super-marketul e perfect. E în Portobello Road, ceea ce înseamnă că mă scutește de drumuri lungi și, de asemenea, că aş interacționa cu oameni interesanți.

— Am să stabilesc interviul, oftez eu. Și apoi:

I-ai spus lui Aster? — Am vrut să-l pun în fața faptului împlinit, spune Jess, cu o față schimonosită și tristă. Crezi că o să reziste până la capăt, de dragul meu?

— Cred... încep eu, neștiind ce cred.

Ba da, știi. Cred că pe Aster o să-l sature până-n gât lipsa banilor. Cred că Aster o să-și ia tălpășița repejor când o să-și dea seama că asta înseamnă să-și ia adio de la haine de firmă și echipamente scumpe pentru trupa lui, dar nu vreau să o supăr pe Jess.

— Ai dreptate, ai dreptate, mă întrerupe Jess. N-o să fie foarte încântat, nu-i așa? Scutură din cap, iar eu încerc să fiu optimistă.

— Oamenii ne surprind uneori, spun, bătând-o încurajator pe mână, și atunci îmi sună telefonul.

— Rosie, eu sunt, spune Philip, luându-mă prin surprindere. Cum te simți? — Mult mai bine, mulțumesc, Philip, spun eu, întrebându-mă de ce mă sună la serviciu.

— Te întrebi probabil de ce te sun la serviciu. Ei bine, am ceva cam, îmm, delicat de discutat cu tine. Ai vreun pic de timp liber săptămâna asta?

— Absolut.

Mintea mi-o ia la goană. Despre ce lucru delicat ar putea Philip să vrea să discute cu mine?

— Când ai avea chef? întreb eu cu grijă, pentru că trebuie să fiu discretă având în vedere că (a) Jess știe cu cine vorbesc și (b) Philip a spus că-i o situație delicată.

— Salută-l pe Philip din partea mea, zice Jess.

— Jess te salută, îi spun eu.

— Oh. E acolo cu tine? Pare ușor panicat. De fapt, speram să vii tu la mine. Eu, îmm, nu vreau să fiu văzut la Slujbe Speciale, pentru că Charlie va pune întrebări și – cum îți spuneam, e un lucru delicat.

— Ce zici să ne vedem azi, mai târziu?

Ziua de azi se anunță destul de plină, dar mi-a stârnit curiozitatea. În plus, e bine să fiu ocupată. Să n-am timp să mă gândesc la nimic. Sau la nimeni. De asemenea, ajutându-i pe alții mai uit de necazurile mele.

— Perfect. Vii la ceai după-amiază? Și, Rosie...

te rog să nu, ăă, afle... știi tu, nimeni.

— Nicio grijă, îi spun eu uitându-mă la Jess.

Iar când pun receptorul în furcă, telefonul începe să sune din nou.

— Scuze, îi spun lui Jess.

— Nicio problemă, spune ea, ridicându-se în picioare. Ești ocupată. Am plecat. Anunță-mă doar când e interviul. Curând?

— Trimit CV-ul tău prin fax în după-amiaza asta, spun eu. Și, Jess? Se oprește la ușa biroului, cu fața tristă și palidă. Sună-mă dacă ai nevoie de mine. Ai grijă.

— Mersi, ne vedem vineri seara la Unul pe Față, Unul pe Dos?

— Absolut, dau eu din cap.

Nu prea am chef de tricotat, dar măcar mai ies din casă și intru în vechea rutină, așa încât n-o să am timp să-mi rumeg gândurile. Ridic receptorul.

— Ce se-ntâmplă? Tocmai am sunat-o pe maică-ta și mi-a spus că te-ai întors la muncă? e modul lui Carmen de a mă saluta de îndată ce spun „alo”.

Stai două zile ascunsă, apoi o ștergi la slujbă fără un cuvânt.

— Mulțumesc, Carmen, mă simt mult mai bine, spun eu.

— Păi, am fost îngrijorată. Credeam că ești c-

un picior în groapă după cum se comporta

maică-ta.

— A fost doar un microb. Unul urât, virulent, spun eu, un pic amărâtă, gândindu-mă la Luke.

— Nu-i genul tău să stai la maică-ta. A fost din cauza întâlnirii cu Jonathan de sâmbătă seară? Mă gândeam că poate a răscolit niște amintiri triste, ți-ai fi dat seama că încă-l mai iubești și suferi de inimă rea.

Carmen e uneori cam prea isteată ca să nu fie incomodă, dar slavă Domnului că nu știe despre Luke.

— Nu, n-are nimic de-a face cu Jonathan, îi spun eu repede. Cu niciun bărbat, de fapt, hahaha, spun eu, săpându-mi groapa. Doar un microb, hahaha.

— Bine, dacă ești sigură, spune ea, nepărând sigură.

— Absolut, îi spun eu veselă. Paul ce face? întreb, schimbând cu dibăcie subiectul înainte să mai poată săpa și ea.

— E întruchiparea vieții casnice, spune ea sarcastică. S-a apucat serios de treburi gospodărești ca să mai scape de stres. Și pentru că eu lucrez până mai târziu la magazin, nu-i drept să mă aștepte pe mine să fac nouăzeci la sută din curățenie.

— Ai prelungit programul magazinului?

Carmen, trebuie spus, nu-i cea mai tare gospodină când vine vorba de treburile casei. Trebuie să aibă un motiv ascuns. Care-i motivul ascuns?

— Ah, necredincioaso. Mă jignești, spune, dar îmi dau seama din râsul ei că nu-i adevărat. Face parte din campania mea de a câștiga mai mulți bani și de a contribui mai mult la fondul de economii. Vezi – ți-am urmat sfatul.

Am început să fac compromisuri.

Doamne, aș vrea să-mi amintesc toate sfaturile astea bune pe care le dau în stânga și-n dreapta. Și-ar trebui să-mi amintesc să le urmez și eu!

— A-ha... dacă nu-i poți înfrânge, fă-ți-i aliați? spun eu.

— Exact.

— Bună șmecherie. Sunt impresionată.

— Nu-i așa? râde ea. De fapt, el se ocupă de gătit duminică seara pentru că eu țin magazinul deschis până la șapte. Vii, nu? Plănuim s-o transformăm într-o petrecere-surpriză pentru ziua ta, de-aia o facem duminică în loc de sâmbătă, dar, fiindcă știu că urăști surprizele, îți spun acum. Așa că ține minte să pari șocată când intri pe ușă și răcnim cu toții „Surpriză”.

Nu menționez faptul că am avut surprize cât pentru tot anul.

Ah, ce n-aș da să am din nou unsprezece ani, când inimioara mi-era plină de Barbie,

Micul Meu Ponei și alți ponei, și n-aveau loc în ea bărbați mincinoși, infideli...

Ai grijă ce-ți

dorești...

Confesiunea lui Rosie:

... Pentru că am dovada absolută că poate

ieși cum nu te-aștepți. Când telefonul sună

sâmbătă la șase dimineața, știu imediat că e

maică-

mea, pentru că nimeni altcineva nu mă sună la șase dimineața. Așa că sunt puțin surprinsă când îi aud vocea bunicii Elsie.

— La mulți ani, Rosie. Mai bine-ai veni încoace și i-ai băga mințile în cap maică-tii, sunt primele ei cuvinte. E un cal în grădina din spate.

— Îmm, ziua mea e abia mâine, bunico, îi

răspund pe jumătate adormită.

— Știu, dar m-am gândit că, dacă spun mai întâi la mulți ani, o să mai atenueze șocul cu calul. Ăla care-i în grădina din spate.

Așa că, bineînțeles, în loc să înfrunt metroul, iau un taxi până în Hampstead și pe la șapte fără un sfert sunt în grădina din spate a mamei, cu mama, bunica Elsie și Candy, iapa roaibă.

Candy e perfectă. E superbă.

Tânjesc cu tot sufletul după ea.

Dar n-o pot păstra, pentru că nu mai am unsprezece ani și acum știu că

(a) costă o avere să ții un cal, cu grajd și hrană, și (b) n-am nici timpul, nici banii necesari ca să mă ocup cum se cuvine de ea. Și, socoteam eu, nici mama.

— La mulți ani, draga mea, îmi spune mama, bățând încântată din palme. Surpriză!

Poți s-o mai spui o dată.

— Da, da, dar nu poate rămâne aici, Sandra, spune bunica Elsie. Ce-a fost în capul tău?

— Mamă, e tare drăguț din partea ta, spun eu, buimăcită.

— Plănuiesc asta de săptămâni bune.

— Și apreciez sincer gândul, e superbă. Dar bunica are dreptate. Candy trebuie dusă înapoi.

— Dar am aranjat totul, spune mama. Credeam că asta-i dorința ta cea mai mare, îmi spune ea, pregătindu-se de o panică.

— Era... când aveam zece ani, sau unsprezece, îi spun eu cu blândețe.

Are nevoie de un grajd, nu poate trăi în grădina din spate.

Încerc să cumpănesc. Să recunoaștem: dacă vecinii nu-s prea ahtiați după piticii bunicii din grădina din față, cu atât mai puțin vor aprecia un cal în grădina din spate, nu-i așa? Și ar costa o avere să-i construim un grajd.

— M-am ocupat eu de tot, pufnește mama și se îndreaptă spre ușile care dau în apartamentul de la demisol. Le deschide dintr-o mișcare, lăsând la vedere mica sufragerie. E acoperită cu paie. Mai e și-un balot de fân, o ladă pentru mâncare și-o covată pentru apă.

— Mamă... Am rămas mută.

— Dumnezeule mare, spune bunica, la fel de uluită ca mine. Asta da surpriză.

Poate să mai spună o dată. Sunt sigură că există reglementări legate de cine poate trăi într-o casă. Nu cred că sunt și caii pe listă.

— Eu, îmm, știu că ești tristă de când a murit tata, încep eu. Și e de înțeles. Îmm, el a reprezentat o mare parte din viața ta...

Înainte să pot sugera, pentru a milioana oară, că ar trebui să aibă o discuție cu Dr. Morris despre durerea ei, mama sare.

— Vrei să spui că o iau razna? mă întreabă și ea pentru a milioana oară, într-un crescendo amenințător, și mă blestem în gând că nu tratez bine problema.

— Nu, doar...

— Pentru că nu-s nebună. Am toate doagele la locul lor. Își reia diatriba, bătându-se cu un deget în tâmplă. Nu-i absolut nimic în neregulă cu mine, am vrut doar să-ți fac un cadou deosebit de ziua ta, și cum eu am spațiul de la demisol, iar parcul Heath e așa de aproape și bun pentru echitație, n-ar trebui să plătești ca să călărești calul altcuiva prin Hyde Park de două ori pe săptămână, pentru că ai putea să călărești în Heath, încheie ea bombastic.

Ceea ce nu adaugă este că asta ar mai însemna să mă mut practic la ea ca să pot avea grijă de Candy, presupunând că ar fi OK să ții un cal în demisolul casei, ceea ce, evident, nu este.

— Și credeam că în familia asta eu sunt cea impulsivă, care face totul de capul ei, spune bunica, clătinând din cap. Mă duc să pun ceainicul pe foc.

O ceașcă bună de ceai ajută întotdeauna. Iar o picătură de coniac în el o să ne ajute pe toate să vedem lucrurile mai clar.

— Îmi place foarte mult Candy. Dar mă

îngrijorează foarte tare cât o să te coste, îi spun

încet mamei după ce bunica a plecat. Și dacă o

păstrăm, o să

fiu în continuare moartă de grija banilor pe care a trebuit să-i scoți din buzunar pentru ea. N-o să pot dormi noaptea de grijă. Și te-aș ajuta cu tot ce-aș putea, dar mamă, asta ar însemna să-mi vând căsuța mea dragă, pe care o iubesc mai mult decât îmi doresc un cal. Mi s-ar rupe inima dacă ar trebui s-o vând, adaug eu.

Nu vreau să fiu odioasă cu ea, dar trebuie să înțeleagă că nu-mi doresc să mă mut înapoi acasă.

— Dar am vrut să-ți dau ceva minunat, protestează mama, cu fața descompusă. Am vrut doar să te fac fericită. Tu ești tot ce mi-a rămas pe lume, spune ea.

O înconjur cu brațul și-o conduc în bucătăria caldă, unde o împing ușurel pe un scaun.

— Poftim. Bunica îi pune în față o ceașcă de coniac cu o picătură de ceai în el. Bea asta, scumpo.

Preț de câteva secunde ne bem cu toate coniacul infuzat cu ceai, în timp ce eu mă gândesc cum s-o fac să înțeleagă.

— Ai dreptate, a fost o prostie ce-am făcut. Ce-a fost în capul meu?

spune mama deodată, izbucnind în lacrimi. Am vrut doar să, am vrut să...

— Nu, nu-i o prostie, ai făcut un gest foarte frumos. Dar mamă, de unde ai avut bani s-o plătești?

— Am făcut un împrumut și am girat cu casa, spune mama, ștergându-și ochii cu un șervețel.

— Nici să ieși, nici să dai cu împrumut, spune bunica, ceea ce nu prea-i de ajutor. Țasta-i motto-ul meu în viață.

— Uite ce-o să facem, spun eu, punând jos ceașca. Coniacul a ajutat, dar șapte dimineața nu-i o oră bună să te faci pulbere. Cl. Să aranjez s-o returnăm pe Candy vânzătorului. Va trebui probabil să acceptăm o sumă mai mică în schimb, dar e în regulă, pot să te ajut eu cu diferența.

Făcând un calcul rapid, dacă renunț la ședințele de echitație, aş putea acoperi ce mai rămâne din împrumut. Ar trebui s-o pot scoate la capăt.

— Vai, sunt așa o povară pentru tine acum, la bătrânețe, spune mama destul de dramatic, așa că i-o tai scurt.

— Și-apoi, luni dimineată la prima oră, mergem la bancă și discutăm cu ofițerul de credit – să resolvăm chestia asta. După aia, dacă vrei, până îți mai revii, aş putea să stau mai mult cu tine. Să vin acasă în weekenduri. Am putea să facem mai multe împreună. Să mai ieșim. Ce zici?

— Ah, ar fi minunat, spune ea, și-i sticlesc ochii. Dar numai dacă vrei cu adevărat. Nu vreau să fiu una din mamele alea care nu-și lasă copiii să fie liberi.

— Bineînțeles că vreau, îi spun. E mama mea, măcar atât pot face. (Poate aş reuși să-i trezesc interesul pentru niște hobby-uri, s-o ajut să cunoască mai mulți oameni.) Și poate am putea, știi, să-i facem o vizită doctorului Morris împreună...

— Pentru ce, dragă? întreabă ea, zâmbindu-mi. Mă simt perfect.

Bunica clatină din cap și mai soarbe un pic de coniac.

Asta este.

Astfel, după mai multe ore de haos total cu organizarea grajdului temporar al lui Candy și a întoarcerii ei la vechiul proprietar, care m-a enervat rău de tot – plus că a trebuit să accept o reducere considerabilă la suma restituită –, a fost o ușurare să mă întorc la căsuța mea.

Până când ajung acasă și descopăr că poștașul mi-a lăsat un pachet.

E de la Luke.

Înăuntru sunt pantofii mei strâmți dăruți de Jonathan, cei pe care i-am uitat pe trotuar de Crăciun. Și mai e și-un bilet: *Nu eram sigur dacă mai vrei să vezi pantofii ăștia, dar m-am gândit să las asta la latitudinea ta.*

Sperasem să-i livrez personal, dar nici pe mine nu eram sigur dacă mai vrei să mă vezi.

Ai grijă,

Luke

Și am grijă. Cu foarte mare grijă arunc pantofii și biletul la gunoi. După care, deloc grijulie, izbucnesc în lacrimi.

„Una peste alta, a fost o săptămână memorabilă, dintr-un motiv sau altul. Una pe care am s-o dau la spate cu bucurie și-am să merg mai departe”, mă gândesc în timp ce stau la masă la Carmen și Paul, la cina de duminică seara în cinstea aniversării mele.

— Sigur te simți bine? mă întreabă Carmen pentru a enșpea oară. Ai ochii roșii.

— O fi un efect întârziat al gripei, mint eu, fiindcă, după cum știm, adevărul e că am tras un plâns zdravăn ieri.

N-ar trebui să plâng niciodată, pentru că mereu mi se umflă ochii cât cepele.

— E delicios. Schimb subiectul luând încă o îmbucătură din tonul la tavă pregătit de Paul. De fapt e groaznic, dar

e mai bun decât aş fi eu în stare să gătesc, aşa că nu mă plâng.

— Da, bravo, Pul, mi se alătură şi Philip. Îmi mai dai un pic, dacă ml te superi?

— Şi mie.

Lewis, noul partener al lui Charlie, e adorabil. Adică, ar fi putut fi naşpa şi gură-mare şi agresiv, cum era Marea Iubire a lui Charlie, dar el s-a integrat perfect în grupul nostru. Trebuie să fie dragoste la mijloc, dacă e dispus să îndure mai multă tortură cu ton la tavă.

— Vă mulţumesc amândurora pentru minciună, râde Paul. Dar, vă rog, nu vă chinuiţi pentru mine, prieteni. E nasol rău, dar apreciez că v-aţi pus cu toţii pe clefăit.

— N-ai gustat mâncarea gătită de mine. Philip clatină din cap. Nici n-am cuvinte.

— Vă veţi bucura să aflaţi că desertul şi brânzeturile le-am luat de la supermarket.

Ce uşurare.

— Îmm, şi mulţumesc pentru cartea despre cum să-ţi meştereşti singur prin casă, le spun eu lui Carmen şi lui Paul. O să-mi fie foarte utilă. Pentru atunci când o să chem instalatorul sau electricianul, nu adaug, fiindcă n-am

de gând să învăţ să repar ţevi sau instalaţii electrice – îmi cunosc limitele, dar măcar am să pot încerca să înţeleg despre ce vorbesc instalatorul sau electricianul, mulţumită glosarului de la sfârşitul cărţii.

— Aşa m-am gândit şi eu, spune Paul. Vezi, Carmen, ţi-am zis eu c-o să-i placă.

— Da, îmi dau seama c-a fost o alegere mult mai bună decât acel frivol bon pentru un peeling chimic la care mă gândisem eu. Carmen ne umple paharele de vin. Haide, beți. Suntem la o petrecere.

— Iar ăsta e superb, îi spun lui Jess, apăsând cu palma jerseul moale, de angora bleu pe care l-a făcut pentru sufletul meu.

— E bleu-lila. M-am gândit c-o să se potrivească splendid cu ochii tăi și cu figura ta de franțuzoaică, îmi spune ea serioasă. E un cadou de aniversare și de mulțumire, în același timp. Îmi place foarte mult slujba de la supermarket. (Totuși, a lucrat acolo doar două zile.) Foarte mult, adaugă ea, un pic mâhnită. Lui Aster nu-i place deloc. A plecat valvârtej ieri după ce Jess i-a spus despre slujbă. Și despre lipsa fondului tutelar. Nu pentru totdeauna – el și Asteroid Attack au niște angajamente în Sheffield, ca parte a turneului lor nordic. Niciunul dintre noi nu vrea s-o vadă pe Jess suferind, dar cu toții sperăm în secret că ăsta-i sfârșitul relației cu el.

— Pentru Rosie, și la multe aniversări, spune Charlie, ridicând paharul de șampanie.

E total îndrăgostit. Și total ușurat că Lewis s-a integrat atât de bine.

— Pentru frumoasa sărbătorită. Lewis ridică și el paharul și zâmbește dulce. Și vă mulțumesc tuturor pentru că m-ați făcut să mă simt atât de bine-venit.

Flora și Ned n-au putut veni, pentru că Ned trebuia să fie prezent la o acțiune caritabilă. Fusese organizată cu mult timp înainte, așa că n-a putut da înapoi, dar i-am spus Florei că nu mă supăr absolut deloc dacă se duce cu el.

Sinceră să fiu, sunt un pic ușurată, pentru că treaba cu Luke e încă proaspătă, și dacă l-aș vedea pe cel mai bun prieten al lui m-ar putea da rău peste cap.

Mai ales după ziua de ieri...

— Mulțumesc, scumpule, îi spun lui Philip când deschid tichetul-cadou pe care mi l-a cumpărat.

N-am să mă gândesc la cadoul de ieri. Am uitat deja...

— Nu știu niciodată ce să cumpăr, așa că asta pare să fie cea mai sigură opțiune, spune el. În felul ăsta, poți să-ți iei ceva ce-ți dorești cu adevărat.

Întotdeauna spune asta, pentru că întotdeauna îmi cumpără un tichet-cadou. Tuturor le cumpără.

— Perfect, spun eu. Și apoi, doar pentru urechile lui: Cum a mers cu Grace? — E, ăă, foarte drăguță. Mersi că mi-ai prezentat-o. Cred că se descurcă foarte bine.

Vedeți, Philip vrea să facă o impresie bună mai-marilor bisericii. Are nevoie de o parteneră care să-l însoțească la un eveniment bisericesc foarte important și, neavând iubită, s-a hotărât să angajeze iubita perfectă. Ce idee genială!

Grace, cu dorința ei de a presta o slujbă care să nu implice sex, era soluția perfectă. Vreau să spun, filmele porno se socotesc la experiența în actorie, nu? I-am spus despre asta lui Philip, dar nu l-a deranjat deloc, și cum ar putea afla înaltele fețe bisericești, în afară de cazul în care cineva ar ține neapărat să le spună?

Știți ceva? E perfect normal să-ți angajezi partenerul perfect. Asta îmi amintește că mă voi duce la nunta Florei singură, ceea ce nu-mi prea surâde.

Am unsprezece săptămâni să găsesc pe cineva – temporar, ca să nu apar ca o fată bătrână demnă de toată mila, și da, știu că e o lașitate din partea mea, dar nu vreau să dau ochii cu Luke de una singură.

Iar când prietenii îmi cântă „Mulți ani trăiască” și suflu în lumânări, îmi pun o dorință.

— Ai grijă ce-ți dorești, mă avertizează Carmen, destul de sec. S-ar putea să ți se îndeplinească.

Nu-i spun că am bifat-o deja pe cea legată de Candy. Când stâng și ultima lumânare aniversară, în timp ce prietenii mei aclamă și bat din palme, îmi doresc ca mama să se simtă mai bine, iar eu să mă reîntorc la viața mea plăcută și organizată. Și apoi îmi trece altceva prin minte.

— Jess, mai spune-mi despre doctorul de picioare.

— Vai. Vai, te interesează? Asta-i fantastic. Fantastic. Să vedem – are un cabinet în Harley Street, și le repară picioarele unor oameni faimoși sau bogați, și are un apartament drăguț în Grosvenor Square, îmi spune Jess. Iar eu am un sentiment neplăcut că sunt pe cale să fac o greșală imensă.

— Și-atunci, ce nu-i în regulă cu el?

Pentru că trebuie să fie ceva în neregulă cu el, nu-i așa, de vreme ce are un CV atât de impresionant, dar n-are iubită? Sau poate că nu-i mișto. Dar ăia mișto sunt superficiali, după cum am descoperit eu, și oricum nu mă gândesc să-i port primul născut. Vreau doar pe cineva drăguț și cumsecade pe care să-l pot invita la nunta Florei.

— Nevasta l-a părăsit pentru altul, spune Jess, clătinând din cap. Pentru zidar, mai exact, ceea ce a cam fost o lovitură.

Ah, sărmanul om, cu

inima frântă... — Deci,

să aranjez ceva?

Dar mă gândesc la pericole. Nu vreau să se îndrăgostească de mine într-un moment de slăbiciune, iar apoi să fiu nevoită să-i frâng eu inima din nou, pentru că ar fi o mare cruzime din partea mea, nu?

— Îmm, lasă-mă să mă mai gândesc puțin.

Masă pentru opt**persoane** *Confesiunea*

lui Rosie:

Știați că de fapt substanțele împotriva țânțarilor nu resping țânțarii, ci ascund omul?

Aș vrea să am un spray care să mă ascundă pentru totdeauna de ochii sexului masculin, pentru că renunț la bărbați definitiv...

Să spunem doar că a fost o greșeală...

Da, în ignoranța mea, am decis, cu numai trei săptămâni înainte de nunta Florei, să-i dau o șansă domnului Dr. Fetiș Picior. Evident, Fetiș Picior nu e numele lui real, de fapt îl cheamă Giles Lockwood, dar mi-l voi aminti mereu ca Dr. Fetiș Picior. Și părea cât se poate de fermecător (deși un pic copleșitor) la telefon.

Iată ce s-a întâmplat...

Sunt foarte fericită să iau ceaiul de după-amiază la *Ritz*. Sugestia lui. Și sunt total impresionată, pentru că la *Ritz* au o listă de așteptare de vreo șase săptămâni.

E un restaurant șic. Asta înseamnă opulență, splendoare, lux, cinci stele, mă-nțelegi. În caz că n-am fost suficient de clară, sunt peste măsură de încântată de idee, pentru că n-am mai servit niciodată ceaiul la *Ritz*. În timp ce chelnerul mă conduce la masă, admir măreția salonului *Palm Court* și sunt copleșită. E așa cum mi-am imaginat și mai mult decât atât, plus un candelabru uriaș și un harpist care cântă încetișor în fundal.

De cum îl văd pe Giles Lockwood, sunt și complet

șocată. — Rosie, cât mă bucur să te întâlnesc în

persoană — ești frumoasă întocmai cum m-a asigurat

Lady Etherington, spune el, ridicându-se și luându-mi mâna.

Ce start promițător!

E înalt, blond și, chiar dacă nu-i tocmai frumos, arată bine. Iar eu mă gândesc că ăsta-i abia începutul...

Și chiar mă bucur că m-am dat peste cap să arăt bine. Port o rochiță neagră discretă (de fapt e marca Bill Blass, dar am luat-o second-hand de la magazinul lui Carmen) și o pereche de pantofi cu tocuri înalte, sexy, dar eleganți. Și incomozi, desigur, pentru că știm cu toții despre problema mea în a-mi găsi niște pantofi sexy care să fie pe măsura tălpoaicelor mele.

— Bună, zâmbesc eu și-i strâng mâna. Sunt... încântată și eu să te cunosc, mai-mai să spun, dar n-o fac, pentru că n-apuc.

— Ce-aștepți, omule? zbiară deodată Giles la chelner. Hai, mișcă, mișcă. Ajut-o pe doamna să se așeze.

Și înainte să mă dezmeticesc din șocul provocat de ieșirea lui de Mr.

Hyde, zâmbește vesel către mine Dr. Jekyll.

— Cred că asta are niște șampanie, nu? întreabă el jovial. Apoi, către chelner: Două pahare de șampanie și meniu complet pentru două persoane.

Și mișcă-te repede. Serios, îmi zâmbește el. Ce se-ntâmplă cu lumea asta?

Nu se mai găsesc chelneri buni. Îți spun, draga mea, vin aici de ani de zile, și standardele au scăzut. Ceea ce se reflectă în bacșișul pe care nu-l mai las în ultima vreme, adaugă el, uitându-se iarăși cu dispreț la chelner.

— Mulțumesc, îi spun bietului chelner când îi dau meniul meu, cu un zâmbet stânjenit.

— Deci, Rosie, înțeleg că deții și conduci o agenție de angajări. E

complet fascinant, vreau să-mi povestești totul despre asta, absolut totul, îmi spune Giles. Cei de la Ritz ar trebui să apeleze la tine ca să-și facă rost de personal mai bun, ha, ha.

— Păi... înainte să mai pot scoate vreo vorbă, Giles începe din nou.

— Sunt sigur că fermecătoarea fiică a dragei Lady Etherington ți-a spus că, eu sunt cadru medical. Și probabil te întrebi de ce mă specializez în picioare.

— Îmm...

— Spune-mi, draga mea, pentru că n-am putut să nu remarc că porți niște pantofi care-ți sunt cam mici. De ce insistați voi, fetele, să purtați pantofi prea mici?

— Îmm...

— Nu poți să le faci una ca asta bietelor picioare. Draga mea Rosie, nuți dai seama că te expui riscului de a face bătăături și bășici? Iar bătăăturile pot duce la ulcerații urâte, să știi.

— Eu...

...n-am știut asta.

— Și ăsta-i doar începutul, îmi spune el serios când chelnerul ne aduce gustarea și șampania. Era și timpul, se răstește Dr. Fetiș Picioar la bietul om.

Îți spun, personalului de aici i-ar prinde bine o scuturătură zdravănă, clatină din cap dr. Fetiș Picioar.

— Totuși, eu cred...

...că a fost incredibil de rapid. Suntem aici abia de cinci minute. Dar n-am ocazia să spun nici asta, pentru că, bineînțeles, Dr. Fetiș Picioar dă din gură ca o moară stricată.

Nu cred că merge prea bine...

— Da, a trebuit să-i operăm bățaturile, îmi spune el zece minute mai târziu, în timp ce eu îmi îndes în gură somon afumat.

— Dar îți dai seama cât de frecventă e infecția unghiilor de la picioare?

Scârboasă treabă... toate unghiile alea galbene sau maronii. Un coșmar. N-ai crede, draga mea, se întâmplă până și la oameni titrați și faimoși. Și n-ai crede câți dintre ei nu-și fac o pedichiură săptămânală...

Înșfac un sendviș cu cremă de brânză și arpagic, încercând să nu-l bag în seamă pe Dr. Fetiș Picioar.

— ...fisuri ale călcâielor... Toate numai crăpături și sângerări, pur și simplu n-ai crede în ce hal erau picioarele ei, tot trăncăne el.

Îmi beau restul de șampanie.

— Chelner! Chelner! mai adu șampanie pentru doamna.

Îmi umplu gura cu delicioasa prăjitură merengue cu lămâie și mă uit discret la ceas.

Da, folosesc din nou vechiul truc. Dacă am grijă să-mi fie tot timpul gura plină, n-o să pot vorbi. Nu că Giles s-ar aștepta să vorbesc, pentru că, de când am venit, omului nu i-a tăcut gura deloc.

— ...aoleo, ăsta a fost unul dintre cazurile cele mai urâte de unghie încarnată pe care l-am văzut vreodată...

— Mulțumesc, îi zâmbesc rugător chelnerului când îmi aduce încă un pahar de șampanie. Am renunțat la mâncare, căci cine poate să mănânce cu toată vorbăria asta despre ciuperci și călcâie crăpate și sângerânde?

— Cu plăcere, doamnă, îmi răspunde el politicos, cu un zâmbet înțelegător.

— Paharul meu de șampanie unde-i? întreabă Giles. Ceea ce e ciudat, pentru că abia a băut jumătate din primul.

— Scuze, domnule...

— Ce mai aștepți, omule?

„Doamne, trebuie să plec de aici”, mă gândesc în timp ce-mi beau șampania. A fost o idee groaznică, ar fi trebuit să-mi dau seama de la început că-i o idee groaznică.

Și atunci devine și mai groaznică.

Luke Benton e la o masă în capătul celălalt al încăperii. Cu el sunt frumoasa blondă de la strângerea de fonduri de Crăciun și o femeie mai în vârstă, elegantă.

— ...cel mai bun remediu

pentru bursita... Trebuie să plec

de aici.

— ...atleților...

Imediat, înainte să mă vadă.

— ...oamenii nu-și taie unghiile cum trebuie...

— Îmi pare rău, Giles, trebuie să plec, spun ridicându-mă brusc în picioare. Splendid să te cunosc, minunat ceai, mulțumesc tare mult, mă bâlbâi eu. Pentru că, bineînțeles, se pare că mă bâlbâi întotdeauna în prezența lui Luke Benton.

Dintr-o clipă în alta va întoarce capul și mă va vedea. Și cu toate că n-am făcut nimic rău, pentru că n-am știut că e însurat când m-am culcat

cu el, sunt copleșită de vinovăție. Mi-e rău. E doar fiindcă nu mă așteptam să-l văd... — Dar abia ne-am întâlnit...

— Tocmai mi-am amintit, îmm, de o întâlnire importantă, bolborosesc eu, sărind în picioare în timp ce caut o scuză. Cu... cu instalatorul meu.

— Când te mai pot vedea?

— La revedere. Mersi încă o dată.

Picioarele îmi tremură așa de tare, încât simt nevoia să mă așez.

— Doamnă, totul e în regulă? mă întreabă chelnerul nostru când ajung la ușă. Vă pot fi de ajutor? Aveți nevoie de un taxi?

— Da, vă rog, îi spun ușurată și-i dau o bancnotă de douăzeci de lire.

— Nu-i nevoie.

— Insist, îi spun eu recunoscătoare.

„Flora este mireasa perfectă”, îmi spun când o văd coborând din mașină, ajutată de tatăl ei, în timp ce Carmen, Jess și cu mine coborâm treptele bisericii ca s-o întâmpinăm.

— Sigur arăt bine? se agită Flora, în timp ce Carmen își ridică discret fusta rochiei și scoate o sticlută plată de argint dintr-un fel de buzunar elastic pe care și l-a prins în jurul unei coapse.

— Ești a dracului de mișto, îi spune Carmen Florei. Scuze pentru limbaj, domnule Mayford, adaugă ea către unchiul Greg, care arată și el cam palid. Ia o dușcă din coniacul ăsta, Flora. O să te liniștească. Ce? face ea spre mine când ridic ironic din sprâncene.

— Nu te-am văzut niciodată mai frumoasă, îi

spun Florei, pentru că ăsta-i adevărul. Iar

apoi lui Carmen: Strașnică idee.

— L-am făcut special ca să pot aduce sticluta fără să mă obosesc s-o car, ca să spun așa. Pentru urgențe.

— Pot să beau și eu niște coniac pentru urgențe? întreb, pentru că sunt și eu un pachet de nervi. Dar nu din aceleași motive ca Flora.

— Adorabilă, ești absolut adorabilă, oftează Jess, pe de-o parte încântată, pe de alta tristă, și știm că se gândește la propriile-i speranțe destrămate de-a se mărita.

Câștigurile mult mai slabe ale lui Jess ca probatoare de prezervative (da, testare de prezervative, pentru că slujba de la supermarket n-a mers) n-au avut mare succes...

Aster, se pare, s-a vindecat de Jess cu mult mai repede decât Jess de el.

Știm asta pentru că și-a adus noua iubită, Maureen, la supermarketul unde lucra Jess, doar ca s-o oftime pe Jess. Ducă-se învârtindu-se, din partea mea.

— Uite, să prinzi curaj. Carmen, după ce ia o înghițitură, îi dă sticluța lui Jess. Apoi: Vreți și dumneavoastră, domnule Mayford?

— Spune-mi Greg, fată dragă, îi spune unchiul Greg, acceptând recunoscător sticluța de la Jess. Și da, vreau.

— Paul, te rog să nu mai faci poze cu mireasa, tatăl miresei și domnișoarele de onoare dând pe gât coniac, ordonă Carmen. Astea nu-s poze de pus în albumele de nuntă.

— Vreau niște instantanee rupte din realitate, protestează el, iar Carmen îl privește crunt. Uite, nu-mi spune cum să-mi fac treaba, iar eu n-o să-ți spun cum s-o faci pe-a ta, spune el drăgăstos, dar scrâșnește din dinți. Eu cred că-i un moment duios, cu voi toți adunându-vă curajul să mergeți spre altar cu Flora. E dulce.

De fapt, are dreptate aici. Nu-i ca și când am da fiecare câte-o sticlă pe gât. Paul o fotografiază pe Carmen încruntându-se la el și intră în pronaos.

— Gândește-te la filmul pe care-l strici, dragule, îi spune Carmen sarcastic. Nu vrem să risipim bani, nu-i așa?

— Mă duc înăuntru să mă pregătesc pentru pozele importante, spune el.

Apoi, Florei: Noroc, Flora. Ești superbă. Ned e un bărbat foarte norocos, așa că n-ai de ce să fii stresată.

Paul și Carmen, presimt, pun de-o sesiune de spart farfurii mai târziu, și mă întreb dacă ea îl întărește intenționat. Vedeți, Paul, în dorința lui de a avea o viață domestică mai așezată, a cerut-o pe Carmen de soție. Ea a acceptat, dar vrea o logodnă lungă, până se hotărăște dacă să

meargă până la capăt și să facă nuntă, în sinea ei, cred că e încântată, dar îl ține în așteptare cu fixarea datei. Nu știu de ce, pentru că-i nebună după el.

— Spontaneitate, îmi spune ea, citindu-mi gândurile. Vreau înapoi un pic din vechea noastră spontaneitate.

Sex în locuri ciudate și farfurii sparte. Mare ți-e grădina, Doamne, presupun.

— Bine, suntem gata cu toții? întreabă unchiul Greg. N-ar trebui să-l facem pe bietul băiat să aștepte prea mult, Flora, îi cedează și lui nervii dacă mireasa nu apare.

Cinci minute mai târziu, după ce am mai luat cu toții vreo două

înghițituri de brandy ca să ne încălzim stomacele, i-am netezit rochia și voalul Florei și ne-am îndreptat buchetele noastre, alaiul foarte ușor cherchelit al miresei se îndreaptă spre altar.

Rochia Florei e din mătase ivorie, stropită cu perle mici. E croită pe corp și-i scoate în evidență formele frumoase, de statuie. Niciun fel de zorzoane inutile; este întruchiparea eleganței, a bunului-gust și-a frumuseții strălucitoare.

Când orga bubuie, iar toți ochii se ațintesc asupra noastră, și ea merge la altar la brațul unchiului Greg, iar eu, Jess și Carmen o urmărim, îi mulțumesc lui Dumnezeu că Flora e atât de mărinimoasă și nu ne-a

obligat să purtăm niște rochii oribile, dezgustătoare, menite să ne facă să arătăm palide, ponosite, nesemnificative pe lângă ea.

Nu știu de ce unele mirese simt nevoia să facă asta. Adică, știu că e ziua în care mireasa trebuie să fie personajul principal și că ea ar trebui să aibă

rochia cea mai frumoasă și să arate cel mai bine, dar zău, o rochie dezgustătoare de domnișoară de onoare e unul dintre lucrurile cele mai nedrepte și mai urâte pe care să-l vâri pe gât cuiva pe care-l numești prieten, nu-i așa?

În loc de așa ceva, noi purtăm niște rochii adorabile, elegante, bleu-pal, care imită, dar fără s-o pună în umbră, rochia miresei. O culoare și-un model care ne-au plăcut tuturor pentru că se potriveau atât cu părul, cât și cu tenurile noastre. Jess, post-Aster, s-a vopsit blond-mieriu și și-a făcut țepi.

Flora nu i-a cerut lui Elaine să-i fie domnișoară de onoare. I-a explicat că nu i se părea potrivit pentru o femeie gravidă în treizeci și una de săptămâni s-o facă pe domnișoara de onoare și că s-ar bucura să-i fie în schimb matroană de onoare. Dar Elaine a refuzat din cauza cuvântului „matroană”, prea bătrânesc și de prost-gust după ea.

Prin urmare, Elaine stă în primul șir de bănci în partea destinată invitaților miresei. E îmbrăcată tot într-o rochie de mătase ivorie, croită într-un stil mai elaborat, totuși foarte asemănătoare cu rochia Florei, iar când am dat cu ochii de ea mai devreme am fost tentată să spun ceva foarte grosolan, pentru că, bineînțeles, s-o eclipsezi pe mireasă e un lucru atât de răutăcios! Dar n-am făcut-o, pentru că e ziua specială a Florei și totul trebuie să

decurgă cât mai lin cu putință. În plus, încerc să-i acord lui Elaine prezumția de nevinovăție – că poate n-a intenționat s-o pună în umbră pe Flora. Vreau să spun, Elaine nu poate să nu fie frumoasă, nu?

Stilul care-i dă Florei o frumusețe elegantă și strălucitoare o face pe Elaine să arate ca o zeiță fecundă, glorioasă, care-ți taie respirația.

Elaine l-a invitat și pe Harry, să-i fie partener la eveniment. Nu știu de ce s-a obosit, doar dacă nu cumva s-a îndrăgostit de el, dar mă bucur să spun că Harry nu înseamnă nimic pentru mine.

De la logodna Florei și-a lui Ned, m-a mai sunat de câteva ori, dar nu pot nici măcar să-mi adun energia să mă mai înfurii pe el. E doar enervant, așa că de obicei îi spun doar să dispară și închid telefonul.

Jonathan, bineînțeles, stă în partea bisericii destinată invitaților mirelui, cu Samantha, moașa. Flora a întrebat dacă mă supăr dacă vine și el, fiindcă își face griji pentru lucruri de genul ăsta, dar am spus că nu mă deranjează absolut deloc. La drept vorbind, nu-s prea încântată, dar e ziua ei specială.

Nu m-am uitat după capul lui blond, pentru că mă străduiesc să evit total invitații mirelui. De alți invitați îmi fac griji. Doi invitați anume.

Așa că, una peste alta, e destul de nasol să mă gândesc că în biserică se află probabil trei bărbați cu care m-am culcat. Trei bărbați pe care i-am cunoscut în sens biblic.

Îmi înăbuș toate gândurile despre sex și mă concentrez din nou să-mi pun câte un picior în fața celuilalt, pentru că, bineînțeles, pe lângă mai multele înghițituri de coniac luate la bord, mai port și pantofi strâmți.

Zău că am încercat să-mi iau ceva care să fie elegant, sofisticat și confortabil. Dar, ca de obicei, n-am putut obține decât două din trei. Iar Florei îi plac pantofii ăștia, pentru că seamănă cu ai ei și, cum a acordat atâta atenție detaliilor (și a plătit pantofii), n-am vrut să-i spun că mă strâng.

Dar tot chinul ăsta merită numai ca să-i văd fața lui Ned când se întoarce și-o vede pe Flora. E complet vrăjit, total îndrăgostit de ea, iar când Flora se întoarce să-mi dea buchetul, văd pe fața ei același zâmbet.

Pentru o clipă, doar pentru o clipă, sunt fascinată de legătura asta de dragoste totală dintre ei, și gâtulejul mi se strânge de emoție. „Emoție în mișcare”, mă gândesc, mulțumindu-i în gând lui Iris Murdoch că a creat o atât de minunată și potrivită înlănțuire de cuvinte.

— Iubiți credincioși, începe Philip, iar vocea îi reverberează în biserica minunată, puternic luminată.

(Bineînțeles că Philip oficiază slujba. A părut cât se poate de nimerit să facă el onorurile.) Ne-am adunat astăzi aici, continuă el solemn, iar eu mă pierd în frumusețea tihnită a cuvintelor familiare. Grace e și ea aici, undeva între invitații din partea miresei. Cu toate că relația ei cu Philip a început ca una profesională, cred că s-a transformat întruna de dragoste. Desigur că n-a angajat-o prin Slujbe Speciale pentru nunta asta, așa că-i

un semn bun. Sper să fie – ea și Philip par atât de potriviți. Deși o ex-erectoare și un preot sunt o combinație destul de ciudată...

Apropo de însoțitori plătiți, propriul meu însoțitor plătit, Clarke, îmi zâmbește încurajator când arunc o privire către el, mama și bunica. Doar n-aveam să-mi fac apariția singură și să sufăr în tăcere sub toate privirile compătimitoare, săraca Rosie, nu? Mai ales că foștii mei iubiți sunt toți prezenți la eveniment. Clarke e adorabil. E un bărbat foarte drăguț și atent. În plus, se poartă

foarte frumos cu mama, care de la surpriza cu poneiul de ziua mea pare să se mai fi liniștit. Eu tot bănuiesc că suferă de depresie întârziată sau ceva de genul ăsta, dar se simte mai bine de când am început să stau la ea în weekenduri și s-o mai scot din casă. Nu reușesc totuși s-o conving să meargă

la un doctor, pentru că insistă că se simte perfect.

Deși l-a întâlnit pe Clarke doar de două ori până acum, e încântată de el, ceea ce e bine, dar mă simt cam prost față de ea prezentându-i-l drept prietenul meu. Nu-i chiar o minciună – n-am spus că-i iubitul meu dar asta a dedus ea. Asta au dedus și toți ceilalți.

Din fericire, cu toate că e înalt, brunet și frumos, nu-i genul meu. Prin urmare, nu-i niciun pericol să se întâmple ceva neprofesional între noi.

În realitate, e avocat și studiază ca să între în barou, dar are nevoie să-și suplimenteze câștigurile și lucrează seara ca însoțitor. Ceea ce e absolut admirabil și în regulă, din punctul meu de vedere. Când Philip se oprește ca să îngăduie oricui ar avea ceva împotriva să

vorbească acum sau să tacă pentru totdeauna, îmi țin răsuflarea. Apoi respir din nou când Philip continuă. Și după ce Philip spune că pe aceia pe care Dumnezeu i-a unit, omul să nu-i despartă, și după ce am intrat în micuța anticameră să fim martore la semnarea certificatului de căsătorie, ieșim afară, în lumina minunată a soarelui. Mi-am abătut intenționat gândurile de la Luke. Nu știu nici măcar dacă e aici, fiindcă n-am știut cum s-o întreb pe Flora fără să bată la ochi.

De fapt, nu-mi pasă, zău că nu-mi pasă.

În săptămânile de după nefasta noastră noapte de pasiune, am mers mai departe și mi l-am scos din minte și din inimă. În principiu... dar cel puțin nu mai am vise sexy. Sau imagini sumbre de răzbunare și pedeapsă în care el e prăjit încet pe cărbuni încinși.

Și atunci, evident, prima persoană de care mă ciocnesc în fața bisericii, unde Paul începe să aranjeze grupuri de oameni pentru pozele de album, e Luke.

A apărut dintr-odată, drept în fața mea, foarte frumos în costumul lui, ca de obicei. Și, tot ca de obicei, inima-mi bubuie în piept și toate organele-mi intră în alertă.

Doamne, dar ce bine arată în ținută formală. Părul tot ciufulit îi e, iar el e la fel de scump ca-ntotdeauna, și nu pot să nu-mi amintesc de ultima dată când l-am văzut. Era gol... — Rosie.

Dă din cap, fără să zâmbească. Și doar pentru o clipă, sunt tentată să ascult orice-ar avea de spus... dar numai pentru o clipă.

— Ce-ți mai face soția, Luke? îl întreb eu rece, dar fixându-mi un zâmbet politicoș pe figură, în așa fel încât să nu bănuiască nimeni că suntem altceva decât niște simple cunoștințe.

— Îmi... pare rău că ai aflat așa despre asta, începe el, adâncindu-și mâinile în buzunare. M-am tot întrebat dacă din cauza asta nu m-ai sunat, dar...

— Niciun dar. Ridic o mână, zâmbetul îmi dispare.

Dacă-mi spune că nevastă-sa — pe care am observat-o stând de vorbă cu Elaine și care-i la fel de frumoasă ca prima oară când am văzut-o la strângerea de fonduri de Crăciun și a doua oară, la Ritz — nu-l înțelege, am să urlu.

— Există o foarte complicată, și totuși foarte simplă de fapt, explica...

— Întotdeauna există. Îmi revin repede, coborând vocea de teama urechilor indiscrete. Și nu poate fi și-așa, șiașa. Ori e simplă, ori e complicată, dar până la urmă, ar fi trebuit să ai decența să-mi spui despre ea, ca să pot alege dacă accept sau nu s-o înșeli cu mine.

Uau, cum i le mai spun!

— Și, oricum, continui eu, a fost ceva fără însemnătate. O aventură de-o noapte după o petrecere. Se mai întâmplă, ridic eu din umeri, ca și cum n-a însemnat nimic pentru mine. Uită tot. Eu am uitat.

O minciunică nevinovată în numele mândriei...

De obicei, când ajung la o astfel de confruntare, ceea ce nu se întâmplă prea des în viața mea, parcă-mi înghit limba și uit ce vreau să spun. De data asta însă, sunt foarte mândră de mine că am fost așa clară și fermă, și nu m-am poticnit deloc.

— Înțeleg. Bine, bine, îmi spune Luke, cu ochii în pământ. Înțeleg, iartă-mă că te-am deranjat, n-o să se mai întâmple. Doar că n-am găsit nicio soluție să evit nunta fără să-l rănesc pe Ned...

Și când se întoarce să plece, Charlie alege exact momentul ăsta să se ivească pe neașteptate.

— Luke, ce naiba mai faci? îi înșfacă Charlie mâna, scuturându-i-o zdravăn. Arăți colosal ca-ntotdeauna, nu-i așa, Rosie? spune el, nebăgând în seamă vorbele noastre șoptite. Lewis, el e Luke Benton. Luke, el e Lewis.

— Ah, da, am auzit totul despre tine, spune

Luke. Mă bucur să te cunosc. — Luke a fost un

înger la logodna Florei cu Ned, ciripește

Charlie. E doctor, adaugă el când Carmen și

Jess ajung lângă mine.

— A-ha, misteriosul doctor care-a oblăduit-o pe Elaine, spune Carmen, aruncându-mi o privire șireată, piezișă. Eu sunt Carmen, îi spune ea, cercetându-l curioasă. Ce părere ai despre cafeaua de la McDonald's?

Dumnezeule, simt că-mi iau foc obrazii. Carmen, care-i suspicioasă în legătură cu orice, știe, cumva, că îi ascund ceva.

— Va trebui să scuzi întrebările idiosincrazice ale lui Carmen, îi spune Charlie. Obişnuiește să fie suspicioasă și excentrică uneori, dar o iubim pentru asta – vezi tu, Rosie a noastră are o înclinație pentru doctori frumoși și pentru Piccadilly Circus, dar evident că nu erai tu ăla. Oh,

ce tot bălmăjesc aici? râde el. Să spunem doar că trebuia să fii acolo – e o glumă pentru avizați, sfârșește Charlie, de niciun ajutor, iar fața îmi arde și mai tare.

— Cafeaua de la McDonald's e, după părerea mea, absolut de neuitat, îi spune Luke lui Carmen, și mă întreb dacă n-ar trebui să-mi tai venele acum.

O beau ori de câte ori am ocazia. De fapt, n-aș bea nimic altceva, îi spune el, și-mi dau seama că a vrăjit-o instantaneu cu felul lui degajat de-a fi.

— Cred că o să-mi placă de tine, îi spune ea pe șleau.

Dar eu nu pot să nu mă întreb dacă el vrea să spună că eu sunt de neuitat.

Și nici nu sunt sigură că vreau să-mi vrăjească prietenii.

— Tu ești doctorul care a salvat petrecerea de logodnă a Florei, îi spune Jess, ca de obicei cu câțiva pași în urma conversației, întinzându-i mâna. Eu sunt Jess. Vorbim cumva despre doctorul lui Rosie? îi plac doctorii. Cu excepția lui Fetiș Picior, adaugă Jess, și mă întreb dacă nu există în curtea bisericii ăsteia vreun mormânt gol în care să mă îngrop imediat.

— Dar totul s-a schimbat de când l-a cunoscut pe frumosul avocat.

(Lewis, care-i o persoană extrem de sensibilă, îmi simte cumva stânjeneala, probabil pentru că fața mea e mai roșie decât papionul lui, și intervine, strângându-mă încurajator de braț.) Unde-i omul tău? mă întreabă.

— Are grijă de mama și bunica, spun eu. Mai bine mă duc să văd ce face frumosul meu iubit, hahaha. Sper ca tu și soția ta să vă distrați de minune, adaug eu către Luke, uitându-mă pe furiș la Carmen când subliniez cuvântul „soție”.

Am să-i explic mai târziu cum devine treaba cu gafele ei.

La dracu'. Nu-mi vine să cred. La dracu', la dracu', de trei ori la dracu'.

Încep să cred de-a binelea că cineva, undeva, are ceva cu mine.

— Draga mea, îmi pare atât de rău, spune Flora peste umărul meu când rămân uitându-mă îngrozită la planul diabolic de așezare la mese. Ar fi trebuit să verific.

— E în regulă, Flora, spun eu repede, fiindcă ea nu merită niciun fel de motive de anxietate de ultim moment. E doar pentru dineu. O să fie bine, mint eu și închid o clipă ochii.

— N-ar fi trebuit s-o las pe Elaine să aibă de-a face câtuși de puțin cu aranjamentele, dar a insistat atât de mult să ajute, iar mami era așa de ocupată, și eu am fost prinsă până peste cap la serviciu -, spune ea, mai-mai să între în panică, ceea ce nu-i stă deloc în fire minunatei și niciodată panicatei Flora.

— Uite, bea asta, spun eu, înșfăcând un pahar de șampanie de pe tava unui chelner în trecere. Respiră adânc. Înșfac un pahar și pentru mine și-l beau dintr-o înghițitură. Asta e ziua ta, și n-ai să ți-o strici pentru un flecușteț cum e planul de așezare la mese, spun eu, mult mai calmă și mai liniștită decât mă simt în realitate.

După întâlnirea cu Luke și agonia faptului că am niște prieteni minunați, dar penibili, și după stresul cu mama, asta-i tot ce-mi mai lipsea.

E cu adevărat planul dracului de așezare la mese.

Clarke și cu mine stăm cu Elaine și Harry, Jonathan și Samantha și, bineînțeles, Luke și Rowan. Dar măcar nu știe nimeni că m-am culcat cu Luke, ceea ce e o ușurare. Nu și faptul că va trebui să sporovăiesc cu nevastă-sa.

— Ești sigură, fată dragă? Sunt sigură că putem face o schimbare pe ultima sută de metri dacă trebuie... — Ce faci? o întreb.

Încetează. Hai, întoarce-te și găsește-ți încântătorul mire. Ți ordon să te distrezi.

— Mulțumesc, spune ea și mă sărută pe obraz. Mulțumesc.

— Huș de-aici, adaug eu, iar ea se duce spre masa de onoare, unde mireasa, mirele, cavalerul de onoare și părinții miresei se pregătesc să se așeze.

— Sper că stăm împreună, spune Carmen când vine cu Jess să verifice aranjamentele.

— Voi două, da, spun eu. Stați cu Paul, evident, și cu Philip, Grace, Charlie și Lewis. Din păcate, eu nu-s așa norocoasă. Mai înșfac un pahar de șampanie.

— Grace pare foarte drăguță, spune Jess, în mod clar pe altă lungime de undă. Ea și Philip sunt, știi tu, un cuplu?

— Nu sunt sigură, îi spun eu.

— Pentru că merită să-și găsească o iubită drăguță, nu-i așa?

— Absolut, spun eu, terminând și al doilea pahar.

În vreme ce bulele îmi pun sângele în mișcare, decid că există o singură cale să ies cu bine din asta. De fiecare dată când cineva o să-mi spună ceva în timpul mesei, îmi voi umple gura cu orice mi-o pica la îndemână, evitând astfel să vorbesc.

— 'Tu-i mama mă-sii, izbucnește Carmen, furioasă foc. A făcut-o din nou. Dacă n-ar fi gravidă, aș pocni-o, jur c-aș pocni-o.

A făcut Elaine asta dinadins? Eu chiar credeam că s-a potolit...

— O, Doamne, o, nu, oftează Jess când se prinde, în sfârșit. Îmi pare rău. Dar măcar poți să stai de vorbă cu Luke și Rowan. Par niște oameni foarte drăguți.

— Da, așa-i, spune Carmen, scrutându-mă curioasă, iar eu roșesc.

Rowan e grozavă – se pare că-i implicată într-o groază de evenimente caritabile. Strângeri de fonduri de Crăciun și alte alea.

— Zău? Întreb eu plină de nonșalanță.

Pentru că, după ce i-am lăsat cu Luke, mai devreme, am observat că purtau cu toții o conversație foarte plăcută și intimă cu el. Și apoi le-a făcut cunoștință cu nevastă-sa. E al naibii de nedrept, nu? Sunt prietenii mei. Nu vreau să se bată pe burtă cu dușmanul.

Nu că ei ar avea habar că Luke este dușmanul...

— Da, îmi spune Carmen. De fapt, ea a organizat petrecerea la care ai fost de Crăciun.

Și știu acum că și Carmen știe. Mereu a fost prea deșteaptă pentru binele ei.

— Ei, ce coincidență, zic eu cu tupeu. Și pentru că tot veni vorba de coincidențe, am putea, te rog, să dăm uitării întâmplarea aia de la McDonald's-ul din Piccadilly Circus? Serios, a fost așa nepotrivit din partea ta să mă pui într-o asemenea situație delicată.

— Scuză-mă că respir, spune Carmen, cercetându-mă bănuitoare. Se presupunea că-i o glumă doar pentru cei avizați. N-ar fi priceput-o, oricum.

Te tachinam doar, ce naiba!

— Ei bine, n-a fost amuzant, spun eu.

— Dumnezeu! Carmen își duce o mână la gură. Cred că domnița protestează prea mult. El era, nu-i așa?

— Cine? Întreabă Jess.

— Trișorul, jegosul...

— Nu. Eu am tras de el – îți amintești ce ți-am spus? zic eu, revenind asupra poveștii și întrerupându-i perorația înainte să-și întindă mâna. Eu am fost instigatoarea. El a făcut chestia aia amabilă cu salvarea-

mea-de-OribilulŞef. Apoi pe aia de după şocul-de-a-fi-fost-înşfăcat-şi-sărutat-de-o-

necunoscută. Şi dacă spui sau faci ceva, nu mai vorbesc niciodată cu tine, îi spun eu, şi vorbesc serios. Promitemi.

— Da, da, da, spune Carmen, rânjind aparent fără niciun motiv. Măcar ai gusturi bune. Şi la drept vorbind, tu n-ai ştiut că-i însurat. Şi nici n-ai făcut schimb de numere de telefon sau alte alea... — Pe cuvânt.

— Bineînţeles. N-aş face nimic care să te facă să te simţi prost sau să strice nunta Florei, spune ea, şi mă simt imediat vinovată că n-am încredere în ea. (Bineînţeles că n-ar face aşa ceva.) De fapt, sunt impresionată că ai avut curajul. Cum a fost... aminteşte-mi?

— Eu mă duc să-l caut pe Clarke, da? spun eu, hotărâtă să schimb subiectul.

Mă simt îngrozitor. Ce-ar spune dacă ar şti că m-am culcat cu el?

— Dar pe cine-ai sărutat? întreabă Jess, şi ochii i se măresc. Doar nu pe Dr. Fetiş Picior?

— Pe nimeni, spun eu voioasă. Pe nimeni. Şi nici nu m-a sărutat nimeni. N-are importanţă, zic şi plec să-mi găsesc bărbatul de închiriat.

N-ar trebui să-l numesc aşa, nici măcar în gând, căci toată lumea crede că e noul meu super-iubit.

Mă simt un pic vinovată că amăgesc pe toată lumea, dar ar fi şi mai penibil să recunosc că, în căutarea unui partener, m-am dus la o agenţie de însoţitori. Nu, n-am dat un anunţ, pentru că ar fi aflat Charlie, iar gura lui e câteodată mai mare ca Atlanticul.

Clarke şi cu mine vom deveni pur şi simplu

incompatibili. În vreo două săptămâni, va dispărea

din viaţa mea, iar ei îl vor uita.

— Te ocupi probabil de tot felul de cazuri, îi

spune Grace când mă apropii de ei.

— Păi, seamănă cu munca lui Philip, le spune el amândurora. Philip le salvează sufletele nemuritoare, iar eu le salvez pielea muritoare.

— Nu m-am gândit deloc la asta, îi spune Philip, în vreme ce Grace îi zâmbește și mai veselă lui Clarke.

— Dragă, aici erai, spun eu voioasă când ajung lângă ei. Ne cheamă la masă.

— O, bun, chicotește bunica Elsie. La Savoy se face o mâncare minunată – o să fie grozav.

— Sper că eu stau cu tine, Rosie, spune mama, încruntându-se. Cu toți oamenii ăștia străini în jur, vreau să stau cu cineva cunoscut.

— Tu stai cu bunica la masa trei, îi spun eu, sperând să fie totul în regulă, pentru că nu știu pe nimeni dintre cei cu care va sta la masă.

— Minunat, intervine imediat bunica Elsie, strălucitoare în rochia de poliester fucsia și cu pălăria asortată. O să ne simțim bine împreună, nu-i așa, scumpo? îi spune ea mamei. Doar tu și cu mine.

— Doar cât luăm masa, îi spun eu. Imediat ce se termină, lumea o să se ridice și-o să se miște de colo-colo, șiatunci am să pot veni să stau cu tine, o consolez eu, pentru că e ziua Florei și nu vreau să i-o tulbure vreo panică de-a maică-mii.

— Pariez că o să vă distrați de minune, doamnă M., îi arată Clarke zâmbetul lui binevoitor. De fapt, o să vă conducem acolo înainte să mergem la locurile noastre, nu-i așa, Rosie?

— Pentru Dumnezeu, mă tratați cu toții de parcă aș fi invalidă. Nu-i nimic în neregulă cu mine. Nu-s copil, să știți, spune mama, indignată.

Iar după ce le instalăm pe ele și ne îndreptăm
spre masa noastră, mă simt precum Daniel
intrând în groapa cu lei.

Verișoare la cuțite

Confesiunea lui Rosie:

Știați că laptele din nucile de cocos tinere poate fi folosit ca înlocuitor pentru plasma sanguină?

Menționez asta pentru că mi-ar prinde bine să am la îndemână câteva metaforice nuci de cocos tinere, în caz că verișoara Elaine mă înjunghie în spatele meu metaforic. Notă pentru mine: n-o să-mi mai angajez niciodată un partener. E prea riscant...

— Tu trebuie să fii Clarke, ciripește Elaine cu vocea ei de fetiță, zâmbindu-i plină de sfială când sosim la masă.

Nu-mi pot imagina de ce am crezut că sarcina a schimbat cu ceva răutatea lui Elaine. Fiindcă știu că ei trebuie să-i mulțumesc pentru planul ăsta diabolic de așezare la mese.

— Am auzit atâtea despre tine de la tanti Sandra, nu-mi imaginez de ce Rosie te ascunde de noi, trăncănește ea, și n-am ce face.

Sunt moartă de groază.

În momentul ăsta, vai mie dacă Elaine ar descoperi că eu și Clarke avem un aranjament financiar, nicidecum unul romantic, și m-ar da în vileag.

— Eu sunt verișoara lui Rosie, Elaine. Așează-te aici, Clarke. Și bate cu palma în scaunul de lângă ea.

„Cel puțin, nu-i niciun pericol ca Elaine să mi-l

fure pe Clarke”, mă gândesc eu, zâmbind cinică

la tentativele ei de flirt.

Masa e aranjată băiat/fată, băiat/fată, iar eu stau față în față cu Luke, la care încerc din răputeri să nu mă uit, fiindcă am de gând să pretind

că nu-i acolo, deși prezența lui are un efect foarte neplăcut asupra respirației mele.

De asemenea, trebuie să stau lângă Jonathan.

Ceea ce e bine, pentru că Jonathan e cel mai mic dintre cele trei rele, în ce mă privește.

— Rosie, tu stai lângă Jonathan, spune Elaine, menținându-se în centrul atenției. Și apoi: Bineînțeles, Rosie cunoaște practic pe toată lumea de aici, nu-i așa, dragă? adaugă ea, și știu că într-un fel sau altul o să mă pună într-o situație jenantă.

— Cu excepția mea, cred, zâmbeste Rowan și-mi întinde mâna peste masă. Sunt Rowan Smythe-Lawrence, adaugă ea prietenoasă, și-i strâng mâna. Am auzit lucruri minunate despre tine, îmi spune ea cu sinceritate, lăsându-mă perplexă.

— Rosie Mayford, zâmbesc eu șovăitor, neîndrăznind să mă uit la Luke. Iar el este Clarke Bradley.

Îi cercetez trăsăturile în căutarea unui semn pentru un ulterior motiv de cățea-ce-ești-te-ai-culcat-cu-soțul-meu, dar nu-l găsesc.

— Salut la toată lumea, mă bucur să fiu azi în compania voastră, spune Clarke foarte drăguț, iar restul mesenilor se prezintă pe rând.

Harry mă privește cam acru de la locul lui, între Rowan și Elaine, iar eu îi zâmbesc dulce, fericită că (a) am un însoțitor frumos și (b) l-am ignorat, pe el și telefoanele lui, de fiecare dată.

— De fapt, e foarte amuzant, dar Harry și Jonathan sunt amândoi foști iubiți ai lui Rosie, le spune Elaine – care, așa cum știm, nu poate să nu iasă

la rampă – și râde cu râsul ei cristalin. Dar totul e de domeniul trecutului acum, nu? continuă ea, apoi se oprește, ducându-și o mână la gât. O, Doamne, n-am vrut să te fac să te simți prost în fața noului tău prieten, Rosie.

— Nu m-ai făcut, spun eu, zâmbind dulce, dar clocotesc de furie.

Acum aş putea spune ceva foarte nasol, de pildă „Da, dar pe Harry l-am avut amândouă, nu-i așa, târfă ordinară, căci mi l-ai furat de ziua mea?” Dar nu spun nimic. Înșfac în schimb o chiflă și mușc din ea, îndesându-mi dumicații în gură.

De ce Dumnezeu simte femeia asta nevoia să-și înjosească familia, e mai presus de înțelegerea mea. Ba, de fapt, înțeleg. Elaine, după cum știm cu toții, e o sucită scârboasă care are puțini prieteni pentru că toți află la un moment dat că e o sucită scârboasă și-o lasă baltă. Cum am putut să cred că s-a schimbat?

Și mai cred că nu suportă faptul că eu am un cerc atât de larg de prieteni vechi și noi care mă iubesc. Și nu suportă nici că eu, Flora și Philip ne înțelegem așa de bine unul cu altul, dar nu și cu ea, și se simte lăsată pe dinafară. „Dar dacă ar fi atentă cu oamenii, i-ar fi mult mai bine”, mă gândesc eu, plângându-i de milă, fiindcă trebuie să fie tare însingurată, nu?

Nu-mi e totuși foarte milă de ea, din cauza planului perfid de așezare la masă.

— Pe mine și pe Rosie nu ne preocupă trecutul celuilalt, adaugă Clarke loial. Spun asta la modul cel mai politic, dă el din cap către Jonathan și Harry. Dar sunt foarte norocos că sunteți foștii și nu actualii, pentru că altfel n-aș fi fost aici cu ea.

Ceea nu-i tocmai o minciună, ci o foarte restrânsă versiune a adevărului.

Lăsând la o parte faptul că-l ignor total, sunt foarte conștientă de faptul că Luke trebuie să se gândească acum că m-am culcat cu toți bărbații de la masa asta. Nu că mi-ar păsa... — Foarte înțelept, îi spune Rowan.

Și apoi: Rosie, înțeleg că administrezi un gen alternativ de agenție de angajări în Notting Hill.

Cum?

— Da, spun eu, și inima-mi bate cu viteză dublă în timp ce aștept îngrozită și urmarea.

De unde știe asta? De la Luke? Sigur nu merit încă o umilire publică?

Dumnezeule, sper că nu i-a mărturisit totul. Nu că mi-ar plăcea ideea de-a o înșela, dar, Doamne, sper că nu i-a spus.

— Ned și Flora mi-au povestit totul despre cum ai descoperit o nișă neexploată pe piață. Și Luke, firește, adaugă ea, aruncându-i un zâmbet cald, iar eu mă simt ca un gunoi. E foarte încurajator să vezi o femeie reușind în afaceri, spune ea, iar eu mă simt și mai rău fiindcă mă laudă.

— Păi, am un partener de afaceri, spun eu, încurcată de atenția ei.

Oh, cum îmi doresc să fiu lăsată în pace, să mă mai îndop cu niște pâine. Pe sub masă, îmi scot pantofii strâmți, căci, dacă tot o să am parte de-o seară groaznică, măcar picioarele să mi se simtă confortabil.

— Charlie, da. Încântător om. Am stat de vorbă cu el la biserică. Zice că tu ești sufletul firmei.

— Ei, n-aș zice... spun eu cu glas pierit. De ce se poartă așa frumos cu mine?

— Întotdeauna m-am gândit că și eu m-aș pricepe să le găsesc oamenilor slujbele potrivite, spune Elaine, mereu dornică să iasă în față.

Sunt o persoană foarte empatică.

— De fapt, Rosie are un mare talent în a plasa perfect oamenii în

slujbele potrivite, spune Jonathan, luându-mă prin surprindere, și-mi zâmbește. Îmi amintesc de jonglerul ăla falit de la Covent Garden, îmi

spune el mie, apoi celor de la masă, îi suflaseră sectorul niște gimnaști înghițitori de flăcări, iar Rosie a venit cu ideea perfectă ca el să se ocupe cu divertismentul la petrecerile pentru copii. Îi mergea fantastic ultima oară

când am auzit... Nu i se mai aud ultimele cuvinte, Jonathan roșește, iar eu îmi amintesc foarte bine când am vorbit noi doi ultima dată despre jongler.

Eram în pat.

— Da, Charlie, asociatul meu, are o mulțime de cunoștințe în industria de divertisment, spun eu repede ca să-i acopăr stinghereala.

Sunt cam derutată că Jonathan mă susține. Cu

toate că, trebuie să recunosc, în ce privește

munca mea, m-a sprijinit întotdeauna foarte

mult.

— Știi, Clarke, îmi pari foarte cunoscut. Elaine schimbă subiectul, iar nervii mei intră imediat în alertă. Am sentimentul că ne-am mai întâlnit.

Cristoase. Sper că nu. Mai rău de-atât nu-mi poate merge la nunta asta, nu? Îmi iau paharul de șampanie și-l dau pe gât. Știu că ar trebui să fie pentru toasturi, dar momentele disperate cer măsuri disperate.

Iar când pun jos paharul gol, Luke mă privește, fără să zâmbească.

Expresia lui e curios de tandră cu sprânceana ridicată sarcastic, ca și cum m-ar întreba dacă mi-e bine, și mă uit în altă parte. Serviabil, chelnerul îmi umple din nou paharul.

— Nu cred. Cu siguranță aș fi ținut minte o femeie așa frumoasă, zâmbește Clarke galant, iar stomacul mi se strânge și mai tare de emoție.

— Știu că suntem la o nuntă, deci la o petrecere, îmi spune Rowan, dar eu organizez o strângere de fonduri pentru sensibilizarea opiniei publice privind violența domestică, și mă întreb dacă n-ai fi interesată? Caut femei de afaceri de succes care să participe la acțiunea asta, iar tu ai fi perfectă. Ce crezi?

— Îmm, da, spun eu, înainte să pot rumega ce-a spus.

Îmm, da? Trebuie să-mi recapăt controlul asupra corzilor vocale, dar sunt amețită de toate întorsăturile de situație. Nu că am de gând să-i accept oferta. Vreau să spun, e soția lui Luke.

— Grozav, se bucură ea și-mi întinde o carte de vizită peste masă, iar eu mă minunez încă o dată de diferența dintre noi două.

Bineînțeles că Luke s-ar însura cu una ca ea. Și fără să vreau, privirea îmi alunecă spre Luke. Cum a putut să înșele o persoană atât de drăguță?

— Ai aici datele mele de contact. Te rog să mă suni, ca să putem discuta despre detalii. Și gata, nu mai vorbesc despre muncă, le spune ea zâmbind tuturor de la masă.

Mă urăsc și mai mult pentru că am înșelat-o. Deși n-am știut că o înșel.

Iar în momentul ăsta îl urăsc și mai mult pe Luke, fiindcă ea pare să fie foarte onestă.

— Aș putea fi și eu de ajutor, se bagă Elaine, pentru că n-a fost în centrul atenției cel puțin treizeci de secunde și suferă probabil de sevraj.

După cum știți, eu însămi sunt foarte implicată în acțiuni caritabile, ne spune ea cu atâta altruism, încât mă lovește o dorință stranie să-i scriu Papei, să-l implor să facă o excepție de la regula sanctificării persoanelor în viață și s-o canonizeze imediat pe Elaine; chiar dacă nu-i catolică... Mai puțin în ultima vreme, din cauza stării mele delicate. Și, desigur, sunt rezultatul abandonului domestic. Se bate ușor pe burtică. Pot să înțeleg ce simt multe «dintre aceste femei.

În jurul mesei toți dau din cap, pentru că e foarte convingătoare. Numai că eu știu acum că bunătatea ei e o fațadă, așa că pot să văd dincolo de așa-zisa sinceritate și să aud toate minciunile. Și în timp ce Elaine trăcănește în continuare, mă gândesc la altceva.

— Totul e-n regulă? îmi spune Clarke la ureche.

— Absolut, îi răspund și eu la ureche, și zâmbim privindu-ne în ochi.

Spune-mi că n-ai mai întâlnit-o pe Elaine până acum, șoptesc eu, ca și cum i-aș șopti dulci nimicuri. Ar fi un dezastru, crede-mă, adaug, oferindu-i cel mai cochet zâmbet al meu.

Vedeți, la primul interviu pe care l-am avut cu Clarke în calitate de posibil însoțitor al meu (ca să procedez meticulos și eficient), i-am pomenit de faptul că s-ar putea să apară o situație de confruntare cu foști și ne-am exersat oarecum strategia. El trebuie să mă trateze ca și când aș fi singura femeie de pe fața pământului.

„Strategie simplă, dar eficace”, mă gândesc văzând cu coada ochiului că Luke ne privește.

— Sunt destul de sigur, spune el încet. Cred că ești în siguranță. Acum relaxează-te și lasă-mă pe mine să mă ocup de probleme. De-asta mă plătești, rânjește el.

Și așa, toată atenția mea se îndreaptă asupra lui Clarke, iar a lui asupra mea. Și tot timpul cât mă prefac că flirtez cu Clarke, sunt conștientă de privirile constante pe care mi le-aruncă Luke. Sunt la fel de conștientă și de privirile piezișe pe care mi le-aruncă Jonathan. Și de încruntăturile ocazionale ale lui Harry.

Dumnezeule, încep să mă simt ca o desfrânată. Nu-mi pot imagina de ce mi se acordă atâta atenție masculină nedorită.

Și în vreme ce ascultăm și aplaudăm discursurile,

beau tot mai multă șampanie ca să-mi fac curaj.

Și flirtez și mai mult cu Clarke.

Dar și sentimentul meu de vinovăție crește, odată cu eforturile lui

Rowan de a sta de vorbă cu mine din când în când, în restul timpului fiind monopolizată de Elaine. Sunt monosilabică până aproape de grosolănie, deși nu vreau asta, dar cum pot să fiu prietenoasă cu ea? Ar fi atât de ipocrit.

Doamne, ce fericită o să fiu când o să se termine totul...

Minunatele feluri de mâncare pentru care tanti Lizzy și unchiul Greg au plătit o groază de bani au gust de cenușă în gura mea. Vinul de cea mai bună

calitate care le acompaniază nu-mi spune nimic, și nu pot să nu-mi amintesc iar strângerea de fonduri de Crăciun.

— Și, ce-ai mai făcut? mă întreabă Jonathan în vreme ce Samantha, Luke și Rowan sunt adânciți într-o conversație despre o nouă secție de nou-născuți, iar Elaine îl ignoră pe Harry și încearcă să mi-l sufle pe Clarke.

Dacă ar ști adevărul...

— Bine, foarte bine, dau eu din cap, gândindu-mă ce amabil e Jonathan.

Și ce ușor era să fiu cu el. Dar tu?

— Oh, bine. Știi tu. Ocupat.

— Sidney e tot așa dificil? Nu mă pot abține,

trebuie să întreb. Știi că Rowan e sora lui, nu?

— Da — și a fost de mare ajutor în rezolvarea problemei cu Sidney. A fost înlocuit.

— Chiar?

— Da, familia a decis că avea nevoie de o lungă vacanță la dezintoxicare după ce a fost amenințat că va fi în dat în judecată de directoarea unei

firmе cu care facem afaceri. Îmi pare tare rău că nu te-am susținut cât ar fi trebuit, spune el. Am fost cam prins în toată povestea asta.

— E în regulă, spun eu, bătându-l pe braț. Și vorbesc serios. Deși mesajului tău de despărțire i-ar fi prins bine niște îmbunătățiri.

— Știu, spune el, uitându-se în jos către masă. Ce pot să spun? Sunt bărbat. M-am gândit că ar fi mai puțin complicat să-ți las un mesaj în căsuța vocală. Mai ușor pentru amândoi. Nu mă pricep deloc la treburi de genul ăsta. Dar chiar am vrut să sun, adaugă Jonathan. Știi, să văd cum te simți.

Dar nici tu nu m-ai sunat.

— Deh, nu eram chiar în cel mai plăcut moment al vieții.

— Nu, bănuiesc că nu. Îmi pare rău.

— Te iert, spun eu, cu toată sinceritatea. Doamne, hai să uităm de asta, vrei? Putem vorbi despre ceva vesel – suntem la o nuntă. Ce mai face mama ta?

— Ah, Clarke, mi-am amintit unde ne-am cunoscut, alege Elaine exact momentul ăsta ca să țipe încântată. De fapt, nu ne-am cunoscut, dar tu erai la logodna Hamiltonilor luna trecută cu biata Mitzy Stanford, nu-i așa?

— Nu, îmi pare rău Elaine, trebuie să fie o greșea... Sare Clarke, dar înainte să apuce să mintă vitejește ca să-mi salveze mândria, Elaine continuă.

— Ce milă ne-a fost tuturor de Mitzy. A trebuit să-și angajeze un însoțitor ca să nu fie nevoită să vină singură.

N-ar fi trebuit să știm, dar sorăsa, Agnes, s-a certat cu ea înainte de petrecere și a avut grijă să spună la toată lumea. Elaine se prăbușește de răs.

Mă fac mică de groază, în timp ce toți cei de la masă, cu excepția lui Elaine, evident, care nu-și poate stăpâni bucuria, amuțesc.

Știam eu că n-ar fi trebuit să mă dau jos din pat azi-dimineață. Tot ce-aș

avea nevoie acum ar fi ca țevile proaspăt drese din baie să explodeze și tavanul proaspăt tencuit al bucătăriei să cadă pe mine.

— Aoleu, ce nostim, intervine Clarke. Nu și pentru biata Mitzy, desigur – ce îngrozitor din partea soră-sii să-i facă un lucru atât de odios. Dar când mă gândesc – am probabil o sosie care bântuie prin Londra – Dumnezeu!

Dar știi cum se spune, cu toții avem un dublu, undeva în lume.

— Și știm cu toții că Rosie n-ar apela niciodată la un însoțitor plătit.

Jonathan sare și el în apărarea mea. E o fată încântătoare, cohorte de bărbați stau la coadă pentru ea.

Mă strânge de mână pe sub masă și-i sunt recunoscătoare pentru fărâma de alinare.

— De fapt, eu pot să înțeleg de ce multe femei aleg să facă asta, spune Rowan. E greu, uneori, să găsim partenerii potriviți pentru toate evenimentele la care trebuie să participăm. Când se întâmplă să merg singură la diverse recepții, și s-a întâmplat de multe ori, ați fi surprinși de numărul de rechini care mă cred o pradă ușoară.

„Vai, dacă ar ști cu ce se ocupă infidelul ei soț când e plecată”, mă gândesc eu.

— Suntem în secolul XXI, în definitiv, spune soțul infidel, uitându-se spre mine, n-ar trebui să fie un lucru de condamnat. Așa cum spune Rowan, uneori e o decizie deșteaptă. Aproape cum e să angajezi un bodyguard.

Sincer, îmi pare rău pentru biata Mitzy că are o soră așa groaznică.

O, Doamne, și ochii îi sunt atât de plini de înțelegere. În momentul ăsta, știu că știe...

— A, păi, da, bineînțeles, o răsuțește imediat Elaine. Tuturor ne-a părut rău pentru ea. Agnes e așa o scorpie câteodată. Dar știți cum se spune —

uneori trebuie să râzi, ca să nu plângi. Și, adaugă ea, bătându-l pe braț pe Harry, eu și Harry suntem doar buni prieteni. Și eu sunt o femeie vulnerabilă care a simțit nevoia să aibă un partener la petrecerea asta, oftează ea.

Și înainte să mă pot minuna de tupeul și fățărnicia ei fără margini, bunica Elsie apare la masa noastră ca o furtună, tulburată și grăbită.

— Rosie, scumpo, cred că ar fi mai bine s-o ducem pe maică-ta acasă, spune ea cu răsuflarea tăiată. Nu se simte bine.

— Ce s-a întâmplat?

Înainte să-mi iasă cuvintele din gură, sar în picioare. Desculță.

— Cred că are, știi tu, o criză, îmi spune bunica. E cu tanti Lizzy la toaletă.

— Sărmana tanti Sandra nu și-a mai revenit după moartea unchiului John, anunță Elaine la masă. Suntem toți foarte îngrijorați pentru ea. Credem că ar trebui să consulte un psihiatru, de fapt, mami îi spune mereu că are nevoie de ajutor medical, minte ea. Dar e atât de încăpățânată.

— Doliul poate fi o problemă serioasă, spune Luke, ridicându-se în picioare. Vin și eu, aș putea fi de ajutor, îmi spune el grav.

— E în regulă. Scutur din cap. Mă descurc.

Cel puțin așa cred. Și ultima persoană de la care am nevoie de ajutor e Luke.

— Dar tu ești ginecolog, nu psihiatru, se amestecă repede Elaine, îmbufnată că-și pierde din publicul fidel. Sunt sigură că o să se simtă perfect odată ajunsă acasă cu Rosie.

— Insist, spune Luke. Depresia se poate

manifesta deseori ca o boală fizică. Să mergem.

— Sunt așa o povară pentru tine, spune mama somnoroasă când o bag în pat. Nu vreau să fiu.

— Nu ești câtuși de puțin, îi spun eu, aplecându-mă s-o sărut pe frunte.

Acum ai să dormi bine, așa cum a recomandat doctorul. Și nu-ți face nicio grijă, adaug eu, îngrijorându-mă pentru ea.

— Ce tânăr drăguț, îmi spune ea, adormită de sedativul pe care i l-a dat Luke.

„În multe privințe este”, mă gândesc în timp ce stâng lumina și închid ușa dormitorului. Fără îndoială, cu mama a fost cumsecade.

Mama începuse să plângă. De fapt, plângea în hohote și nu se putea opri. Din cauza nunții și fiindcă-i vedea pe Flora și Ned împreună. I-a amintit de nunta ei cu tata. Și de faptul că tata nu mai e cu ea. Durerea a copleșit-o și zăgazurile s-au rupt.

Luke a fost foarte calm și sigur pe el. A așezat-o într-un taxi și a insistat să vină acasă cu mama, bunica și cu mine. A consultat-o, apoi i-a dat un sedativ ca să poată dormi.

Clarke a fost băiat de treabă și și-a jucat rolul de iubit devotat până la capăt, așa vrea să-l fi lăsat să vină cu noi, pentru că acum trebuie să vorbesc cu Luke și mi-ar prinde bine un amortizor.

Respir adânc și intru în bucătărie, unde bunica Elsie îl tratează cu infuzie de brandy cu ceai.

— Aveți grijă, le spun eu. Două înghițituri din chestia aia și-o să cădeți lați. — Bun, spune Luke, bând cu spor. S-ar putea să-mi prindă bine după ziua pe care-am avut-o.

— Încă una din zilele alea? mă ia gura pe dinainte, iar el mă privește ridicând o sprânceană sarcastică și mai ia o înghițitură.

— Nu știu cum sunteți voi, tinereilor, dar eu sunt stoarsă, spune bunica destul de apăsător. Îmi duc coniacul la culcare. Mă bucur că te-am cunoscut, Luke, spune ea. Ai fost fantastic cu Sandra. Iar eu intru în panică, pentru că nu vreau să plece și să mă lase singură cu el.

— Și mie mi-a făcut plăcere să vă cunosc.

Zâmbește cu zâmbetul lui minunat, fermecător, și inima mi-o ia la goană.

— Ți-am făcut și ție unul, scumpo. Dă-l peste cap și-apoi poți să faci la fel, îmi spune bunica, făcându-mi din ochi cu subînțeles și urnindu-se spre scări.

Una care știe să profite de orice ocazie – știu ce înseamnă clipitul din ochi al bunicii. Înseamnă „culcă-te cu el”. Serios, femeia asta n-are pic de rușine!

— Noapte bună, bunico.

— Să nu faceți nimic din ce n-aș face eu, adaugă, și mă încrunt la ea.

— Vin și eu în două minute, spun apăsător, apoi roșesc de asprimea tonului meu.

Sună ca și cum aș încerca să scap de Luke, și la urma urmei a făcut-o pentru mama, nu-i frumos din partea mea. Pe de altă parte, nu se

întâmplă în fiecare sâmbătă noapte ca o fată să fie singură în bucătăria maică-sii cu însuratul ei amant de-o noapte, nu? Ce naiba o să-i spun?

Dar înainte să spun vreun cuvânt, de-afară se-aude un claxon.

— Ar trebui să te las în pace, spune Luke, terminându-și ceaiul și ridicându-se în picioare. E taxiul, mă duc și eu acasă. Își ia geanta.

— OK, spun eu sec. Te conduc.

Și când ajungem la ușă, se oprește și-mi dă o carte de vizită.

— Stephen Miller e un bun prieten al meu. Am fost colegi la Medicină o vreme, spune el, iar eu sunt derutată, lucru deloc neobișnuit în ultima vreme. E un om a-ntâia. Mare psihiatru. Mama ta ar trebui să-l consulte.

O fi Stephen Miller un mare psihiatru, dar are și adresă scumpă, pe Harley Street. Ceea ce înseamnă facturi medicale scumpe, de Harley Street.

— Mulțumesc, spun, concentrându-mă asupra cărții de vizită, fiindcă nu vreau să mă concentrez asupra lui Luke.

— Primește și pacienți cu asigurare medicală de stat, așa că nu-ți face griji că o să fie prea, îmm, scump.

Bunătatea lui îmi pune un nod în gât, și fac marea greșeală să-l privesc în ochi. Imensă greșeală, fiindcă ceea ce văd mă umple de dorința de-a mă

arunca în brațele lui. Ceea ce e ridicol.

— Rosie? spune el blând.

— Da?

— În legătură cu acea... noapte...

— Nu, spun eu, ridicând o mână. (Pentru că nu vreau să mă gândesc la noaptea aia, pentru că, dacă mă gândesc la noaptea aia s-ar putea să

fac ceva pripit. Să-l sărut, de pildă.) Mersi pentru tot, dar e mai bine să pleci, spun grăbită, făcând un pas înapoi. La revedere.

— Bine, atunci. La revedere.

Închid ușa înainte să-i treacă bine pragul.

17

Noi începuturi

Confesiunea lui Rosie:

Bine. Recunosc. Viața de unul singur poate fi cam pustie după o vreme.

Dar numai un pic. Și numai uneori...

— Domnișoară Mayford, pur și simplu nu e potrivită, bubuie doamna Granville-Seymour de la celălalt capăt al firului.

Mă cam supără treaba asta fiindcă, la fel ca și pentru Anul Nou, am făcut o selecție de oameni ireproșabili, care au experiență cu pisicile, din care doamna G-S să poată alege companionul perfect pentru dragul de Maxie, pentru cele câteva zile în care ea și companioana ei se duc la Paris.

Pleacă luni. Asta înseamnă că am la dispoziție zilele de azi, joi și vineri ca să fac o vrajă și să scot din joben un înlocuitor.

— Care ar fi problema, mai exact? o întreb eu, ascunzându-mi complet mirarea în timp ce-mi storc creierul să găsesc o alternativă.

La urma urmei, datorită doamnei G-S avem o mulțime de cereri de îngrijitori-de-animăluțe-bogate.

Dar Karen, o foarte drăguță studentă în ultimul an la literatură engleză, era deja gata să-și înceapă treaba.

— Am spus cât se poate de clar că dragul de Maxie are nevoie de companie non-stop. Nu poate să-mi iasă ori de câte ori are ea chef și să-l lase singur. O să las provizii suficiente. Nu-i nevoie să tragă o fugă

până la magazinul din colț ca să-și ia pliculețe de ceai când eu am o cutie plină de ceai Earl Grey foarte bun. Și lămâi în frigider, firește.

— Firește, spun eu, fără să menționez faptul că gustul de ulei de bergamote din Earl Grey e prea tare pentru papilele gustative ale unora dintre noi.

Sincer, nu înțeleg de ce Maxie are nevoie de supraveghere douășpatru din douășpatru. E o pisică. Nu e de neconceput ca biata fată să trebuiască să iasă ca să-și cumpere, nu știu, articole de lux cum ar fi laptele și pâinea, nu? Doar n-o să se apuce Maxie să trântască în lipsa ei o petrecere secretă

și să invite toate felinele din cartier la un festin cu șoareci, nu? Doamne, abia acum înțeleg. Casa va fi plină de chiștoace de țigări și cutii de bere goale lăsate de pisicile cheflui. Poliția va trebui să spargă petrecerea, pentru că muzica hip-hop o să se-audă prea tare...

Dar doamna G-S plătește foarte bine. Dumnezeuule, e abia zece dimineața și deja am o durere de cap cruntă.

Nu sunt disponibili mulți oameni cu facultatea terminată, sau aproape terminată, cum e Karen, care să aibă grijă contra cost de-o pisică în luna iunie, iar Grace, cealaltă candidată perfectă, ex-erectoarea, e deja ocupată.

De-a binelea.

Se pare că ea și Clarke s-au simpatizat reciproc la nunta lui Ned cu Flora, luna trecută. N-au arătat-o la nuntă, pentru că ea era cu Philip, iar el cu mine, și-ar fi fost urât din partea ei și neprofesional din partea lui Clarke, de vreme ce-l plătisem.

S-a întâmplat la scurtă vreme după nuntă, când au dat nas în nas într-un super-market din Islington, căci locuiau foarte aproape unul de altul. Și, după spusele lui Grace, care mi-a povestit totul pentru că voia să se asigure că nu mă calcă pe bătătură, în timp ce au schimbat

informații despre ofertele speciale, au făcut schimb și de numere de telefon.

În orice caz, totul s-a întâmplat fulgerător – s-au hotărât să se căsătorească aproape imediat. Acum sunt în luna de miere în Brighton. De-aia nu poate Grace să stea cu dragul de Maxie.

Philip mi-a spus să nu-mi bat capul să-i găsesc altă „iubită” pentru petrecerea în aer liber pe care o dă în iulie la casa parohială, fiindcă nu vrea să le pară prea frivol apropiatilor bisericii. Bietul Philip. Cred că i se-aprinseseră tare călcâiele după Grace.

— Să mă uit prin dosarele mele și-apoi vă sun eu, îi spun doamnei G-S, văzându-mă deja petrecând cinci zile în vila ei. Dacă nu găsesc pe altcineva, cu mare bucurie o să vin chiar eu.

Îmi zic să țin minte să-mi iau cu mine pliculețe de ceai.

— Vă mulțumesc, domnișoară Mayford, spune doamna G-S, surprinzându-mă, pentru că de obicei e foarte prudentă cu laudele. Ați făcut treabă excelentă cu el de Anul Nou. S-a atașat de dumneavoastră.

N-apuc să pun bine în furcă telefonul, că sună din nou, iar când răspund, cineva bate la ușă, și sunt mai mult decât surprinsă când o necunoscută brunetă cu ochelari își bagă capul în birou. De fapt, îmi pare cunoscută...

— Bună, bună, pot să intru? întreabă Jess, iar eu dau din cap, zâmbind, dar în sinea mea oftez, pentru că asta înseamnă probabil că fabrica de prezervative a dat-o afară.

Nu știu ce altceva i-aș mai putea găsi care să-i convină. Serios, nu mai am nicio idee. Partea bună e că mai sunt doar trei săptămâni până când se reiau plățile din depozitul ei bancar, așadar, numai trei săptămâni până când viața ei va putea reveni la normal.

Și schimbarea de imagine mă pune pe gânduri, când o văd pe Jess defilând prin birou îmbrăcată în niște pantaloni negri largi, *casual*, și o cămașă neagră largă, *casual*.

— Dr. Miller crede că ar fi o idee bună să-mi iau o slujbă, e primul comentariu al mamei. Cu jumătate de normă.

Doar două, trei ore dupăamiaza, mă

gândeam eu. În felul ăsta voi avea o grămadă

de timp să mă

pregătesc și-așa mai departe. Undeva unde să se poată ajunge și pe jos, fiindcă știi cât de mult urăsc să merg cu metroul, și n-ar fi rentabil să iau taxiul până acolo și înapoi în fiecare zi.

— Bine...

E grozav că face progrese. Luke a avut dreptate în legătură cu prietenul lui doctor. De o lună încoace, de când mama a început să-l vadă de două ori pe săptămână, starea ei s-a îmbunătățit vizibil. Iar medicamentul pe care i l-a prescris, și care nu dă dependență, a început să-și facă efectul și-i este de mare ajutor.

— Și poate nu în fiecare după-amiază, își reia mama

monologul. Înainte să-i pot spune că cerșetorii de

slujbe nu pot face mofturi și că uneori trebuie să te

adaptezi la condițiile impuse de angajator, se

pornește din nou.

— Trei sau patru după-amiezi ar fi bine. Dar nu vinerea, că m-am înscris într-un grup de sprijin al văduvilor și trebuie să-mi aranjez părul înainte de-a mă duce. Dr. Miller zice că-i bine să-mi fac un program, așa că

pentru după-amiezile de vineri mi-am programat un spălat și-un föhnat.

— Bun, spun eu. Am reținut.

— Deci, ce-ai pentru mine?

— O să verific și te sun eu mai târziu, bine?

— Păi, n-ar trebui să-mi aranjezi un interviu?

— Dar încă n-am verificat ce avem disponibil, îi explic eu răbdătoare.

— Nu, cu tine. Ar trebui să vin la un interviu cu tine, nu? Să vin acum?

Dar o cunosc, pentru ce Dumnezeu aş avea nevoie s-o intervievez?

— Ce-ai zice să vii mâine-dimineață? oftez eu, pentru că o să fie una din zilele alea. Presimt.

— Sau mai bine mâine după-amiază?

— În regulă.

Și după ce închid telefonul, mă întorc spre Jess, care s-a instalat comod pe scaunul din fața mea.

— Jess. Mă bucur să te văd, spun eu voioasă.

Ceea ce nu spun e „De ce nu ești la serviciu?”

— Te întrebi probabil de ce sunt aici și nu la serviciu, spune ea, și zâmbetul îi piere. Am fost concediată. Nu-s bună de nimic. Nici măcar să

testez prezervative. Sunt neangajabilă. Complet neangajabilă, adaugă ea, clătinând din capul devenit mai nou brunet.

— Ți-ai schimbat lookul, spun eu, încercând un ton optimist.

— Mă străduiesc s-arăt gânditoare și inteligentă, îmi spune ea din spatele lentilelor fără dioptrii. Ce crezi? întreabă ea, ridicându-se în picioare și rotindu-se cu 360 de grade, cu brațele întinse.

— Păi...

Arată cam ponosit, dar e așa serioasă, că nu

mă lasă inima să-i spun. — E cam ponosit,

dar m-am gândit c-ar fi o schimbare

drăguță. Ca să mă ia toată lumea în serios,
înțelegi?

— Dar noi... „chiar te luăm în serios”, încep
eu, dar nu mă lasă să termin.

— Grace e foarte atrăgătoare, nu-i așa? mă derutează Jess schimbând
subiectul.

— Imm, da, da, este.

„Grace e brunetă și poartă ochelari”, mă
gândesc eu, încercând să înțeleg modul de a
gândi al lui Jess.

— Nu i-am mai văzut nici pe ea, nici pe Philip de la nuntă. Probabil că
au fost prea ocupați ca să vină la cinele noastre de sâmbătă seara. Pare
să fie exact genul de femeie potrivită pentru Philip. O să fie o nevastă
de preot grozavă. Jess se încruntă și se așază înapoi pe scaun.

Și-mi vine o Idee Grozavă.

— I-a dat papucii lui Philip chiar după nuntă și s-a măritat cu Clarke.
Ți-l amintești pe Clarke?

— Chiar? întreabă Jess, luminându-se. Și apoi: înseamnă că Philip e
dărâmat, de-aia n-a mai venit la mesele de sâmbătă seara.

Treaba devine foarte interesantă.

— De fapt, Philip nu-i supărat – a fost doar foarte ocupat, îi spun eu,
imitând-o pe Amélie în încercarea mea de a-i ajuta pe Philip și Jess.
Iar el și Grace erau, și cred că încă mai sunt, doar buni prieteni.

Ceea ce nu-i întru totul adevărat, dar uneori e bine să fii un pic judicios
cu adevărul – nu-i nevoie să afle și Jess despre aranjamentul financiar.

— Ah. Serios?

— De fapt, cred că se simte singur, spun eu, mergând un pic mai departe cu planul meu, pentru că am avut dintotdeauna impresia că Philip are o slăbiciune pentru Jess. Ce păcat, clatin eu din cap. Cred că ar fi fericit să-și găsească femeia potrivită și să se așeze la casa lui.

— Ce bine, spune Jess veselă. Și apoi: îi împletesc un pulover pentru ziua lui. Vii sâmbătă seară, nu?

— Absolut.

Categoric, nu pot rata seara de sâmbătă – pe de o parte pentru că e aniversarea lui Philip, iar pe de alta, pentru că, dacă Jess o să se dea la Philip, n-aș vrea să ratez chestia asta pentru nimic în lume.

— Oricum, ce-ai pentru mine? Doar pentru câteva săptămâni, îmi reamintește Jess.

Oftez, și Jess oftează cu mine. Dar la Slujbe Speciale înfrângerea nu se acceptă. Și-mi vine altă Idee Grozavă. — Ce-ai zice să ai grijă de-un motan?

După ce Jess pleacă să-i cunoască pe dragul de Maxie și pe doamna G-S (care e încântată de ideea ca fiica lui Lady Etherington să-i țină companie lui Maxie și, în plus, e încântată și de faptul că Jess are o licență în artă), și după ce mă felicit în sinea mea pentru triumful (a) de a fi scăpat de cinci zile de stat în compania exclusivă a lui Maxie și (b) de a fi atârnat flacăra unei noi iubiri, rezolvând poate astfel problema lui Philip din mai multe puncte de vedere, nu mă aștept la veștile lui Colins.

— Ai cinci minute? mă întreabă cu tonul lui impasibil. Maică-mea s-a mutat într-un sanatoriu și casa e pe numele ei. Trebuie vândută ca să plătim sanatoriul.

— Bineînțeles, spun eu, fiindcă a trecut ceva vreme de la ultima lui depresie, iar acum pare deprimat.

— Nu sunt deprimat, dacă la asta te gândești. Maică-mea chiar s-a mutat într-un sanatoriu, iar casa chiar trebuie vândută. De fapt, schimbul de contracte se face luna viitoare.

— Vai, îmi pare rău, Colin, îi spun cu toată sinceritatea. Ce cumplit!

— E vina guvernului ăstuia afurisit, îmi spune el, dar nu spune și de ce.

Îți spun doar pentru că am nevoie de niște zile libere, să-mi caut o cameră ca vai de lume prin vreo zonă groaznică, fiindcă asta-i tot ce-o să-mi pot permite.

— Bineînțeles, Colin. Ia-ți câte zile libere vrei, îi spun, ignorând telefonul care sună. Și dacă te pot ajuta cu ceva, anunță-mă, îmi ofer eu sprijinul.

— Nu mă supăr dacă mă ignori câteva minute și răspunzi la telefonul ăla, îmi spune Colin pe același ton placid.

Așa că răspund.

— Rosie, eu sunt. (E Jonathan.) Ce mai faci?

Ei bine, am rămas trăsniță. Dar sunt neașteptat de fericită să-i aud vocea.

— Grozav, îi spun eu. Dar tu?

— Oh, bine. Mama ta ce mai face?

— Mult mai bine. Tot mai bine pe zi ce trece.

Sunt cam perplexă totuși că m-a sunat să mă întrebe de mama.

— Uite, adaugă el, fără niciun preambul. Ți-am spus că nu sunt bun la chestii din astea, așa că ți-o spun direct. Eu și Samantha ne-am despărțit.

Când te-am văzut luna trecută, mi-am dat seama cât de mult îmi lipsește compania ta și mi-ar plăcea să te scot la cină. Ce zici? Fără niciun fel de alte obligații.

— Ai un dormitor liber, nu-i așa? se oprește Colin la ușa biroului meu.

Ce-ai zice de-un chiriaș? Te-ai oferit să mă ajuți și mă cam aflu la strâmtoare, spune el, și abia dacă-l ascult. E greu să te concentrezi la două conversații în același timp.

— Da, mi-ar plăcea, mă trezesc spunând, pentru că, ei bine, chiar mi-ar plăcea. Nici nu-mi amintesc de când nu m-a mai scos la cină un bărbat mișto. De fapt, ultima oară am fost tot cu Jonathan.

— Grozav, îmi spune Colin. Îți sunt recunoscător, Rosie. N-o să dureze mult. Sper. Când mă pot muta?

— Grozav, îmi spune Jonathan. În ce seară ești liberă?

— Îmm, ce zici de duminică?

— Nu era seara ta de treburi administrative?

— Pot să fiu flexibilă. Vedeți, asta sunt eu cea nouă. Pot să mă abat puțin de la program.

— OK. Trec să te iau pe la șapte și jumătate?

— O să am nevoie de o cheie de rezervă, spune Colin. Vin pe la șase, dacă nu te superi.

— Perfect, spun eu.

— Ne vedem atunci, spune Jonathan și închide.

Și atunci mă dezmeticesc.

O, Doamne. Nu-mi vine să cred că tocmai am acceptat să se mute Colin la mine, deși nu intenționez. Dar în buna dispoziție care mă încearcă acum, îmi pot permite să-mi ajut colegii.

Ziua de azi se dovedește până la urmă una destul de bună.

Cel puțin până la șase și jumătate seara.

Când ies din Paddington Station și pătrund în forfota de pe Praed Street, întrebându-mă în ce parte a grupului de clădiri care alcătuiesc spitalul St.

Mary o fi Aripa Lindo, îngrijorându-mă și de faptul că găsirea Aripii Lindo ar putea însemna și să dau nas în nas cu Luke, sunt mai mult decât surprinsă să-i văd pe Charlie și Lewis ieșind pe una din uși.

— Hei, voi doi. Mă reped spre ei, cu buchetul de flori în mână. Slavă Domnului. Mă vedeam deja bântuind pe-aici o veșnicie. Ați găsit-o?

— A, Rosie, salut, spune Lewis, cu o figură încurcată și îngrozită.

— Nu mă așteptam să te văd aici, spune Charlie, la fel de încurcat și de îngrozit.

— Bineînțeles că sunt aici, spun eu, fluturând buchetul. Nu mi-o fi plăcând ea, dar e verișoara mea, și chiar dacă aș prefera să fiu la cursul de gătit, fiindcă diseară se face spumă de ciocolată, m-am gândit că ar trebui să-i fac o vizită de curtoazie... Mă opresc.

Pentru că tocmai mi-am amintit ceva. Charlie nu era în birou când m-a sunat mama. A plecat devreme în dupăamiaza asta, fiindcă, spunea el, trebuia să se ducă la Vauxhall să discute cu un artist travestit despre un angajament.

Prin urmare, Charlie nu știe că Elaine a intrat în travaliu de dimineață...

— Elaine a născut cu trei săptămâni și jumătate mai devreme. Are o fetiță, două kilograme trei sute, s-a născut chiar înainte de prânz. Bebelușul și mama se simt bine, ceea ce-i o ușurare, dar s-ar putea s-o mai țină în spital o vreme. Dar, cum spuneam, se simt amândouă foarte bine, bolborosesc eu veselă.

Încerc să nu mă mai gândesc.

Vauxhall nu e în niciun caz aproape de Paddington.

Așadar, Charlie și Lewis trebuie să fi venit în vizită la altcineva, dar de ce să nu-mi fi spus Charlie? Sau poate că unul din ei e bolnav – alung repede gândul ăsta.

— E minunat. Nu-i așa că-i minunat, Lewis?

— O, da. Copilașii – adorabile creaturi.

— Îmm, totul e în regulă? întreb eu, nevrând

să stârnesc vreo neplăcere. — Noi tocmai,

ahahaha, știi, vizitam o prietenă bolnavă,

spune Charlie

grăbit, zâmbind exagerat de vesel. Da, îmm, după ce m-am întors din Vauxhall, am primit un mesaj de la, ah, o mai ții minte pe June, prietena noastră de la Calul și Penele? Ei bine, ne-am gândit să trecem s-o salutăm, și iatăne! spune el, iar zâmbetul îi dispare.

Și-mi dau seama că minte. Nu știe deloc să mintă.

— Nu știi deloc să minți, îi spune Lewis, strângându-i brațul, apoi zâmbește. Și ăsta-i unul dintre motivele pentru care te iubesc, dar Rosie e o bună prietenă.

— Dar am crezut că vrei ca nimeni să nu... începe Charlie, dar se întrerupe, din păcate, tocmai când credeam că sunt pe cale să aflu ce anume crede Charlie că nu vrea Lewis să știu.

Pe de altă parte, ce nu știi nu mă poate răni, corect?

Doamne, ce lașă sunt! Oricum, dacă n-o să-mi

spună, o să mă roadă teama că-i vorba de ceva

îngrozitor.

— Îmm, orice-ar fi, dacă vreți să-mi spuneți, bine. Dacă nu, o să-mi văd de treaba mea și n-o să mai pomenesc niciodată despre asta, spun eu, la fel de grăbită precum Charlie adineauri.

Știu că mi se citește pe față o mare îngrijorare, pentru că exact asta și simt. — Rosie, uite, începe Lewis, apoi îmi zâmbește. Cred că n-ar strica să discutăm asta într-un loc mai intim.

Mijlocul unei străzi aglomerate nu-i un loc bun ca să primești vești rele, nu? Căci cred că ei au exact genul ăsta de veste.

— Mai bine viziteaz-o pe Elaine întâi, îmi spune Charlie. Ce-ar fi să treci pe la mine după aia? Gătesc super. Și putem vorbi atunci.

— În regulă. Vai, sunt sigură că-i de rău.

— Rosie – nu te mai încrunta – și nu te mai îngrijora. Lewis mă strânge prietenos de braț și, impulsiv, mă aplec spre el și-l sărut pe obraz.

— Mulțumesc, zâmbește blând Lewis.

— Ne vedem îndată, spun eu, sărutându-l și pe Charlie pe obraz. —

Cred că ai avut dreptate cu sexul plicticos, ne spune Carmen mie, Florei și lui Jess sâmbătă seara, adâncindu-se cu băgare de seamă într-un șezlong din curtea interioară a casei lui Ned și-a Florei.

— N-am spus sex plicticos, spun eu. Mă refeream la confort – ca atunci când o faci în pat. Nu îmi pune cuvintele în gură.

Deși nu m-ar deranja câtuși de puțin niciun fel de sex, plicticos sau nu, fiindcă n-am mai avut parte de multă vreme.

— Ce s-a întâmplat? o întreabă Flora. N-a fost minivacanța așa cum ți-ai dorit-o? Paul, care se ocupă acum de cotletele de porc, s-a așezat și el, să spunem așa, cu destulă băgare de seamă, dacă mă gândesc bine.

În încercarea de a fi mai excitant și mai spontan, a conspirat cu asistenta lui Carmen ca s-o poată duce într-o excitant de spontană minivacanța în Norfolk.

De fapt, asta-i o altă reușită de-a mea în stil Amelie. Paul și cu mine am avut o mică discuție despre lipsa de spontaneitate și despre cât de îngrijorat era că el n-are deloc, iar eu i-am sugerat o minivacanță-surpriză. Dar nu trebuia să mai știe nimeni...

Oricum, s-au întors abia în după-amiaza asta, așa că n-am apucat să vorbim.

— Oh, a fost palpitant, nimic de spus. M-a scos la – un picnic-surpriză la prânz – șampanie, delicatese minunate și-apoi sex în aer liber, ne spune Carmen, făcându-mă un pic invidioasă, pentru că sună foarte romantic.

În plus, îmi lipsește sexul...

— Sună foarte romantic, îi spun eu. Ce-i rău în asta?

— Nimic – doar că, în culmea pasiunii, ne-am rostogolit zdravăn în niște tufe de urzici.

— Au, spune Flora și izbucnește în hohote interminabile de râs.

— Dumnezeu, spun eu, și nu mă pot abține – râd și eu, și râde și Jess.

— Trădătoarelor, ne spune Carmen, dar râde și ea.

— Ce-i așa de amuzant? strigă Ned de lângă hamburgeri.

— Da, nu trebuie să ții numai pentru voi, ne

spune Charlie. Urăsc să ratez o glumă bună.

— Întrebați-l pe Paul despre picnic, le spune Flora, cu o licărire caldă în ochi când își privește soțul de-o lună. Hmm, poate ar trebui să încerc și eu, spune ea. Dar fără partea cu urzicile.

— Preoții au voie să facă sex în afara căsătoriei? întreabă Jess. Vai, Flora, n-am vrut să spun nimic cu asta. Absolut nimic.

— Nicio grijă, fată dragă, râde Flora, apoi schimbă subiectul, fiindcă se pricepe de minune să-i facă pe oameni să se simtă mai bine. Apropo, îmi place puloverul pe care l-ai făcut pentru Philip. E tocmai ce-i trebuie.

— Mulțumesc, se luminează Jess, aruncând o privire spre Philip, care-i ajută pe bărbați cu grătarul.

Puloverul lui e negru, cu guler alb, iar pe piept scrie „Dumnezeu e super”. Nu l-a mai dat jos de când a deschis pachetul ambalat țișător, cu toate că, sincer vorbind, e cam cald pentru pulover. Mai ales că stă așa de aproape de grătar.

E absolut minunat să-i văd împreună în seara asta. Sper doar ca Philip să se prindă de toate privirile de căprioară, și atingerile, și flirtul lui Jess, și s-o invite în oraș. Sunt amândoi niște oameni atât de afectuoși — ar fi perfecți unul pentru celălalt.

Gândul la oameni afectuoși îmi aduce aminte de Charlie și Lewis, și trebuie să-mi mușc buzele ca să nu râd.

Mă gândesc la ziua de miercuri, când m-am grăbit să trag cele mai groaznice concluzii în legătură cu motivul pentru care veniseră la spital. E

ușor, nu-i așa, să tragi cele mai groaznice concluzii? Mai ales în vremurile astea. Cred, uneori, că-mi fac prea multe griji. Ah, ce idioată sunt!

Nu trebuia să mă îngrijorez deloc...

Se pare că Lewis are o aluniță mare într-un loc, îmm, foarte intim. Sau cel puțin avea o aluniță mare într-un loc foarte intim. Înainte să se ducă la spital săptămâna trecută. Charlie, pentru că-i așa de afectuos (și pentru că

uneori e prăpăstios și grijuliu ca o cloșcă), a jurat că alunița se mărea, iar Lewis, care avusese alunița cu pricina toată viața, a spus că nu se schimbase deloc, dar fiindcă îl iubește pe Charlie, și fiindcă Charlie era extrem de agitat din cauza asta, Lewis a acceptat să-și extirpe respectiva aluniță.

Rezultatul: o aluniță benignă, inofensivă într-un loc foarte intim.

Ceea ce e cât se poate de jenant și e tocmai motivul pentru care Lewis n-a vrut să afle nimeni despre ea.

Am jurat să păstrez secretul.

Charlie mă surprinde privindu-l și-mi zâmbește întrebător. Îi zâmbesc și eu și tușesc ca să-mi ascund râsul.

— Gata, spune Lewis, dându-ne mie și lui Carmen farfurii cu mâncare, iar eu mușc urgent dintr-un cârnat.

Dacă mă concentrez la mâncare, poate n-o să mă apuce o criză de râs...

— Totul e în regulă, Rosie? mă întreabă Lewis. IMu-i prea mare cârnatul? mă tachinează el.

— Mmmm, mormăi eu, iar când Lewis îmi face «din ochi, îmi îndes și mai mult cârnat în gură.

— Și încă două, spune Philip, dându-i o farfurie Florei și una lui Jess.

Doamne, ce-mi place pulloverul ăsta, Jess, îi spune el a milioane oară.

— L-am făcut special pentru tine, îi spune și ea a milioana oară în seara asta, bătând din gene.

„Haide Jess,” îi spun în gând.

— Așadar, dragi prieteni, acum, că sunteți cu toții la curent cu cele mai mici detalii ale vieții noastre sexuale, spune Paul ridicând paharul de Pimm's și făcându-ne pe toți să râdem, simt că eu trebuie să fiu cel care vă spune că minunata mea iubită, Carmen, a spus în sfârșit da.

— Hei, amice, îmi strici prim-planul, obiectează Carmen, dar ne dăm seama că nu vorbește serios, pentru că râde și ea.

— După neînfricata mea luptă cu urzicile, simt că merit un moment de glorie mai memorabil, spune Paul. Deci, ridicați paharele și însemnați-vă în calendare ziua de azi într-o lună, la oficiul de stare civilă din Marylebone.

— Felicitări lui Paul pentru că a convins-o în sfârșit pe Carmen, spune Charlie printre ovații, urări, felicitări și clinchet de pahare de Pimm's. Dar dragă, ce atâta grabă? E ceva ce nu ne spuneți? e reacția imediată a lui Charlie după o privire fugară la abdomenul ei.

— Hei, nu-i da idei lui Paul, îi spune Carmen. Mă mărit cu el, nu semnez un contract de prăsire.

— Mă grăbesc, pentru că vreau să-i pun verigheta pe deget până nu se răzgândește, intervine Paul. Un eveniment la care sper că voi, dragii noștri prieteni, ne veți fi alături, după care ne vom împărtăși dintr-un curry delicios la Tigrul Bengalez.

Numai Carmen și Paul ar face o rasoleală de nuntă urmată de un curry.

— Ce-mi place, ce-mi place! spune Jess, bătând din palme.

— E taman stilul vostru, îi spun lui Carmen.

— Scuzați-mă, dar dacă-i vorba de împărtășit vești bune, bate Charlie cu furculița în pahar, Lewis și cu mine am vrea să vă invităm în viitorul

foarte apropiat pe toți la o cină delicioasă, ca să sărbătorim cumpărarea casei noastre.

— *Et tu*, Charlie? își dă Carmen capul pe spate. În sfârșit, încă un suflet rătăcit intră în clubul chibzuiților proprietari de case.

— Păi, trebuia să se maturizeze mai devreme sau mai târziu, clatină din cap Lewis. Cât de curând o să fim un cuplu de moșnegi căsătoriți și fără speranță, spune el, dar ne dăm seama că nu vorbește serios, pentru că n-a arătat niciodată mai fericit.

Se uită la mine și zâmbește și mai tare, apoi

îmi face iar din ochi. — Deci, dacă tot suntem

la capitolul vești bune, mai sunt doritori?

întreabă Ned. Încă vreo nuntă, ceva, mutări

împreună, povești cu urzici?

— Eu nu, scutură Philip din cap. Eu nici măcar nu-mi pot face rost de o parteneră pentru petrecerea de luna viitoare.

— De mine ce zici? întreabă Jess. Pe mine nu m-ai întrebat, și mi-ar plăcea să-ți fiu parteneră.

— Chiar?

— Absolut.

De fapt, cu toate cuplurile și fericirea asta din jurul meu, mă simt cam în plus. Parcă aș fi copilița aia care-și turtește nasul de vitrina cofetăriei, dar n-are bani să între.

— Dar tu, Rosie!? spune Charlie, înfierbântat bine le căldură și de Pimm's. Vreun doctor nou la orizont în Piccadilly Circus, în ultima vreme?

N-am să le pot scoate niciodată din cap povestea. Asta.

— Nu, nu se zărește niciun doctor, le spun. Dar mâine-seară iau cina cu Jonathan.

18

Ménage à trois

Confesiunea lui Rosie:

Ochiul unui struț este mai mare decât creierul lui.

Menționez acest fapt ciudat, dar interesant, pentru că mă suspectez serios de tendințe struțești. Mai ales când vine vorba să-mi vâr capul în nisip...

Sunt în întârziere. Urăsc să fiu în așa mare întârziere, îmi spun în timp ce-mi îndes picioarele în singurii pantofi pe care i-am găsit și care să se potrivească la rochia roz-închis. Nu-s destul de largi, firește, și presimt încă o zi de tortură pentru picioarele mele.

Nu mi-a sunat ceasul, tocmai azi.

Sau, mai exact, nu l-am setat corect, așa că, în loc să mă trezesc la opt și jumătate și să am la dispoziție o oră și jumătate ca să mă pregătesc și să ies din casă, m-am trezit la nouă și jumătate, fiindcă azi-noapte m-am culcat târziu.

E zece și trei minute, unde-i afurisitul de taxi?

De ce toate conspiră împotriva mea? îmi înșfac

geanta și cobor în viteză scările.

— Ai să întârzii, mă anunță Colin pe tonul lui impasibil, în timp ce mănâncă pâine prăjită și citește ziarele de duminică la masa mea din bucătărie.

— Mersi de informație, îi spun sarcastică și formez numărul companiei de taximetre. Am comandat un taxi pentru ora zece fix, dar n-a apărut.

Bine, nu eram gata la zece fix, dar nu asta-i ideea.

— Dacă te-ai fi culcat mai devreme, nu te-ai mai fi grăbit acum, îmi spune Colin în timp ce bărbatul de la telefon mă asigură că taxiul meu e pe drum. Doamne, să stau cu Colin e aproape ca și cum aş sta cu maică-mea.

— Nu că ar fi treaba mea, dar poate ar fi trebuit să rămâi la Jonathan azi-noapte, adaugă Colin fără niciun rost.

Aş fi vrut să rămân la Jonathan azi-noapte, dar m-am gândit că o să-mi vină mai uşor să mă pregătesc acasă la mine.

Am avut iarăşi întâlnire cu Jonathan aseară.

Da, încă o întâlnire cu Jonathan, pentru că suntem din nou împreună. În ultimele unsprezece săptămâni ne-am reluat vechea relaţie, minus partea cu Sidney, evident.

Cred că perioada cât am fost despărţiţi m-a ajutat să-mi dau seama cât de drag îmi este şi cât de bine ne potrivim, fiindcă, orice s-ar zice, sunt mai îndrăgostită de el ca niciodată.

— Sau să-l fi rugat pe Jonathan să rămână aici peste noapte, spune Colin, a cărui prezenţă este tocmai motivul pentru care nu-i cer lui Jonathan să rămână la mine peste noapte, şi respir adânc, ca să nu urlu.

Puteţi să mă consideraţi de modă veche, dar dacă Jonathan ar rămâne aici atâta timp cât Colin e şi el în casă ar fi ca şi cum aş sta cu iubitul acasă

la părinţii mei. Chiar dacă ar exista o cât de mică şansă să facem sex, ceea ce nu e cazul, fiindcă pereţii mei sunt prea subţiri.

— Ceva noroc cu vânătoria de apartamente? întreb eu, un pic răutăcioasă. Nimic deosebit pe la rubricile de închirieri?

Colin nu dă niciun semn că s-ar muta, pentru că niciunul dintre apartamentele pe care le-a văzut nu pare să fie destul de bun.

— Nu sunt destul de bune, oftează Colin. Spune-mi dacă te încurc, adaugă el, și mă simt vinovată. Știu că-i cam dificil, pentru că tu și Jonathan sunteți împreună, dar eu nu-s un puritan.

„Nu, eu sunt”, mă gândesc, când taxiul claxonează.

În sfârșit.

— Bineînțeles că nu mă încurci, mint eu, îndreptându-mă spre ușă. Ai să fii acasă mai târziu?

— Da.

Nu știu de ce am întrebat, pentru că el nu iese nicăieri. E pasăre de casă, dar e foarte incomod, pentru că niciodată nu-i liniște și pace. A, nu e zgomotos, doar că vorbește cu mine tot timpul. Chiar și dacă ne uităm la un film, simte nevoia fie (a) să mi-l comenteze pe parcurs, pentru că l-a mai văzut, fie (b) să-mi comenteze pe parcurs despre ceea ce crede el că se poate întâmpla, pentru că nu l-a mai văzut.

Uneori, uneori, îmi doresc să am parte de o seară liniștită acasă, de una singură. Sau cu Jonathan, acasă la mine.

„Slavă Domnului că nu trebuie să trec să le iau pe mama și pe bunica Elsie”, îmi spun când sar în taxi și-i dau șoferului adresa bisericii.

— Nu fi ridicolă, dragă, mi-a spus mama la telefon ieri, când am sunat să văd ce face. Sunt femeie matură, muncitoare, și sunt perfect capabilă să mă descurc cu un taxi, mi-a spus. Subliniază partea cu „muncitoare” de fiecare dată când vorbesc cu ea.

De fapt, a fost mai degrabă o reușită a mea.

Sau mai exact a doamnei Granville-Seymour. Doamna G-S are o mătușă în vârstă care trăiește într-o vilă pe Hampstead Heath, și din

întâmplare mi-a spus, când m-a sunat s-o ridice în slăvi pe Jess pentru cum s-a îngrijit de dragul de Maxie, că biata bătrână are probleme cu vederea, și n-ar fi frumos dacă aș putea găsi pe cineva care să stea cu ea două ore pe zi, câteva după-amiezi pe săptămână?

Curios lucru, dacă Maxie are nevoie de o persoană licențiată care să converseze cu el, pentru mătușa ei nu se pune problema. Așa că i-am propus-o pe mama. Iar mamei îi place la nebunie pentru că (a) e aproape de casă și (b) are un ascultător fidel căruia să-i vorbească.

De fapt, de când Colin s-a mutat la mine, mama s-a atașat destul de mult de el. De multe ori sună ca să stea la o șuetă cu el, nu cu mine.

În sfârșit. „Bine c-am ajuns dracului”, mă gândesc în timp ce taximetristul trage pe dreapta în fața bisericii. Am întârziat doar câteva minute. Sunt atât de agitată, că-i împing un teanc de bancnote soferului, sar din taxi și-o iau la goană pe treptele bisericii.

Și pentru că sunt atât de stresată să nu întârzii, nu sunt foarte atentă în jur, astfel că, atunci când ajung la ușa bisericii și dau de Luke, care ajunge exact în același timp, am un șoc.

Luke, pe care nu l-am mai văzut din noaptea nunții lui Ned și-a Florei, când practic i-am închis ușa înainte să iasă bine din casa mamei.

„Doamne, arată superb”, e primul meu gând și brusc mi se face foarte cald. Dar suntem în august, e-n regulă dacă-i cald, mă descurc cu căldura.

Vai, dar de ce trebuie să arate așa fantastic în haine festive?

— Ah, tu ești, e din nou primul lucru care-mi iese din gură. Ar trebui să-mi lipesc buzele una de alta și să mă scutesc de penibil.

— Da, spune el cu un zâmbet pierit, în timp ce sprânceana sarcastică își execută mișcarea. Cred că putem spune cu certitudine că sunt, într-adevăr, eu, adaugă el, și inima îmi tresaltă la amintirea primelor două dăți când ne-am întâlnit, când Luke era un risc necunoscut și incitant, și nu un soț mincinos și adulter.

— Păi, spun eu și amuțesc. Pentru că (a) nu pricep de ce ar veni el la botezul micuței Becky și (b) sunt recunoscătoare pentru felul în care a ajutat-o pe mama la nunta Florei și-a lui Ned.

— Arăți superb ca-ntotdeauna, îmi spune el, și înainte să apuc (a) să mă

înșior, pentru că vrăjitorul ăsta mincinos are încă puterea să-mi înmoaie genunchii, sau (b) să mă înfurii, pentru că are tupeul să mi-o spună, face ce face de obicei și schimbă subiectul. Cum se simte mama ta? întreabă el.

— Mai bine, spun eu, toată un pachet de nervi, uitându-mă la pantofii mei strâmți. E în biserică, sper. Îmm, dr. Miller e grozav, bolborosesc. Cu adevărat grozav. Mulțumesc c-ai trimis-o pe mama la el.

— Cu plăcere. Frumoși pantofi, spune el,

strângând un pic din pleoape, iar eu aproape

că uit să respir.

— Mulțumesc.

— Strâmți? întreabă el, schițând un zâmbet.

Și sunt pe cale să-i spun că iarăși am căzut pradă pantofilor prea strâmți, pentru că balerinii ăștia roz sunt singurii pe care i-am găsit să se potrivească la rochia de în roz-pal, apoi îmi amintesc că nu suntem tocmai prieteni, așa că îmi țin gura.

— Cred c-ar fi mai bine să intrăm, spune el, și preț de-o clipă sunt complet dezamăgită că nu vrea să mai piardă timp vorbind cu mine. Apoi îmi amintesc că suntem în întârziere.

— Doamne, urăsc să întârzii, spun fără să mă gândesc.

— Una din diminețile acelea, nu?

— Radioul cu alarmă.

— A-ha. Acum înțeleg. Ce-ți fac țevile? întreabă! el, punând

mâna pe clanța grea, de modă veche. Și, Doamne, nu mă pot

stăpâni. Simpla menționare a țevilor mele mă duce cu gândul

înapoi la noaptea aceea și, dacă așa ceva e cu putință, mă
înfierbânt și mai tare.

Înainte să deschidă ușa și înainte să pot spune ceva, ușa se deschide
dinăuntru și Jonathan e în fața mea.

— Aici erai, *chérie*, spune el, aplecându-se să mă sărute pe obraz.

Începusem să-mi fac griji.

— Am avut probleme cu taxiul, spun eu, conștientă că Luke ne privește.

— Ar fi trebuit să rămâi la mine azi-noapte, zâmbește Jonathan. Nu-i
nimic, bine c-ai ajuns, adaugă el, privind-mă de parcă soarele ar răsări
din mine. Ceea ce e minunat, și drăguț, și mă face să mă simt dorită.
Arăți minunat, îmi spune el.

— Îmm, mulțumesc.

Și-atunci Jonathan îl observă pe Luke.

— Luke, bună, zice el, întinzând mâna. Mă bucur să te revăd. Frumoasa
ta soție nu te însoțește azi?

Din nou mi se amintește de ce Luke e un element periculos. Din nou,
vechiul și familiarul sentiment de vinovăție pentru a fi trădat-o pe
Rowan mă

umple de rușine. Din nou, mă simt groaznic pentru că n-am sunat-o în
legătură cu strângerea de fonduri după nunta lui Ned și-a Florei. Pur
și simplu n-am putut.

— N-a putut veni, zice Luke.

Ah. Vechea poveste.

Îl iau de braț pe Jonathan și intrăm în biserică.

— Cred că totuna mers destul de bine, având în vedere aranjamentele de ultim moment, nu-i așa? mă întreabă Philip.

Acum, că micuța Becky a fost binecuvântată cu apă sfințită în biserică, o binecuvântăm cu toții în salonul lui tanti Pat și-al unchiului Bill, cu bufetul savuros și vinurile lor fine.

— Ai fost minunat. Îl bat pe Philip pe braț. Absolut perfect.

— Sunt încă un pic șocat că m-a rugat pe mine să fac onorurile, spune el, clătinând din cap. Nu m-am numărat niciodată printre preferații ei.

— Nici eu. Iau două pahare de Chardonnay de pe tava chelnerului și-i dau unul lui Philip. Dar azi a fost o zi plină de surprize.

În afară de surpriza cu Luke. Mă țin cât mai departe de el cu putință. Și cum Elaine pare să-l monopolizeze, e destul de ușor. De fapt, Elaine pare săl placă foarte mult...

De când s-a născut Becky acum zece săptămâni, se pare că s-a mai înmuiat, de data asta pe bune. Poate din cauză că a născut-o pe Becky cu trei săptămâni și jumătate înainte de termen, iar Becky a trebuit să rămână în secția de nou-născuți până când a mai luat în greutate. Dacă mă gândesc bine, Elaine s-a ciocnit probabil de Luke destul de des.

— Eu, una, nu m-aș mira deloc dacă pe Elaine ar fi răpit-o extraterestrii și ar fi supus-o unor experimente de schimbare a personalității, spune Jess, și mă concentrez din nou la conversație. Gata cu Luke.

— Interesantă teorie, spune Philip, clătinând din cap.

— Știi, exact la asta mă gândeam și eu. (Iau și ultima înghițitură din primul pahar de Chardonnay. Primul dintre multele pe ziua de azi, presimt.) Asta ar explica scena emoționantă din biserică, unde m-a rugat să fiu a doua nașă.

Se pare că onoarea trebuia să-i revină prietenei sale Pookie, dar, din cauza unui accident neprevăzut în care au fost implicate o pereche de schiuri și o pojghiță de gheață, n-a putut veni. Și nu prea puteam refuza, având în vedere felul neașteptat în care Elaine mi-a făcut propunerea, în fața întregii familii.

— Nu te bucura prea tare, îmi spune Carmen fără menajamente când ni se alătură. Nașă vrea să însemne babysitter gratis. Iar faptul că Elaine ne-a invitat pe toți la botez e foarte ciudat.

— Păi mi-a trecut și mie prin minte că s-ar putea să aibă de făcut vreun anunț senzațional care să ne umilească într-un fel sau altul pe mine, sau pe Philip, sau pe Flora în ochii celorlalți, dar asta ar însemna să fiu complet paranoică, spun și eu fără menajamente, iar Jonathan icnește și mai-mai să-și verse băutura.

Pe de altă parte însă, mă întreb dacă asta-i din cauză că Elaine chiar pare să n-aibă niciun prieten. Prietenii mei au decis cu toții să vină, în orice caz. Bănuiesc că

ospitalitatea generoasă a lui tanti Pat și-a unchiului Bill are cumva de-a face cu prezența lor. După cum a spus-o pe șleau *Carmen*, *după-amiezile* de duminică tind să fie cam plictisitoare, așa că ar putea foarte bine să profite și ei de mâncarea și băutura delicioase.

— Credeam că te înțelegi bine cu ea, spune Jonathan.

— Glumești, nu-i așa? intervine Carmen. Nu ți-a povestit Rosie ce s-a întâmplat când a împlinit douăzeci și unu de ani?

— Oh, să nu dezgropăm trecutul. Mai beau un pic de Chardonnay. Cel puțin Harry nu-i aici astăzi, ceea ce e o ușurare.

— E vorba de tipul de la nunta lui Ned și-a

Florei, nu? se încruntă Jonathan.

— Fostul iubit al lui Rosie, îl lămurește Carmen.

— Partea asta o știam.

— Rosie l-a prins cu Elaine, adaugă Carmen. Mai precis, într-un dormitor.

— Nu. Jonathan se face palid. Asta-i...

— E OK, dragule, s-a-ntâmpnat cu ani în urmă. Îl strâng de mână. Îți mulțumesc că te superi în numele meu, dar mi-a trecut.

— Vară-ta e incredibilă, spune Charlie când ni se alătură împreună cu Lewis. Era să leșin când ne-a pupat pe mine și pe Lewis și ne-a urat toată fericirea din lume.

Cred că Elaine trebuie să se simtă tare singură.

— Despre ce vorbim? Întreabă Flora, când sosește cu Ned.

— Despre Elaine, că e incredibilă.

— Știți ce? Eu cred că se simte singură, ne spune Flora pe tonul ei de „asta-i realitatea”. Gândiți-vă – astăzi, mai mult ca oricând, prietenii ei ar fi trebuit să-i fie alături. Mai ales Justin și Porția Landsdowne. Foarte urât din partea lor să nu-și facă apariția când i-a rugat să-i fie nași fetei.

Se pare că dragul de Justin și draga de Porția a trebuit să fie prezenți la o petrecere extrem de plicticoasă, dar foarte importantă, la Ambasada Franceză, așa că n-au putut nici ei să vină.

— Apropo de extratereștri, îi spune, iarăși în afara subiectului, Jess lui Philip, ți-am povestit vreodată despre experiența mea cu răpirea de către extratereștri, când eram în colegiu?

— Nu, adevărat? Ochii lui Philip se măresc, amuzați.

Petrecerea în aer liber de la parohie a fost un succes. Jess, ca să-și între în rol, a început să meargă la toate predicile lui Philip, ca să se pregătească.

Dar a continuat și după petrecere. Îl ajută până și cu aranjamentele florale pentru biserică. Philip e condamnat, dar într-un sens foarte bun.

— Vrei să auzi povestea? Adică, n-ar fi o blasfemie la adresa lui Dumnezeu, nu? se încruntă Jess.

— Absolut deloc, fată dragă, îi zâmbește Philip. Haide, să găsim un loc unde să ne așezăm și poți să-mi povestești totul cu lux de amănunte.

— Știi, se poate totuși să fi fost din cauza țigărilor ălor ciudate de ierburi pe care le fuma colega mea de cameră, spune Jess, în timp ce ies amândoi pe ușile salonului și se duc pe peluză.

— Sunt perfecți unul pentru celălalt, oftează Charlie, și odată cu el oftăm cu toții, pentru că are dreptate. În orice caz, dacă tot vorbim de perfecțiune, spune Charlie, noi am zugrăvit, am șlefuit, am reparat. Casa e perfectă.

— Sau, mai exact, meseriașii au zugrăvit, au șlefuit și au reparat, râde Lewis.

— Și acum suntem pregătiți pentru petrecere. Ce ziceți de sâmbăta viitoare?

— Ce petrecere? întreabă Elaine, apropiindu-se de noi împreună cu Luke și micuța Becky.

— Petrecerea noastră de casă nouă. Cuvintele îi ies din gură lui Charlie înainte să poată inventa vreo scuză. Uneori, îmi doresc să fie un mai bun mincinos. Pentru că știu ce urmează.

— Vai, ce frumos. Felicitări pentru casă, ciripește Elaine, entuziasmată.

— Trebuie să vii, îi spune Charlie. Și tu, Luke. Adu-ți și frumoasa nevastă cu tine.

— Dragă, vino sus cu mine și ajută-mă s-o liniștesc pe Becky, gângurește Elaine la mine, destul de surprinzător. Cred că a avut parte de suficientă agitație pentru o zi. E un pui așa dulce, nu-i așa, Luke?

— La fel de dulce ca mama ei, spune Luke, zâmbind, și inima-mi tresare. Știu că-i luat, și știu că-l am din nou în viața mea pe dragul de Jonathan, dar nu mă pot abține.

— Haide, Rosie, spune Elaine. Ca nașă a ei, se cuvine s-o cunoști un pic mai bine, adaugă ea, și n-am încotro, trebuie s-o urmez pe scări.

— Îmm, cum doarme? întreb eu, fiindcă e una din întrebările pe care toată lumea le pune proaspetelor mămici, nu? în plus, încerc din răspuțeri să fiu amabilă. Te lasă să te odihnești destul, sper? Elaine, ca întotdeauna, arată impecabil. Și-a recăpătat până și silueta perfectă.

— Păi, o am pe infirmiera Hodges care stă aici în permanență, îmi spune Elaine, punând-o pe micuța Becky în pătuț.

— Trebuie să fie tare bine că te mai ajută și ea. Da, într-adevăr, trebuie să fie de mare ajutor să ai non-stop la dispoziție o bonă-doică.

— Becky se trezește de multe ori, dar e normal la vârsta ei, pentru că îi place să fie hrănită câte puțin și des, nu-i așa, mititico? spune ea. Și suntem un bebe așa de agitat, nu-i așa? Vocea îi e și mai copilărească decât de obicei. Apoi se întoarce la mine. Aș fi cu nervii la pământ dacă n-ar fi doamna Hodges – e o adevărată mană cerească. Are instrucțiuni stricte să mă trezească doar dacă e vreo problemă. Noi, proaspetele mame, trebuie să ne facem somnul de frumusețe.

— Te prinde foarte bine, spun eu, pentru că așa e. Mă gândesc, iarăși, că maternitatea chiar a înmuiat-o pe Elaine.

— Sunt așa de fericită să vă văd pe tine și pe Jonathan din nou împreună, schimbă ea subiectul, rămânând cu privirea pierdută la pătuțul lui Becky. Întotdeauna am fost de părere că el e perfect pentru tine.

Da? N-a spus-o niciodată.

— Ei, e prea devreme să...

— Te adoră, mă întrerupe Elaine, și-i cercetez expresia în căutarea unui motiv ascuns. Se vede clar din felul în care te privește. Îmi pot da seama de lucrurile astea, pentru că sunt o persoană foarte empatică, știi. Își împreunează mâinile. Merită o a doua șansă. Știu că, dacă ai putea să-ți deschizi inima în fața lui, ați fi foarte fericiți împreună.

— Mulțumesc. Nu știam că e așa preocupată de fericirea mea. — Viața e prea scurtă, îmi spune ea. Trebuie să prinzi ocaziile și să profiți la maximum de ele.

Mă gândesc la Charlie și Lewis, la Ned și Flora, și la Philip și Jess, și la Carmen și Paul. Se pare că ei și-au prins ocaziile și au profitat la maximum de ele.

— Știi, noi n-am fost atât de apropiate în trecut pe cât am fi putut fi, nu-i așa? Întreabă ea cu vocea-i de fetiță, cu ochii plini de-o stăruință înduioșătoare, înmuindu-mă și mai tare.

— Nu, spun eu, clătinând din cap.

— Și asta mă întristează, Rosie, mă întristează, spune ea, clătinând din cap și mai empatic. De când am născut, am avut timp să reevaluez ce e important pentru mine, adaugă ea, îndreptându-se spre fereastră. Fiindcă să

dai naștere unui copil poate fi periculos – ce spun eu, e aproape ca o experiență vecină cu moartea. Și atunci, cu Becky născându-se așa de mică, totul era pe muchie de cuțit... vai, nu știu ce-aș fi făcut dacă i se întâmpla ceva micuței mele scumpe... spune ea cu glas pierit, ștergându-și o lacrimă.

Becky era, ce-i drept, cam mică, dar n-am știut să fi fost în vreun pericol. De fapt, e prima oară când aud așa ceva, iar dacă ar fi fost vreo problemă, sunt sigură că tanti Pat n-ar fi întârziat să pună pe toată lumea în temă. Dar nu-i spun asta. În schimb, o las cu mărinimie Elaine să-și facă numărul melodramatic.

— Trebuie să fi fost tare îngrijorată, îi spun. Pentru că, dacă Elaine poate veni cu ramura de măslin, ar trebui s-o accept. Dar acum arată minunat și sănătoasă, nu? Întreb eu veselă.

— Da, nu-i așa? Fețișoara ei scumpă îmi amintește uneori de tatăl ei... spune Elaine cu glas sfârșit, uitându-se cu o privire tragică jos, în grădină.

Îmi țin răsuflarea. Elaine nu ne-a spus niciodată cine e tatăl; mă întreb dacă noua Elaine, simțitoare și prietenoasă, va dori să mi se confeseze.

— Nici nu-ți poți imagina cât de greu e să fii singură, cu un biet copilăș fără tată, spune Elaine dramatic, apoi schimbă brusc registrul. Dar totul s-a schimbat de când Luke a intrat în viața noastră.

Luke? '

— Îmm, pare foarte drăguț, spun eu, nonșalantă cât încape.

— Vai, Rosie. N-ar trebui să-ți spun, n-ar trebui să spun nimănui, dar sunt atât de fericită, spune ea, făcând niște ochi mari și nevinovați și punându-și mâna la gură. Trebuie să spun cuiva, altfel o să explodez. Între noi s-a înfiripat o relație, de când am stat în maternitate.

Pe. Dracu'. Să mă ia. Nu-mi vine să cred.

Mincinosul, trișorul, infidelul... — Dar e... e înșurat.

— Nu-i chiar așa. Ah, plesnesc, nu mai pot ține în mine, izbucnește Elaine. Bineînțeles, nu poți să spui nimănui. Cel puțin deocamdată.

— Îmm, bineînțeleș.

Ce vrea să spună cu „nu-i chiar așa?”

— Vîno, stai aici cu mine. Elaine se cocoată pe canapeaua crem ultraîndesată și bate cu mîna în perna de lîngă ea.

Și în timp ce mă duc și mă așez, cu inima în

gât, nu pot să nu mă minunez c-a ales o

canapea crem pentru o cameră de bebeluș.

Credeam că sugarii au tendința să vomite și

alte alea...

E ciudat, nu? Verișoara mea, care pînă în momentul de față a fost Verișoara Scorpiei Dracului, a suferit brusc o schimbare de caracter, vrea să-i fiu cea mai bună prietenă, insistă să-mi destăinuie ceva ce sunt sigură că nu vreau să știu, și singurul lucru la care mă pot gândi eu sunt canapelele crem.

— E vorba de Luke și Rowan, spune ea. Divorțează.

— Oh. Dacă mi-ar fi spus că o navă extraterestră a aterizat în fața Casei Parlamentului și că prim-ministrul împreună cu tot guvernul au fost înlocuiți de un grup de Urgi de pe planeta Zoon, n-aș fi fost mai surprinsă.

Luke și Rowan divorțează? Un strat rece de gheață îmi cuprinde inima și mă întreb îngrijorată dacă asta are ceva de-a face cu faptul că m-am culcat cu el.

— Știu. E incredibil, nu-i așa? râde Elaine. Știu

că n-ar trebui să mă bucure, dar vezi tu,

căsnicia lor nu mai e de ani de zile una

adevărată.

— Serios?

— O, da. Luke mi-a povestit totul. Totul, spune ea, clătinând din cap.

Sunt foarte buni prieteni, iar ea e o persoană minunată. Dar se pare că s-au căsătorit imediat după ce Luke a terminat Medicina, pentru că așa li s-a părut normal familiilor lor. Erau logodiți de la douăzeci și unu de ani.

— E cam devreme să te logodești la vârsta asta, spun eu absentă, gândindu-mă, gândindu-mă tot timpul, și toate rotițele din capul meu tăcăne și zbârnâie.

— Prea devreme ca să știi ce vrei, îmi spune Elaine. Dar niciunul din ei nu se vedea căsătorindu-se cu altcineva, erau prieteni dintotdeauna, și s-au lăsat cumva duși de val.

Mie, una, mi se pare un motiv bun să te căsătorești. Vreau să zic, pasiunea nu durează o veșnicie.

Noaptea mea de pasiune cu Luke îmi răsare instantaneu în minte. Și prietenia ce începea să se lege între noi la strângerea de fonduri de Crăciun, apoi în bar, la logodna Florei și-a lui Ned...

— Pur și simplu n-a existat niciun fel de pasiune între ei, îmi spune Elaine. Încă de la început. Sigur, nu mi-a spus Luke asta, dar îmi pot da seama din privirea lui, adaugă ea, și mă întreb cât din ceea ce-mi spune e doar invenție. Pentru că, la drept vorbind, Elaine este bine-cunoscută pentru obiceiul ei de a da adevărului câte-o mână de ajutor.

Dar poate că nu inventează. În biletul pe care mi l-a lăsat în dimineața aia Luke spunea că viața lui e complicată, și că trebuia să-mi explice ceva, și... Of, la dracu', nu știu ce să mai cred.

Semnale de avertizare îmi sună în cap când încep să înțeleg totul.

— Dar. Dar. Dar de ce-au rămas căsătoriți atâta timp? Adică, de câți ani sunt împreună? scârțâi eu, încercând sămi recapăt controlul asupra corzilor vocale.

— Cinci. Dar vezi tu, le-a convenit așa. Au fost amici atâta vreme, așa că, de ce să te complici dacă n-ai motive? Niciunul din ei nu întâlnise pe altcineva... Până acum. Elaine râde cu râsul ei cristalin, iar gheața care-mi înfășoară inima se întărește, fiindcă aproape pot să ghicesc ce urmează.

Oh, de ce nu l-am lăsat să-mi explice atunci, în februarie?

Dar, îmi zic eu, căsătorit sau nu, trebuia să-mi fi spus despre Rowan înainte să se bage în patul meu. Pe de altă parte, nici eu nu prea i-am dat șansa, că am sărit pe el din momentul în care am intrat pe ușă...

— Și-apoi, mai sunt și toate donațiile și acțiunile caritabile pe care le face familia ei. Sunt un grup foarte conservator, nu acceptă divorțurile, iar Luke și Rowan au trebuit să se asigure că nu distrug agenda donațiilor planificate de familia ei pentru anul ăsta. Inclusiv o sumă zdravănă pentru cercetare neonatală.

Ah, totul se leagă.

— La timpul potrivit, eu și Luke ne vom putea declara dragostea în fața lumii, încheie Elaine, privindu-mă cu atenție.

— Bine. Sunt năucită, confuză. Nu pot gândi clar.

Un singur gând, uriaș, imposibil de ratat, îmi luminează ca un far în creierul încețoșat. Unul care-mi spune că am făcut poate cea mai mare greșală din viața mea nedându-i lui Luke șansa de a-mi explica lucrurile în februarie.

— Dragă, ești o prietenă atât de bună, îmi spune Elaine, luându-mi mâinile într-ale ei. Sper să poți găsi în inimă puterea de-a te bucura pentru noi.

— Bineînțeles, bineînțeles, spun eu, adunându-mă. Îmm, sunt vești absolut minunate, adaug. Iar tu și Luke puteți sta liniștiți, nu voi sufla o vorbă, ăă, nimănui, mă bâlbâi eu, făcând-o pe vesela.

— Ah, sunt așa de emoționată, ciripește Elaine.

Iar când micuța Becky începe să plângă, sunt tentată să fac la fel, fără să înțeleg prea bine de ce.

— Ai fost foarte tăcută în seara asta, spune Jonathan când oprește în fața casei mele.

— A, mă gândeam doar la, știi, la Elaine că a devenit mamă, la lucruri din astea, mint eu, pentru că nu prea-i pot spune adevărul, nu? Totul se potrivește. Abdica, dacă l-aș fi vrut cu adevărat pe Luke, l-aș fi ascultat, deși îl credeam un ticălos trișor și mincinos. Ceea ce înseamnă că, în subconștient, îl respingeam.

— Și eu. De fapt, în ultimul timp m-am gândit mult la viitor.

Colin trebuie să fie încă treaz. Toate luminile de jos sunt aprinse. Nu știu dacă sunt în stare să-l ascult în seara asta.

— Și eu, spun eu, gândindu-mă la viitorul lui Colin.

— Rosie, începe Jonathan, apoi se oprește.

— Ce?

— Știu că nu e cel mai romantic decor din lume, și că asta ar trebui să implice de obicei mâncăruri fine, și viori, și inele scumpe. Și știu că am avut dificultățile noastre, dar cred că le-am depășit și am redevenit ca la început.

Vrei... vrei să te măriți cu mine?

Sunt șocată. E ultimul lucru la care mă așteptam, dar în vreme ce toate gândurile mi se învârt de-a valma în creier, devine cea mai logică, mai firească întrebare din lume. Ne cunoaștem atât de bine unul pe celălalt; suntem ca o pereche confortabilă de pantofi vechi.

Ținem unul la altul și avem o mulțime de pasiuni comune. Franceza, de exemplu.

Și mă gândesc la Charlie și Lewis, și la cum a acceptat Lewis să-și extirpe alunița pentru că Charlie era îngrijorat. A făcut un compromis.

Mă gândesc la Flora și Ned, și la cât de fericiți sunt ca proaspăt căsătoriți.

Mă gândesc la Carmen și Paul, și la compromisurile pe care le-au făcut atât pentru o viață liniștită, cât și pentru spontaneitate.

Mă gândesc la Philip și Jess, și la cât de potriviți sunt.

Și-apoi mă gândesc la Elaine și Luke.

— Nu trebuie să-mi răspunzi acum, adaugă Jonathan, cu o expresie drăgălașă pe față. Gândește-te cât vrei.

— Da, Jonathan, îi spun. Mă mărit cu tine.

19

Cină pentru

nouăsprezece

persoane *Confesiunea*

lui Rosie:

Se spune că prea mulți bucătari strică ciorba.

Nu cred că am vocație pentru gătitul industrial...

— Ești sigură că n-ai nevoie de ajutor? mormăie retoric impasibilul Colin două săptămâni mai târziu, chinuinduse să treacă de mine ca să dea drumul la apa fierbinte în chiuveta din bucătărie.

— Mă descurc, mersi, mint eu senină. Du-te

înapoi și distrează-te. — Lasă-mă măcar să

strâng pe-aici, spune el ignorându-mă și

începe să

facă ordine în haosul total în care s-a transformat mica mea bucătărie, stându-mi, practic, în cale când încerc să învârt în altă cratiță cu spaghete bolognese.

Știu că încercă doar să fie de ajutor, așa că-mi mușc buza când trebuie să mă dau la o parte ca să mai adune niște vase murdare și să curețe peretele stropit de sos.

Cu toate că sunt o maniacă în ale curățeniei, pălesc în comparație cu Colin, care e fanatic la capitolul ăsta. De când s-a mutat la mine „temporar”

în urmă cu, vai, unsprezece săptămâni, am început să las vasele nespălate și să storc pasta de dinți de la vârful tubului, doar ca să-l fac să-și caute altă

locuință. Mi-e drag, chiar sper să-și găsească un loc altundeva cât mai curând. Mă scoate din minți. Mai ales în seara asta, când am nevoie să mă concentrez la treaba pe care o am de făcut.

— Putem face asta mai târziu, Colin, îi spun eu răbdătoare, pentru că, deși vrea cu adevărat să mă ajute, mai mult mă împiedică. E un război al naibii de dur, și trebuie să-mi plănuiesc atacul.

— E totul în regulă aici? Întreabă mama de la intrare.

— Totul e sub control, mint eu din nou, fiindcă doar printr-o minune o să pot face nouăsprezece porții de paste fierbinți și nouăsprezece porții de sos fierbinte pentru paste fără să fac o depresie nervoasă.

— Vai, Colin, doar nu speli toate vasele alea singur? Mama se agită

încolo și-ncoace în bucătărie. Uite, eu le spăl și tu le ștergi. O să facem totul lună cât ai clipi. Vorbește femeia căreia termenul de zeiță în ale gospodăriei nu i se prea potrivește.

Îmi mestec și mai abitir sărmana-mi buză când abia mă mai pot mișca în spațiul îngust. Știu că sunt bine intenționați, dar, vorba Marlenei Dietrich, vreau doar să fiu singură. Dacă m-ar lăsa în pace, aș putea câștiga până la urmă lupta cu spaghetetele.

În seara asta trebuia să aibă loc triumful meu culinar. O cină intimă pentru cei mai apropiați și mai dragi prieteni ai mei, în număr de nouă. O ocazie unică de a le răsplăti ospitalitatea tuturor și cinele precedente pregătite de ei.

În celelalte două ocazii când a fost rândul meu să-mi hrănesc prietenii sâmbătă seara, am avut grijă să comand (a) mâncare chinezească gata preparată și (b) mâncare indiană gata preparată, servindu-le astfel bunătați, fiindcă știau cu toții că nu mă pricep să gătesc și-mi iertau șmecheria.

Dar asta a fost înainte să termin cursul seral de gătit.

Da, seara asta a fost planificată în cele mai mici detalii. O șansă pentru mine să-mi demonstrez cunoștințele și îndemânarea proaspăt dobândite. Și totodată un fel de celebrare discretă a logodnei, pentru că eu și Jonathan am hotărât să facem o nuntă discretă. O plătim noi singuri, și de ce să azvârlim atâția bani pe un eveniment care ține doar o zi, când ar trebui să investim în viitorul nostru?

Oricum, am gătit de probă de mai multe ori, ca să fiu sigură că nu greșesc. Am calculat ingredientele, le-am gătit și le-am împărțit în zece porții. Primele două încercări au fost un dezastru, dar a treia oară am făcut o treabă destul de bună, iar rezultatele sunt acum înghețate în porții individuale în congelatorul meu.

O, da, plănuisem și cum să așez zece oameni în jurul unei mese, deschizând ușile despărțitoare care separă camera de zi de sufragerie și prelungind ingenios masa din sufragerie cu masa pliantă a lui

Carmen, acoperite amândouă cu fețe de masă mari. Plănuisem până și să împrumut

patru scaune, vase și tacâmuri de la Jess sau Carmen. Rezolvasem totul la marele fix și, în starea mea de euforie organizată, ar fi trebuit să știu că ceva o să iasă prost.

A început ieri la prânz.

Îmi luasem o pauză prelungită de prânz ca să pot face o cercetare temeinică prin supermarket și să cumpăr tot ce aveam nevoie pentru petrecere. Cu lista în mână, am purtat o campanie de succes, cu toate ingredientele găbjite, aduse acasă și puse deoparte, gata de următoarea etapă a asaltului.

Așa că, atunci când m-am întors la birou puțin după ora două și am găsit-o acolo pe Elaine, care sosise cu câteva minute mai devreme, am rămas mască. Iată ce s-a întâmplat din momentul în care am deschis ușa de la intrare și am intrat în holul principal...

— Nu cred că mai întârzie mult, îi spune Shirley lui Elaine în timp ce strănută într-un Kleenex.

— Uite, scumpo, ți-am pregătit o ceașcă de ceai bun și-o felie din prăjitura mea de casă cu ciocolată. O să te țină ocupată până se întoarce Rosie. Îmi pare că trebuiești hrănită, spune Gloria, întinzându-i o ceașcă și o farfurie lui Elaine. Apoi, către Shirley: Tu mănânci destule verdețuri? Dacă ai mânca mai multă vitamina C, n-ai mai răci așa des.

— Nu, mulțumesc, ciripește Elaine, dându-se înapoi îngrozită din fața lui Shirley cea infestată de germenii și a prăjiturii infestate de calorii. Am să aștept în biroul ei, se poate?

E prima oară când Elaine catadicsește să vină în vizită la Slujbe Speciale și, înainte să-mi pot reveni din șoc și surpriză, Colin mă pune fără să vrea într-O Situație.

— Uite-o, articulează el monoton când mă vede. Ai luat tot ce-ți trebuie pentru petrecerea de logodnă de mâineseară?

— Dragă, iată-te în sfârșit, se pițigăiază Elaine la mine. Eram în trecere spre noua casă a lui Luke. Îl ajut cu decoratul – știi cum sunt bărbații când e vorba de lucruri din astea, adaugă ea, râzând cu râsul ei de clopoțel.

Luke și-a luat o casă? Presupun că-i normal ca Elaine să se asigure că-i place decorul. Doar o să fie și casa ei, nu?

Luke și Rowan s-au despărțit oficial. Au făcut anunțul la scurt timp după botez, ba chiar s-a pomenit despre asta și în ziare. Nu că ar avea ceva de-a face cu mine. Nu că m-ar interesa câtuși de puțin. — Așa că m-am gândit, de ce să nu trec s-o salut pe Rosie? continuă Elaine.

Asta face parte din caracterul ei proaspăt reformat. De când a venit la petrecerea de casă nouă a lui Charlie și Lewis împreună cu Luke, a început să mă sune ca să mă țină la curent cu ce mai plănuiesc ei doi.

— Îmm, grozav, spun eu cu un zâmbet luminos pe față, așteptând și vestea proastă. I-o fi scăpat? Și, ce face Becky?

— Splendid. Doica Hodges a luat-o la o plimbare în parc. E foarte important pentru copilași. Apoi, când asimilează spusele Colin: O, dați o petrecere de logodnă? Credeam că n-o să vă bateți capul. Credeam că vreți o nuntă discretă.

— Nu e o petrecere de logodnă, accentuez eu, simțind cum mă apucă

disperarea. Mulțumesc, Colin. O să fie doar câțiva prieteni și niște spaghete bolognese. Nimic elegant, doar, îmm, paste și vin de supermarket.

— Vai, dar sună așa – așa de spontan. Și distractiv. Elaine vorbește cu atâta patos, că mă simt imediat vinovată că o exclud.

— Păi, dacă n-ai altceva mai bun de făcut, ești mai mult decât bine-venită să ni te alături, spun eu cu prefăcută însuflețire. M-am gândit că nu e genul tău, dar...

— Dragă, noi nu suntem snobi, sare Elaine, și mă fac mică la auzul cuvântului „noi”, fiindcă, bineînțeles, știu că nu se referă la ea și la micuța Becky. Mie și lui Luke ne-ar face plăcere să venim la mica ta petrecere cu spaghete. Deși nu știam că știi să gătești, hahaha.

— A luat lecții, îi spune Shirley. Oh. Bine, sper să vă distrați excelent cu toții, adaugă ea aspru, și mă simt ca ultimul om.

— Presupun că tu te duci, nu? îl întreabă Gloria pe Colin. Adică, fiind chiriașul lui Rosie. Nu c-aș aștepta vreo invitație, adaugă Gloria cu un zâmbet uriaș pe față. Dar dacă e nevoie de ajutor la gătit, îmi știi numărul de telefon – sună-mă. Am să fiu fericită să rămân în umbră și doar – să ajut.

— Nu mi-am făcut niciun fel de planuri, îi răspunde Colin monoton.

Mă gândeam să-mi petrec seara verificând și ștergându-mi de praf colecția de trenulețe.

La dracu', la dracu', la dracu'.

N-am vrut să-l supăr pe Colin. Am presupus doar că n-ar vrea să fie cu noi. Pentru că, în celelalte două dăți când mi-au venit prietenii în vizită, Colin a dispărut sus, cu toate că i-am spus că e bine-venit să stea cu noi. Am presupus că mâine s-ar întâmpla la fel, așa că nu l-am mai întrebat. Cum am devenit dintr-odată cea mai lipsită de inimă persoană de pe fața pământului?

Respir adânc. N-am altă soluție.

— După cum am spus, e vorba doar de câțiva prieteni și-o masă

neprotocolară cu spaghete, spun eu. Dar dacă vreți să veniți cu toții, o să fie grozav. Cu cât vom fi mai mulți, cu atât va fi mai vesel, adaug, un pic de tot isterică.

Cum naiba am să gătesc pentru cincisprezece oameni? Unde vor sta?

Pot s-o fac. Mă pot descurca. Le-am sunat mai devreme pe Carmen și Jess. Îmi aduc masa pliantă a lui Jess și vase și tacâmuri în plus. Și scaune.

Cristoase, o să fie toți aici într-un minut, iar eu nici n-am fiert apa pentru paste! mai bine să m-apuc de treabă.

— Mă lași s-ajung la sertarul ăla, Rosie? întreabă Colin, taman când torn sosul pentru spaghete din patru cratițe (dintre care două sunt noi, pentru că aveam nevoie de cratițe în plus ca să gătesc mâncare în plus) în patru terine (dintre care două sunt noi, pentru că aveam nevoie de terine în plus în care să țin mâncarea în plus), ca să-l păstrez fierbinte în cuptor cât timp spăl cele patru cratițe, fierb apă în ele și-apoi fac paste.

Oftez, las jos polonicul și mă dau din calea lui Colin.

— Rosie, Colin abia a curățat bucătăria și tu ai murdărit-o iar, se enervează mama, iar eu îmi țin respirația și număr până la zece. Uite, spune ea, dându-mi o farfuriuță și un șervet, și mă abțin din răspuseri să nu urlu de frustrare. Pune polonicul pe farfurie și mai curăță aici o dată, uite ce frumos.

Nici mama nu fusese inițial pe lista invitaților din seara asta, dar totul s-a schimbat când a sunat dimineață ca săl invite pe Colin să meargă cu ea la bingo. Au devenit foarte buni amici în ultima vreme. Colin, bineînțeles, i-a spus că dau o petrecere de logodnă.

Ce altceva puteam să fac ca să mențin pacea mondială dacă nu s-o invit? Prin urmare, bineînțeles, a trebuit s-o invit și pe bunica Elsie. Și pe Sid și Alf, pentru că-i încă prinsă în triumphiul ei amoros și nu voiam să fiu pârțitoare.

— Totul e sub control? întreabă Jonathan din ușă. Ne distrăm de minune aici. Nu vreau să te panichez că întârziem cu cina, dar lumea începe să sosească. Voiam numai să văd dacă ai nevoie de-o mână de ajutor, dar știi cât de nepriceput sunt în bucătărie. Văd însă că sunteți un echipaj complet aici – eu mă duc să aranjez băuturile, spune el, zâmbindu-le vesel mamei și lui Colin, fără să observe cătuși de puțin expresia disperată, înnebunită de pe fața mea, și dispare înapoi în camera de zi.

— Va trebui să pui sosul în terine și în cuptor ca să ai destule cratițe să fierbi pastele, îmi spune Colin cu înțelepciune, și-mi vine să-l zgâlțâi.
— Nu mai ai un polonic? întreabă mama. Te ajut și eu. Vai, ai pus vasele la cald în cuptor? De ce nu mă lași pe mine...

— Pot să ajut cu ceva? întreabă Luke vesel din ușă, și mă panichez și mai rău.

Așadar, a venit. „Încă o pereche de mâini de ajutor”, mă gândesc eu isterică, amintindu-mi și de ce sunt capabile mâinile astea. Și ce s-a întâmplat ultima oară când a venit... — Nu, nu, spun și eu veselă. Totul e bine, totul e în ordine, mă bucur să, îmm, te văd, hahaha.

Luke, mereu un bun observator, după cum știm, recunoaște expresia disperată, înnebunită de pe fața mea și face ceva destul de neașteptat și bun.

Ridică la mine sprânceana sarcastică și-mi oferă un zâmbet blând și înțelegător.

Și apoi mă salvează.

— Avem mare nevoie de ajutor aici, îi spune mamei. Flora și Ned au sosit cu masa și avem nevoie de dumneavoastră să... o așezați.

— Ah, păi ați deschis ușile dinspre curte? Trebuie să ne extindem în curte dacă vrem să încăpem toți, spune mama, îndreptându-se spre ușă.

Serios, Rosie, nu-ți stă în fire să fii așa dezorganizată și să lași lucrurile până în ultimul minut.

— Colin, mai avem nevoie de două scaune. Dacă ai vrea să aduci tu scaunul de la masa de toaletă din camera lui Rosie și taburetul din baia mare, s-ar rezolva problema cu locurile. Rămân eu să mă ocup aici, încheie el, tocmai când Carmen apare în bucătărie și aude tot.

Fața îmi ia foc, fiindcă Luke n-ar fi putut avea informațiile astea decât dacă ar fi fost în dormitorul și în baia mea. Și a fost...

— Da, am... observat scaunele adineauri, când am folosit baia mare, adaugă Luke când își dă seama ce-a spus.

— Sigur, îi spune Colin fără să i se clintească un mușchi, în timp ce-și șterge mâinile cu șervetul de vase. Dar expresia lui e întotdeauna imobilă, așa că cine știe ce gândește? Dacă Rosie e sigură că nu mai are nevoie de mine în bucătărie?

— Nu, nu, mă descurc. Îmm, mulțumesc, Colin. Carmen, scârțâi eu. Ce mă bucur să te văd, adaug un pic disperată, ceea ce sună total nebunesc, pentru că am văzut-o mai devreme, când a trecut să lase niște tacâmuri și vase.

— Voiam să te întreb dacă ai nevoie de ajutor, îmi spune ea, uitându-se când la mine, când la Luke cu o licărire curioasă în ochi. Dar văd că tu și Luke aveți totul sub control. Își răsuțește o șuviță din părul ei roșcat – semn rău, înseamnă că se gândește, pune lucrurile cap la cap și se prinde.

Carmen se uită la mine cu o expresie care spune că n-a crezut niciun cuvânt din scuza lui Luke și în care citesc „Las’ că spui tu totul acuși”. Îmi zâmbește zeflemitor și ne lasă într-o tăcere apăsătoare.

— Așa – tu termini de transferat sosul, îmi spune Luke, pus pe treabă.

Îmi dai fiecare cratiță când termini, eu le spăl și pun apă pentru paste. Ce zici?

— Mulțumesc, îi spun eu rușinată,

concentrându-mă cu furie asupra „sosului.

— Cu plăcere, îmi spune el blând. Și apoi: Scuze pentru chestia aia. Nu m-am gândit. Crezi că a înghițit scuza?

— Nu, îi spun, înfierbântându-mă tot mai tare. Dar am să mă străduiesc s-o conving.

— Bine, bine.

Următoarele câteva minute lucrăm cot la cot într-o tăcere totală, eu întrebându-mă amețită și confuză de ce mă ajută, și cum să-i explic situația lui Carmen.

— Dragă, mă întrebam unde-ai fugit, îi spune lui Luke Elaine, o nălucă în mătase bleu-pal, intrând în bucătărie. Ah, ajuți la gătit? Credeam c-ai luat lecții, Rosie, spune ea râzând, reușind cumva să mă facă să par ineptă. Luke, tu ar trebui să fii musafir. Sunt sigură că Rosie se poate descurca. Ba, am să

ajut și eu, dacă vrei.

— Ar fi grozav, dar nu vrem să-ți distrugi rochia asta frumoasă cu sos de spaghete, îi spune Luke, iar Elaine face un pas înapoi, cu groaza întipărită

pe față la gândul că s-ar putea întâmpla una ca asta. Ai fi în schimb un înger dacă ai vrea să le spui tuturor să se așeze la masă. Mâncarea e gata, îi zâmbește el afectuos.

Și îmi amintesc că Luke și Elaine sunt împreună, la fel cum și eu și Jonathan suntem împreună. Ceea ce e bine. Grozav.

— Foarte bine, ce-ai zice să servim de-aici? mă întreabă el în timp ce scurge pastele iar eu scot terinele cu sos din cuptor. Eu pun pastele, tu torni sosul deasupra și o fac și pe ospătarul. Ce zici?

— Grozav. De ce mă ajuți? trântesc eu.

— Păi, știi cât de înspăimântător e să gătești pentru atâția oameni, am experiență de pe vremea studenției, când stăteam în cameră cu un australian foarte sociabil care invita în fiecare sâmbătă seara vreo doisprezece colegi să mănânce paste. Și la urma urmei, adaugă el încet, e logodna ta, iar până

acum ți-ai petrecut-o spetindu-te toată ziua în bucătărie, presupun, în plus, continuă el, întinzându-mi două farfurii ca să torn sosul, îți sunt, îmm, dator.

Îmi... pare rău pentru ce s-a întâmplat. Lipsa de comunicare. Eu n-ar fi trebuit să... Se oprește și respiră adânc.

— Noi n-ar fi trebuit să. Consideră capitolul încheiat. Încerc să par veselă și nepăsătoare, dar vocea-mi sună ca un chițait de șoarece fugărit.

— N-am vrut să spun chiar... Se oprește, oftează și se uită la mine.

Apoi închide gura, când Jonathan intră grăbit în bucătărie.

— Mai avem vin roșu? întreabă Jonathan, și vraja s-a rupt. E mai bine așa, fiindcă nu sunt sigură că vreau să aud ce are Luke de spus.

Spaghetetele sunt un succes. Mă rog, nu-s perfecte, dar măcar sunt cu desăvârșire comestibile. Ca și spuma de ciocolată pe care am făcut-o dimineață și-am pus-o cu lingurița în nouăsprezece boluri mititele.

Și în timp ce prietenii și familia mea mănâncă, beau și ridică paharele în cinstea bucătăresei și a fericitului cuplu, eu sunt neașteptat de tristă din cauza ultimelor cuvinte ale lui Luke. Că regretă că s-a încurcat, chiar și pentru scurt timp, cu mine. Că regretă că s-a culcat cu mine.

Bineînțele, și eu regret. Bineînțele.

— Dacă aș fi cu vreo treizeci de ani mai tânără, ți-aș da de furcă, chicotește bunica Elsie către Luke, bătând din gene și clămpănind din proteză. Sau te-aș invita să-mi vezi piticii de grădină. — De ce să lăsăm două decenii să stea între noi? o vrăjește Luke. Aș

fugi în clipa asta cu dumneavoastră, dar mă tem că Sid și Alf mi-ar da de urmă și mi-ar trage o bătaie soră cu moartea.

Sid și Alf sunt (a) de optzeci și patru de ani, cel mult un metru șaptezeci, gras, și (b) un gigolo de șaptezeci și cinci de ani, cel mult un metru șaptezeci, costeliv. L-ar provoca probabil pe Luke la o partidă de remi și i-ar lua toți banii pentru bunica, dar fizic, nu-s în stare. Bine, nu în sensul ăla, evident. Îmi alung imediat toate gândurile despre viața sexuală a bunicii.

— Ah, bine, nu poți să condamni o fată că încearcă, își fâlfâie bunica genele de sub părul lila. Liliachiul, se pare, e noul bleu. Va trebui să mă mulțumesc cu triumphiul meu amoros. Bineînțele, Rosie a noastră seamănă leit cu mine când eram de vârsta ei. Și nu e măritată. Încă, adaugă ea fără

rost, și pulsul mi se accelerează când se întoarce cu pași șovăitori în bucătărie, la Alf și Sid, care o iau îndată la dans.

Încă nu poate să aleagă între ei, iar ei par să fie mulțumiți s-o împartă.

Dar cred că la vârsta ei poate foarte bine să facă ce-i place.

Încerc să-mi alung gândurile.

Luke și cu mine suntem singuri în hol, și obrazii

mi se încing când altă tăcere incomodă se

instalează între noi. Spun altă tăcere incomodă

pentru că

de-a lungul ultimelor patru săptămâni trecute de la cina cu spaghete, se pare că n-am putut face nicio mișcare fără să dau peste Luke.

De fiecare dată când mă duc la petrecerea de sâmbătă seara sau când stau cu micuța Becky, apare și el. Cu Elaine, care a devenit abonată la cinele noastre de sâmbătă seara. Nu că m-ar deranja.

De fapt, e o minciună, dar cred că e ca-n vorba aceea veche, despre iarba care pare mai verde la vecini.

Din păcate, bunicii i-a căzut cu tronc Luke și crede că ar trebui să scap de Jonathan și să mă culc cu el.

Luke se uită la mine cu o privire ciudată.

— N-o băga în seamă pe bunică-mea, hahaha, bolborosesc eu,

blestemându-mă pentru că par o idioată. Are niște idei ciudate, uneori, hahaha. Doamne, ar trebui să tac naibii din gură.

— E adorabilă, îmi spune Luke, fără să zâmbească. E unică, întocmai ca nepoata, spune el, și inima îmi bate mai repede. Iar apoi, ca de obicei, schimbă subiectul. Cum merge cu planurile de nuntă?

Întotdeauna mă întreabă despre planurile de nuntă când intervin tăcerile astea stânjenitoare.

— Imm, bine. Bine.

Dar a vrut să spună că sunt unică în sensul bun sau în sensul rău?

Înainte să mă pot gândi la asta, și nu că mi-ar

păsa, pentru că ar însemna sămi pară și mai rău

pentru ce s-a întâmplat între noi, Charlie și Lewis

intră clătinându-se pe ușă.

— Asta-i ultima cutie, spune Charlie, cărând împreună cu Lewis ceea ce cred că e monitorul calculatorului lui Colin, jos pe scări, în apartamentul de la demisol.

Da, eu am fost cea care a reușit să-l facă pe Colin și se mute în demisolul mamei – un alt moment Amelie. Mama, după petrecerea cu spaghetti, a început să-l invite la prânzul de duminică, împreună cu Jonathan și cu mine, pentru că nu voia să se simtă lăsat pe dinafară, iar când am văzut cât de bine se înțeleg, mi s-a părut o idee bună să le bag asta în cap. Mama crede că a fost ideea ei, dar nu mă deranjează că-și arogă meritul.

— Slavă Domnului că s-a terminat cu lucrurile lui Colin. Sprânceana sarcastică a lui Luke își execută mișcarea, în timp ce el își dă părul de pe frunte. Cine-ar fi crezut că un om poate avea atâtea trenulețe?

Oh, aș vrea să nu facă asta. E prea... prea al naibii de sexy.

Știți ce sentimente îmi stârnește Luke în ținută protocolară, dar la naiba, să-l văd într-o pereche de blugi vechi și un tricou strâmt mă înnebunește. Nu că m-ar interesa, bineînțeles, fiindcă peste opt săptămâni mă mărit cu Jonathan.

Aș vrea ca Jonathan să fi fost aici, nu în Manhattan, într-o călătorie de afaceri. E vorba doar de un transfer de dorință, atâta tot.

— Am terminat, spune Colin cu vocea lui inexpresivă, când apare din demisol cu Charlie și Lewis. Mulțumesc tare mult pentru ajutor.

— Nicio problemă, bătrâne. Charlie îl bate pe spate.

— Cred că asta cere o gustare lichidă, spune Lewis, frecându-și mâinile.

— Ce ziceți, flăcăi? rânjește Charlie. Nu-l putem lăsa pe Colin la necaz, iar dacă o să locuiască aici, ar trebui să-l ajutăm măcar să se familiarizeze cu crâșmele locale.

— Eu sunt tare pe poziție, dă Luke din cap.

— Dragă, am mai avut discuția asta, îl tachinează Charlie, făcându-mi din ochi. Știm că stai bine la capitolul ăsta.

— Eu nu-s mare băutor, protestează Colin, deloc surprinzător, iar pe mine începe să mă doară capul.

— Haide, Col, trăiește și tu un pic, îi spune Lewis.

— Dar...

— Niciun dar. Luke ridică mâna, și inima-mi bubuie în urechi, căci îmi amintesc când mi-a spus același lucru mie. Și m-a luat în brațe și-apoi am zburat spre Piccadilly Circus.

Trebuie neapărat să încetez cu asta.

Vedeți, în locul viselor în care Luke mă salvează și evadăm în lumina apusului, sau al coșmarurilor cu prăjire și cărbuni încinși, am început acum să retrăiesc fiecare secundă pe care am petrecut-o cu el. Inclusiv sexul. Nu-i bine deloc, dar cred că-i doar un semn al emoțiilor dinainte de nuntă.

După ce mă mărit cu Jonathan, el va fi singurul bărbat cu care o să mai fac sex. E-un gând cam înspăimântător, nu? — Cred că pot să mă descurc cu o halbă sau două, atunci, mormăie Colin.

— Și tu, Rosie? Luke e așa ispititor. Așa ispititor...

Instantaneu, imaginația mea fecundă evocă o imagine a lui Luke în bluza lui albă de doctor, cu un stetoscop la gât, ceea ce e ciudat, pentru că nu l-am văzut niciodată în mediul lui profesional. În rest, e gol. O, Doamne.

— Tentant, dar nu. Nu trebuie să mă înmoi. Am de făcut planuri de nuntă.

— Luke e deja aici, îmi spune Elaine când deschide ușa casei ei din Hampstead.

„Ah, grozav. Înc-o tăcere stânjenitoare și-o

fantezie erotică”, mă gândesc eu sarcastică.

Elaine s-a mutat înapoi în casa ei, cu doica Hodges și micuța Becky, la scurt timp după botez. A motivat că își vrea înapoi vechea viață, pentru că

tanti Pat se agita prea mult, dar eu bănuiesc că s-a mutat pentru că își voia înapoi intimitatea, ca să poată face sex cu Luke.

Trebuie să încetez. Nu trebuie să mă gândesc

la cuvintele „sex” și „Luke” în același timp.

— Știi, îmi spune Elaine în șoaptă, luându-mă de braț, cred că-mi va pune întrebarea foarte curând. Vai, sunt așa fericită. Luke e perfect, nu crezi?

— Îmm, păi... v

— Bineînțeles, întreb pe cine nu trebuie, ciripește ea. Evident că nu pentru tine, pentru că tu ești îndrăgostită de Jonathan.

— Da. Dau din cap. Fiindcă așa e. Îl iubesc pe

Jonathan, cu care mă mărit peste două săptămâni,

pentru că e confortabil ca o pereche de pantofi

vechi.

Cu răbdare și perseverență, s-a mulat perfect pe piciorul meu metaforic.

Așa că-i o rușine, zău, că pantofii pe care mi i-a adus din călătoria în Manhattan sunt prea mici. Tot Jimmy Choo. De data asta, de culoarea fildeşului, ca să se potrivească la rochia de mireasă. Un gest extravagant pentru nunta noastră discretă, la preț redus, dar a vrut să am ceva deosebit, ceea ce e foarte drăguț, nu-i așa?

Evident, asta a însemnat să comand alții pe mărimea mea, de pe website, și sper să ajungă înainte de ziua nunții.

— Nu cred că va mai dura mult până să vă urmăm și noi la altar.

Desigur, trebuie să așteptăm să se termine cu divorțul lui. De fapt, Rowan a organizat strângerea de fonduri la care mergem diseară. E așa civilizat să

rămâi prieten cu persoana de care te desparți, nu crezi? Bineînțeles, va trebui să pun capăt poveștii ăsteia după nuntă. Mă gândeam să facem nunta la anul, în toamnă. Mami va avea timp berechet să se ocupe de aranjamentele necesare.

— Grozav, zâmbesc eu, dar îmi simt mușchii feței încordați.

— În orice caz, mama decide, îmi spune Elaine încet când intrăm în camera de zi. Uite cine-a venit, dragă, îi ciripește ea lui Luke. Viitoarea noastră mireasă.

— Mă bucur să te văd, Rosie.

— La fel, mint eu, fiindcă nu-i nicio bucurie să-l

văd iar în ținută protocolară. Deja m-am

înfierbântat pe sub puloverul de angora roșu.

Instantaneu, evoc o imagine a lui Luke îmbrăcat în smoching

și cu papion la gât. În rest, e gol... — Cum merg planurile de nuntă?

— Vai, dragă, Jonathan a făcut lucrul cel mai romantic, ciripește iar Elaine. I-a cumpărat lui Rosie pantofi de nuntă Jimmy Choo. Nu-i așa că-i foarte frumos din partea lui?

— Foarte, zâmbeste Luke zeflemitor, deloc pe gustul meu.

— Mă duc să-mi iau mantoul, spune Elaine, și plecăm. Becky ar trebui să doarmă dusă până la unsprezece. Doica Hodges a hrănit-o acum vreo jumătate de oră, înainte să plece.

— Îți vin? mă întreabă Luke după ce Elaine pleacă să-și caute mantoul.

— Bineînțeles, mint eu.

— Scuză-mă. A fost cam urât din partea mea, adaugă el, surprinzându-mă. Bine, atunci. Ți doresc toată fericirea din lume. Rosie?

— Da? îmi ridic ochii spre el. Mă doare gâtul de lacrimile pe care le înăbuș.

— Eu... Respiră adânc. Am vrut mereu să lămurim...

Mă lasă nervii. „Pericol la orizont”, țipă vocea aia din creier.

— Gata, dragă? ciripește Elaine din ușă, stricând momentul, ceea ce e o ușurare.

— Absolut. Noapte bună.

Și pleacă.

Viitoare mireasă

Confesiunea lui Rosie:

Am auzit undeva că femeile singure trăiesc mai mult decât cele măritate... Prin urmare, mi se pare cât se poate de normal ca o mireasă să aibă ezitări în ziua nunții... nu-i așa?

— Ești sigură că asta vrei? mă întreabă bunica Elsie.

E ciudat să mă întrebe așa ceva când mă îmbrac cu rochia de mireasă, în ziua nunții mele, nu? Bineînțeles că nam îndoieli. Sunt doar un pic derutată de ceva ce-am descoperit ieri...

— Bineînțeles, îi spun eu, zâmbind radioasă, în timp ce-mi pun cerceii cu perle ai străbunicii Mayford.

Ceva vechi...

Cel puțin, cred că zâmbetul meu e radios. Nu-s decât emoțiile dinaintea nunții.

— De ce mă tot întrebi?

— Jonathan e un tip drăguț. Mă tem doar că nu-i destul de sexy pentru tine.

— Bunico, el e perechea mea de pantofi comozi, vechi, purtați, îi spun eu, în timp ce-mi trag pe picior jartiera de dantelă.

Ceva nou...

Sunt derutată, înțelegeți, și încerc să mă gândesc bine. Ziua de ieri a adus o surpriză de proporții. Am primit o factură de la terapeutul

mamei, doctorul Miller. Era de mai multe sute de lire, iar când am sunat la cabinetul lui, secretara mi-a spus că da, suma era corectă. Dar când am rugat-o să verifice, a intervenit altă femeie care mi-a spus că s-a produs o greșeală

imensă, explicându-i noii secretare că de asta se ocupă doctorul Benton, și mi-a cerut scuze pentru neplăcerea pricinuită...

Luke, se pare, plătește terapia mamei.

— Da, dar pantofi vechi și comozi nu înseamnă pantofi vechi și plictisitori, adaugă bunica Elsie, ceea ce nu mă ajută deloc. Adică, pantofii mei sunt vechi, spune ea, uitându-se în jos la papucii ei verzi cu tocuri mici și funde galbene.

Ai nevoie de ochelari de soare ca să te uiți la ei, dar are dreptate – în niciun caz nu-s plictisitori. Of, sunt terminată, știu că ar trebui să fie cea mai fericită zi din viața mea, dar știți ce stresant e?

— Uite, Luke, ăla da, bărbat sexy, chicotește ea.

— E iubitul lui Elaine, îi spun eu, exasperată. Sunt ca și logodiți.

— Dar nu-s logodiți încă. Nu-i prea târziu să te răzgândești. E aceeași teorie pe care mi-o expune de când Luke a devenit lumina ochilor ei.

Dar cât de amabil, și totuși ciudat, să plătească pentru tratamentul mamei. Va trebui să vorbesc cu el despre asta. Nu știu ce-am să-i spun, dar categoric trebuie să-i dau înapoi până la ultimul bănuț... Ah, ce înseamnă toate astea?

— Sunt pe planeta asta de aproape optzeci și șapte de ani și știu ce înseamnă când un bărbat se uită la o femeie într-un anume fel, spune bunica, dând din capul lila». Să spunem că nu se uită la Elaine în felul ăla.

— Ce zici de-un pahar de lichior? schimb eu subiectul, în timp ce-mi pun la gât perlele mamei. Ceva împrumutat...

— Nici tu nu te uiți la Jonathan în felul ăla, adaugă ea, iar eu încerc din nou.

— Te rog, bunico, las-o-ncolo, insist eu.

— Bine-atunci, dă ea din cap. Dar nu uita, când Philip spune partea aia, dacă este cineva care cunoaște un motiv pentru care tu și Jonathan n-ar trebui să vă căsătoriți, încă nu-i prea târziu să te răzgândești.

— Bunico. Vocea îmi sună ca a unui șoarece gătit.

— Nu mai scot un cuvânt despre asta. Mă duc să aduc lichiorul, da?

— Cine are nevoie de lichior când avem șampanie? își bagă Carmen capul pe ușa dormitorului. Ta daaa! Domnișoarele tale de onoare au sosit, anunță ea teatral, intrând împreună cu Jess în cameră. Bine că nu ne-ai pus să ne îmbrăcăm cu niște urâțenii, spune ea, făcând o piruetă în rochia de culoarea șampaniei aleasă de ea și Jess. Doamne, arăți extraordinar.

Credeam că noi ar fi trebuit să te îmbrăcăm, dar uit uneori cât de practică și organizată ești, mă dojenește ea, dar zâmbește.

— Nuntă fericită. Jess flutură paharele de șampanie, care zăngăne periculos când le pune pe masa mea de toaletă. Vai, ești splendidă, splendidă. Abia aștept să-mi vină și mie rândul. Își împreunează mâinile și mă face să zâmbesc, e așa molipsitoare.

I-a pus întrebarea cea mare lui Philip. A fost uimit, dar a spus da. Păi, ar fi așteptat Jess o veșnicie până se hotăra el să întrebe. Ba i-a cumpărat lui Philip și-un inel.

— Vă las, fetelor. Bunica se îndreaptă șovăitoare spre ușă, strălucind toată în poliester verde și galben aprins. Eu am s-o țin pe mamă-ta ocupată, să-i dau de treabă ca să nu vină aici, îmi face ea din ochi.

— Bun, ce-o fi o fi. Carmen tresare când dopul pocnește și șampania se revarsă peste gâtul sticlei. Nu că aș vrea să țin speech-uri sentimentale și siropoase, râde ea în timp ce umple paharele și ne dă fiecareia câte

unul. Dar dămi voie să spun, ca una dintre cele mai vechi prietene ale tale, că sper să fii la fel de fericită cu Jonathan cum sunt eu cu Paul.

Și în momentul acela, nodul din gât mi se mărește și ochii mi se umplu de lacrimi de emoție. Îmi sunt tare dragi fetele astea. Oare fac ceea ce trebuie să fac?

— Nu uita să spargi câteva farfurii, din când în când, ca să animi atmosfera, spune Carmen cu un rânjel obraznic, înveselindu-mă un pic.

— Și la fel de fericită cum voi fi eu cu Philip. Jess, din nou pe dinafară, își ciocnește paharul puțin cam prea tare de al meu și-l sparge. Vai, scuze, scuze, spune ea. N-am vrut să-l ciocnesc așa tare, uneori mă aprind cam mult. — Dă-l încoace. Carmen îmi ia repede paharul spart din mână.

Apoi îmi înșfacă mâna și mi-o ține departe de rochie, fiindcă pe-un deget mi-a apărut o pată mică de-un roșu aprins. Dacă aș fi superstițioasă, ceea ce nu e cazul, aș lua-o drept un semn rău.

— Vai, îți curge sânge, îți curge sânge, se panichează Jess.

— E în ordine, nu-i decât o tăietură mică, îi spune Carmen. Apoi, mie: Uite, ține apăsată batista asta acolo. Presiunea va opri sângele imediat. Jess, du-te și mai adu niște pahare, și nu-i spune doamnei Mayford ce s-a întâmplat. O să sune la urgențe dacă-i spui, glumește ea, și zâmbesc.

— Dar cioburile...

— Mă ocup eu de ele. Huș, o dă Carmen afară. De fapt, asta-i o întâmplare fericită, spune ea imediat ce Jess a ieșit din cameră.

— Ce? Nervii mei sunt deja întinși la maximum. Crezi că e de rău augur, crezi că eu și Jonathan suntem condamnați?

— Nu. Ridică o mână. Nu începe, asta ne-ar mai lipsi, să intri și tu în panică. Ține mâna aici, spune ea desfăcând un plasture și lipindu-mi-l pe deget. Voiam doar să te întreb dacă ești sigură de pasul ăsta.

— *Et tu, Carmen?* oftez eu.

— N-am să mai aduc vorba niciodată despre asta. Dar vreau să mă asigur că te măriți cu Jonathan din motivele corecte. Că nu ești doar prinsă de toată febra cuplărilor care a izbucnit printre noi în ultimele luni și crezi că

se cade să faci la fel, în loc să vrei s-o faci. Că nu nutrești ceva mai mult decât atracție fizică pentru un anume doctor misterios, unul sexy și primejdios.

Dumnezeule, e mult prea deșteaptă pentru mine, uneori.

— Dumnezeule, a fost un discurs lung Trag de timp.

— Trebuia să mă descarc. De altfel, tu știi că eu știu că e ceva ce nu-mi spui în legătură cu acel doctor băutor-decafea-de-la-McDonald's. Face o pauză. Apoi adaugă blând: Vorbește acum sau taci pentru totdeauna.

Ultima ei replică, extrasă din slujba de cununie pe care o voi asculta peste o oră, mă lasă fără cuvinte.

— Charlie și Lewis sunt jos. Jess apare brusc în cameră cu niște pahare de plastic. A, bunica ta mi-a dat astea, spune ea în timp ce eu și Carmen încă

ne uităm una la alta. A, a venit și Luke. Vrea să schimbe o vorbă cu tine, adaugă Jess, și-acum ne-ntoarcem amândouă și ne uităm la ea. I-am spus s-aștepte să văd dacă ești îmbrăcată.

— Cioc, cioc, zice Luke din ușa dormitorului.

Bunica ta a spus că pot urca. — Îmm, bună.

Intră. Ce... ce surpriză, spun eu, fiindcă așa și

e, fiindcă e ultima persoană pe care mă aștept
s-o văd.

Doamne, dar arată minunat.

Când intră în dormitor, inima îmi bate mai repede ca de obicei și vreau să-i netezesc părul ciufulit.

— Îmm, știi că e cam neobișnuit, dar aș putea să vorbesc între patru ochi cu viitoarea mireasă? le zâmbește el lui Carmen și Jess.

— Absolut. Carmen, imediat intrată în priză, îmi aruncă o privire plină de înțeles, doar că nu sunt sigură ce vrea să însemne. Vino, Jess. O împinge pe Jess afară din cameră. Așteptăm jos.

— Dar... începe Jess, dar nu mai apucă să spună nimic.

Când Carmen închide ușa în urma lor, o altă tăcere stânjenitoare se instalează între noi.

— N-am vrut să plec fără să-mi iau rămas-bun, îmi spune el într-un târziu, înfundându-și mâinile în buzunarele pantalonilor.

Și-abia atunci observ că e îmbrăcat în pantaloni

de stradă, nu în ținută formală, și mă întreb ce se
întâmplă.

— Tu nu... Mă opresc. Nu vii la nunta mea?

— Îmi pare rău. Am simțit că trebuie să-mi iau la revedere personal.
Având în vedere că ți-ai dat osteneala să mă inviți la nuntă.

— Pleci? Inima-mi sare în gât. Ceea ce e ridicol, pentru că mă mărit
cu Jonathan în aproximativ cincizeci și cinci de minute. De ce mi-
ar păsa dacă Luke o să fie prezent sau nu?

— Da. A apărut o ocazie pe ultima sută de metri, și cum nu mă reține nimic aici, m-am gândit, de ce nu? Fac schimb cu un coleg american. Voi petrece următoarele șase luni în New York. — Nu-i cam pe neașteptate? mă panichez eu, ceea ce e ciudat, pentru că

localizarea lui Luke pe planetă n-ar trebui să aibă un asemenea impact asupra mea. Dar New York. E așa departe...

Voi fi doamna Jonathan Leicester, îmi reamintesc.

— O decizie de ultim moment, spune el fără să zâmbească, uitându-se la mine în felul ăla al lui adorabil. Trebuia să plece un alt coleg, dar a fost nevoit să renunțe în ultima clipă. Aseară, de fapt.

— Nu-i cam riscant?

N-ar trebui să-mi pese dacă Luke vine la nunta

mea sau pleacă din țară dintr-o clipă în alta, nu?

— Uneori trebuie să-ți asumi niște riscuri. Știi, să iei o decizie bruscă în legătură cu ceva în viață. Și chiar dacă o faci o dată și nu-ți iese, asta n-ar trebui să te oprească să riști din nou... Se oprește și nu mai spune nimic. Nu mă mai ține nimic aici, încheie el.

— Dar Elaine? Doar divorțează de nevastă-sa pentru Elaine. O iubești pe Elaine, trântesc eu. Credeam că vă căsătoriți. Știi, după ce se termină divorțul tău, bolborosesc eu. Nu se poate să plece.

— Nu sunt îndrăgostit de Elaine, îmi spune el descumpănit. Îmi pare rău dacă i-am dat, ei și tuturor celorlalți, se pare, o impresie greșită, dar nu am, și n-am avut niciodată, intenția să mă căsătoresc cu ea. Credeam că suntem simpli prieteni.

— Dar divorțezi pentru ea. De ce altceva ți-ai distruge căsnicia? Oh, știi că tu și Rowan sunteți doar prieteni, și despre actele caritabile ale familiei și toate celelalte, dar la ce bun să dai totul peste cap dacă nu...

bolborosesc iarăși, apoi mă opresc, pentru că par idioată, și vorbesc aiurea, iar divorțul lui Luke nu are absolut nimic de-a face cu mine.

— Ah, înțeleg. Elaine ți-a povestit asta. Înțeleg. Înțeleg. N-am avut nicio șansă să-ți explic – nu. Nu, e prea târziu, spune el și începe să se plimbe prin cameră. Da. Da, spune el, oprindu-se în fața mea.

— Ce e prea târziu? întreb eu, abia îndrăznind să respir, fiindcă nu sunt sigură că vreau să știu răspunsul.

— Am întâlnit pe altcineva, îmi spune Luke, privindu-mă în ochi.

— Ce s-a întâmplat? întreb, tremurând toată.

— Ea avea viața ei, iar eu am nimerit într-un moment dificil și, ei bine, n-am vrut, înțelegi. Să zgâlțâi barca.

— Deci ea nu știa că o iubești?

— N-am găsit niciodată momentul potrivit să i-o spun. Iar acum e mult prea târziu. Oricum, trebuie să plec... trebuie să ajung la aeroportul Heathrow să prind cursa Virgin Atlantic. Am vrut doar să trec și să-ți urez toată fericirea din lume, spune el, stând în fața mea.

Și atunci, când se apleacă și mă sărută ușor pe frunte, îmi vine să-l iau în brațe, să-mi asum riscul de a presupune că eu sunt cea pe care o iubește, dar, bineînțeles, n-o fac.

— Să fii fericită, Rosie, îmi spune el îndreptându-se spre ușă. Iar când se oprește și se întoarce spre mine, îmi vine să mă arunc la picioarele lui și să-l implor să rămână. Și, spune el, ridicând o sprânceană sarcastică, nu uita să mesteci bine.

Când închide ușa în urma lui, îmi dau seama că nu voi mai vedea niciodată sprânceana aceea sarcastică.

„Și mireasa e cam tristă”, mă gândesc eu și încep să râd isteric...!

— Ei? mă întreabă Carmen treizeci de secunde mai târziu, când ea, Jess, Charlie și Lewis năvălesc pe ușa dormitorului.

— A venit să-și ia rămas-bun, spun eu, și mă gândesc, și mă gândesc, plimbându-mă încolo și-ncoace prin cameră. Isteria a fost înlocuită de o spaimă absolută. Și de confuzie. Și de sentimentul puternic că sunt pe cale să fac ceva ce nu mi-am imaginat că pot face.

Și brusc îmi amintesc o poveste pe care am citit-o în ziare despre Shrek, faimosul berbec din Noua Zeelandă. Se pare că Shrek se temea să fie tuns. În fiecare an, la vremea tunsului, se ascundea într-o grotă. Cu fiecare an, lâna lui netunsă creștea tot mai lungă și mai grea, până când, după șase ani de zile, nu mai vedeai berbecul din cauza lânii.

Și mă întreb dacă nu cumva n-am fost în stare să văd pădurea din cauza copacilor... Mă întreb dacă n-am pierdut-o din vedere pe adevărata Rosie din cauză că trebuia să fiu organizată, în siguranță, de nădejde...

— Da, dragă, dar pentru asta există telefonul, spune Charlie răbdător, cocoțându-se în patul meu. Trebuie să fi fost mult, mult mai mult decât un simplu rămas-bun, dacă a venit să ți-o spună personal. Că doar nu ne face vizite la domiciliu tuturor, nu?

— Doar nu sunteți prieteni așa apropiați, nu? întreabă Lewis, cocoțându-se și el pe pat. Deși, felul în care voi doi vă uitați uneori unul la altul ne exasperează pe toți. Ai putea să pui privirile alea într-o sticlă și să le vinzi ca antidot pentru impotență.

— Eu cred c-a fost foarte cavaleresc din partea lui, spune Jess, ținându-și poalele rochiei ca să se așeze și ea pe patul meu, lângă Charlie și Lewis. Și apoi: Apropo, știu că nu sunt cea mai ageră persoană, dar nici măcar mie nu mi-a scăpat tensiunea sexuală, îmi spune Jess.

Iar eu nu pot să gândesc limpede. Cum aș putea să-l las pe Jonathan cu buza umflată în biserică, bazându-mă doar pe rodul imaginației mele? Așa ceva nu se întâmplă în viața reală, nu?

Lâna de treizeci de kilograme a lui Shrek mă apasă greu pe conștiință, și mă simt bătrână, și grea, ca și când aș încerca să alerg pe sub apă.

— Dragă, își bagă mama capul pe ușă. Pornim spre biserică. Aș putea să vorbesc cu tine între patru ochi înainte de-a pleca?

— Îmm, da. Îmi pun pe față un zâmbet fericit și mă îndrept spre palier, închizând ușa camerei în care rămân prietenii mei năuciți.

Aici, în fața mea, se află unul dintre cele importante motive pentru care trebuie să duc până la capăt ce-am început. Mama ar fi distrusă dacă i-aș

face una ca asta. La naiba, abia începe să-și revină după moartea tatei și să-și continue viața. Asta ar putea-o arunca înapoi în spirala depresiei și-a tratamentului.

Tratamentul pe care l-a plătit Luke. Îmi amintesc dintr-

odată, pentru că în vârtoarea tuturor celor întâmplare,

uitasem. Un alt punct de adăugat la marea dilemă...

— Rosie, spune ea, luându-mi mâinile într-ale ei, și lacrimile mi se înțepenesc în gât. Ești așa frumoasă. Tata ar fi așa mândru de tine azi, dacă ar fi aici. Fetița noastră a crescut mare și se pregătește să se mărite.

— Știu, îi spun eu, zâmbind stins.

— Tu ești o fată bună, spune ea, strângându-mi mâinile. Dar vreau să mă asigur că asta e ceea ce-ți dorești. Că Jonathan este exact persoana cu care vrei să-ți petreci restul vieții. Căsătoria e un pas uriaș, și dacă simți că nu-i perfect – ei, atunci, nimeni nu ți-ar lua-o în nume de rău dacă te-ai răzgândi.

— Oh.

Sunt atât de uimită, încât nu pot face altceva decât să stau cu gura deschisă, ca un pește fără aer.

— Mașina a sosit, anunță Colin din capătul scărilor. Ar fi bine să mergem. — Vin, Colin. Ne vedem în biserică, Rosie, îmi spune ea, apoi mă sărută pe obraz. Orice-ai face, să fii fericită, draga mea. Apoi coboară scările.

Ce naiba fac?

— Uite ce-i, poți să nu ne mai ții pe jar și să ne spui ce s-a întâmplat cu Luke? ies grăbite cuvintele din gura lui Carmen imediat ce mă întorc în dormitor. Pentru că n-am de gând să înghit o poveste cusută cu ață albă despre nu știu ce rămas-bun, fiindcă-i limpede pentru oricine care se uită la el că-i îndrăgostit de tine rău de tot.

Prietenii mei dau cu toții din cap.

— Dar de ce n-ați spus nimic?

— Am spus, dragă, zice Charlie.

— Te tot întrebăm dacă ești sigură în legătură cu Jonathan, sare și Lewis.

— Fiindcă nu puteam să ne amestecăm prea mult, fiindcă dacă ne înșelam, ți-ar fi venit greu să mai ai încredere în noi, și-a trebuit să te lăsăm să-ți dai seama singură, intervine Jess, foarte pe fază de data asta. Exact așa cum m-ați lăsat și voi pe mine să-mi dau seama că Aster nu era pentru mine, iar Philip a fost în tot timpul ăsta sub nasul meu.

— Eu știu că Domnișoara Secretoasă ne ascunde mult mai multe.

Vorbește, îmi ordonă Carmen.

Și vorbesc.

Și pe măsură ce o fac, mă simt precum Shrek, prins în sfârșit și tuns în direct, la National New Zealand TV. Puțin câte puțin, cu foarfeci buni și cu băgare de seamă, frizerii l-au scăpat de povara purtată ani de zile.

Încep cu sărutul din Piccadilly Circus și mă simt mai ușoară.

Le povestesc despre noaptea noastră de pasiune, și despre cum am aflat că Luke era însurat, și mă simt și mai ușoară.

Le povestesc despre confidențele lui Elaine la botez.

Parcurg din nou tot drumul, fiecare moment pe care l-am petrecut cu el și la sfârșit, când le povestesc ce mi-a spus Luke acum câteva minute, și că tocmai am descoperit că el îi plătea tratamentul mamei, se uită toți la mine tăcuți, cu ochii mari.

— Ești plină de surprize. Deloc surprinzător, Carmen își recapătă prima glasul. Bănuiam eu ceva, dar nu pot să cred că nu ne-ai spus nimic atâta vreme – câte luni?

— Da, dar credea că s-a culcat cu un bărbat însurat, accentuează Jess.

— Păi, asta a și făcut, adaugă Charlie, rânjind. Chiar dacă n-a știut că e însurat. A fost cam urât din partea lui Luke, totuși. Ar fi trebuit să-ți spună înainte să sară în pat cu tine.

— Nu prea i-am dat șansa, spun eu, roșind.

— Da, da, dar ce mai facem noi aici? spune Carmen. E clar. S-a îndrăgostit de tine, i-a cerut lui Rowan divorțul, apoi tu te-ai dus și te-ai logodit cu Jonathan. Nu-mi vine să cred c-ai luat de bune toate comentariile lui Elaine. Doar știi cât îi place să înflorească adevărul.

— Știu.

— Deci, ce-ai de gând să faci? Pentru că, scumpe te, vorbim aici despre viitorul tău, mă îmboldește Charlie.

— Uneori trebuie să te încrezi în cineva, chiar dacă asta poate însemna și dureri de inimă, adaugă Lewis. Și momente stânjenitoare cu alunițe.

În momentul ăla, când toată viața îmi trece pe dinaintea ochilor, când toate gândurile îmi vuiesc în creier, totul se condensează într-un singur lucru.

Știu exact ce-am să fac.

Am să risc totul.

— Vreau să merg la aeroportul Heathrow și să-l găsesc pe Luke.

Indiferent dacă aveți sau nu dreptate. Indiferent dacă spune da sau spune nu și-o să mă fac de tot râsul.

— Da. Carmen ridică un pumn triumfător spre tavan. Charlie, tu și Lewis aflați ce linii aeriene au zboruri spre New York azi, în două sau trei ore.

— Zboară cu Virgin Atlantic, spun eu.

— Păi, vezi – e un semn clar că vrea să te duci după el, îmi spune Jess.

— Eu încerc să văd dacă-i pot prinde pe Flora și Ned la celularul Florei înainte să plece la biserică, spune Carmen. Ned are o furgonetă în care am încăpea toți. Pentru că mergem toți cu tine.

— Dar ce fac cu Jonathan? Na, am spus-o. Mai

am încă un strat de lână care trebuie tunsă...

— Îl sun pe Philip și-i spun ce se întâmplă, spune Jess. O să-l pună el la curent pe Jonathan. E cumsecade, așa de cumsecade și minunat, și se pricepe la lucruri din astea.

— Appreciez oferta, îi spun eu, cu inima grea pentru ce sunt pe cale să fac, dar trebuie s-o fac. Dar trebuie să mă duc la biserică și să-i spun eu însămi. Dacă am de gând să-i distrug viața și să-i frâng inima, merită s-o audă chiar din gura mea.

Și în timp ce încerc să prind curaj pentru ce urmează să fac, mă întind după pantofii strâmți Jimmy Choo pe care mi i-a cumpărat Jonathan pentru nuntă.

Merit să sufăr.

21

Plecarea unui avion

cu reacție *Confesiunea*

lui Rosie:

Știați că inima umană pompează cu o presiune suficientă ca să împrăște sângele la nouă metri?

Menționez acest fapt interesant, deși cam crud, pentru că sângele meu pompează cel puțin dublu, din cauza anticipării nervoase a ceea ce sunt pe cale să fac...

Douăzeci de minute mai târziu, când limuzina închiriată pentru nuntă oprește în fața bisericii, iar noi ieșim de-a valma în aerul rece de noiembrie, îmi vine să vomit.

— Să fiu a dracului, uite ce față ai, spune Carmen, ridicându-și fusta și scoțând sticluța de coniac din șmecheria elastică prinsă de coapsă. Am adus asta cu mine pentru cazuri de urgență. Cred că putem afirma fără niciun dubiu că avem o astfel de situație. Bea niște coniac.

Iau cu mâinile tremurânde sticluța și sorb o înghițitură zdravănă din spirtul tare, care-mi ajunge vâjâind în stomac.

— Nu-ți face griji, nu-ți face griji, îmi spune Jess. Valurile vieții pot fi și mai rele.

Cum aud de valuri, cum mă apucă răul de mare, așa că mai iau o înghițitură de coniac înainte de a i-l pasa lui Charlie.

Ned, Flora și Paul așteaptă în fața bisericii, fiindcă i-a sunat Carmen și i-a pus la curent. Paul, care joacă azi și rolul de fotograf, nu face de astă dată niciun fel de instantanee duioase cu nuntașii dând pe gât coniac, pentru că nu prea e un moment Kodak, nu?

— Fată dragă, frumos tărăboi, îmi spune Flora cu glas tunător, clătinând din cap, dar ochii îi sunt calzi și înțelegători.

— Știu. Sunt o idioată. Îmi pare rău, spun eu cu toată sinceritatea. Mă simt îngrozitor pentru ceea ce mă pregătesc să fac.

— Nu, e bine că ți-ai dat seama înainte de slujbă, îmi spune Ned binevoitor. Mai bine să vă despărțiți acum. Dar Luke? Zău că n-am habar.

Nu e genul să se confeseze, deși știam că îl frământă ceva.

— Nici eu nu știu, scutură din cap Flora.

— Probabil că numai noi trei nu ne-am prins, le spun eu, tremurând de emoții și de groază și de frig. Mai bine m-aș duce să termin odată cu asta.

— Noroc, fată dragă, spune Flora, strângându-mă încurajator de braț.

Philip e instruit. De îndată ce-l vede pe Ned deschizând ușa, o să-l trimită pe Jonathan în Amélie ca să poți, știi tu, îmm...

— Să-i frâng cu nepăsare inima și să-i distrug viața, spun eu cu amărăciune.

— N-aș spune chiar așa, îmi zice Carmen. Îl și salvezi de la o nefericire sigură.

— Dar dacă aș fi făcut-o înainte de-a se ajunge la nuntă, mă bocesc eu.

Oh, cât de rănit și de umilit o să se simtă. Îmi ascund fața în mâini.

— Mai bine s-o rupi repede și definitiv, îmi spune Charlie.

— Decât să-l lași să-și facă speranțe deșarte, încheie Lewis în locul lui, și zâmbesc descurajată văzându-i cum par să se completeze unul pe altul zilele astea.

— Ești sigură că nu vrei să fac eu, ăă, onorurile? mă întreabă Ned, oprindu-se cu mâna pe clanța ușii.

— Nu. Jonathan merită mai mult, spun eu, înghețată toată, în ciuda coniacului băut. Îmm, voi rămâneți aici și, îmm, ne vedem după aia. E în regulă, Ned, fă ce trebuie să faci.

Și în timp ce-l aștept pe Jonathan în pronaosul întunecos, secundele trec greu, și stomacul mi-e greu.

Condamnata care-și așteaptă călăul. Și mă

gândesc la toate momentele frumoase pe care le-am trăit împreună, și cât de amărât va fi, și cât de mult țin la Jonathan. Dar în cele din urmă, să ții la cineva nu-i de-ajuns.

— Rosie? E Jonathan. Philip a spus că e o problemă? O, dar arăți grozav.

E așa elegant și mișto, și așa cumsecade, încât mă urăsc și mai mult.

— Jonathan, spun eu încet, cu vocea ca un dangăt de înmormântare.

Cum pot să-i fac asta? Sunt o persoană oribilă, îngrozitoare.

— Totul e, îmm, în regulă? întreabă el albindu-se la față ca varul, iar eu îmi fac curaj să vorbesc.

— Nu, Jonathan, îi spun. Poți, te rog, să închizi ușa aia? arăt eu spre ușa care va separa pronaosul de naosul bisericii. La urma urmei, nu suntem la show-ul lui Jerry Springer. Iar după ce-mi face pe plac, încep să mă plimb înapoi și-ncolo, întrebându-mă cum să i-o spun cât mai delicat.

Dar nu există nici un mod delicat de-a o spune.

— Îmi pare rău, Jonathan, încep eu domol. Foarte rău. Și, îmm, știu că ar fi trebuit să-ți fi spus mai de mult, dar n-am știut până acum cam o oră, m-am îndrăgostit nebunește de altcineva, și nu mă pot mărita cu tine, fiindcă te-aș face nefericit și ne-aș distruge viețile amândurora. Cuvintele ies îmbulzindu-se.

Și atunci, înainte ca bietul Jonathan să poată pricepe ceea ce tocmai i-am spus, ușa pe care abia a închis-o se deschide brusc, iar în dreptul ei stă Elaine.

— Vai, e numai vina mea, se tânguiește Elaine, destul de teatral. Ceea ce e un șoc, pentru că n-a invitat-o nimeni la petrecerea asta de despărțire.

Trebuia să-ți fi spus înainte ca lucrurile să ajungă până aici, dar n-am știut cum, se văicărește ea din nou, tare.

Destul de tare pentru ca toată adunarea să audă. De fapt, toată adunarea s-a întors spre noi și ascultă fiecare cuvânt.

„S-a dus și despărțirea noastră intimă”, mă gândesc, întrebându-mă în același timp despre ce naiba vorbește Elaine. Cum poate să fie despărțirea mea de Jonathan vina ei? Și cum a aflat ea?

— Ajunge, Elaine. Jonathan ridică o mână. Credeam că ne-am înțeles să discutăm mai târziu – mai bine să ne ocupăm de asta după, ăă, ziua asta tensionată.

— Să discutăm ce, mai târziu? întreb eu, complet buimăcită. Întreaga adunare e la fel de buimăcită.

— Nu-mi voi ierta niciodată că ți-am distrus total viața, se vaită Elaine și lacrimile-i țâșnesc din ochi.

— Îmm. Cum, mai exact, mi-ai distrus viața? Credeam că eu sunt cea care distruge vieți, dar se pare că avem parte de informații noi.

— Am fost atât de supărată după ce Mungo și cu mine ne-am despărțit, și-apoi, când m-am întâlnit întâmplător cu Jonathan anul trecut în

august, și el a fost atât de bun și înțelegător, nu m-am putut abține. Am căzut pradă avansurilor lui.

— Ce? Carmen se repede spre Elaine îngustându-și ochii, pentru că, bineînțeles, prietenii mei au auzit-o pe Elaine de-afară, atât de puternic îi reverbera vocea, și au intrat să afle ce se întâmplă.

Asta aș vrea să știu și eu.

— Stai așa, spun eu, ridicând mâna, concentrându-mi atenția la Elaine.

De fapt, întreaga adunare e cu ochii pe Elaine. Ceea ce e rău, pentru că, dacă spune ceea ce cred eu că spune despre Jonathan, înseamnă că m-a înșelat, iar acum știe toată biserica. Ce umilitor!

— Îmm, am putea să ieșim afară un minut și, îmm, să discutăm asta între patru ochi? murmur eu, cu obrajii arzând, dar Elaine e de neoprit.

— Vai, îmi pare atât de rău, se tânguie ea din nou. În gura mare.

Întâmplător, din cauză că eram cu moralul la pământ pe atunci, m-am culcat cu Jonathan chiar pe la începuturile relației voastre.

Fir-ar a dracului.

Surprinsă, întreaga adunare pufnește zgomotos, apoi se lasă o tăcere asurzitoare, în timp ce toți încearcă să asimileze declarația ei senzațională.

Până și Carmen, de data asta, a rămas cu gura căscată de uimire. Jonathan s-a culcat cu Elaine? Creierul meu refuză să priceapă...

— Și, începe iar Elaine, apoi se oprește teatral. Mai e ceva.

Ce-ar mai putea fi? Ah, la dracu'.

Jonathan este... — Jonathan e

tatăl lui Becky.

...Tatăl lui Becky.

Pe când liniștea asurzitoare se adâncește într-un calm și «nai mare, încărcat de spaimă, mă întorc spre Jonathan. Prietenii mei și toată adunarea se întoarce spre Jonathan, pentru că așteaptă, ca și mine, ca el să nege asta.

Nu-i nevoie să întreb, pentru că adevărul i se citește pe față.

În ciuda lacrimilor, sunt sigură că expresia

infatuată, triumfătoare de pe fața lui Elaine nu-

i doar imaginația mea. E adevărat, așadar...

— N-ar trebui să o spui cu expresia asta infatuată, triumfătoare pe față, rupe tăcerea Jees, în mod surprinzător. „E șocant și pentru că Jess nu e de obicei atât de bătaioasă.” Mai ales în casa Domnului. Nu ești o femeie de treabă, nu ești deloc o femeie de treabă.

Și totul capătă sens. Lui Elaine i-a plăcut întotdeauna să facă declarații în momente în care acestea îi puteau stânjeni și umili la maximum victima.

Și mă întreb, așa cum m-am întrebat de multe ori în viața mea, de ce simte nevoia să le facă asta celor mai apropiați și mai dragi.

— De ce... încep eu și mă opresc să-mi dreg glasul. De ce, încep din nou, n-ai spus nimic până acum? De ce ai așteptat să deschizi gura tocmai azi și nu în altă zi? Știu răspunsul, dar tot nu-mi vine să cred că mi-a făcut una ca asta.

— Păi, n-am știut cum, spune Elaine. Mă temeam că ai să te superi.

— Aveai de gând să aștepti până la slujbă, până când Philip ar fi întrebat dacă există vreun motiv pentru care Jonathan și cu mine n-ar trebui să ne căsătorim, nu-i așa? Întreb eu retoric, fiindcă pot citi răspunsul pe fața ei îngâmfată. Dar când eu n-am apărut la altar și l-am chemat pe Jonathan aici, ai știut că se întâmplă ceva, așa că ai profitat de ocazie. Ai vrut să mă faci să sufăr cât mai mult cu putință. Dar de ce?

— De ce-aș face ceva atât de îngrozitor? Elaine face un pas înapoi când înaintez spre ea, pentru că sunt furioasă că, încă o dată, m-am lăsat adormită

într-un fals sentiment de siguranță. Că am crezut cu adevărat că s-a schimbat, iar în tot timpul ăsta ea își păstra informația prețioasă ca s-o împărtășească întregii lumi.

— Elaine Mayford, ar trebui să-ți fie rușine obrazului, îi spune mama venind furioasă din naos, ca o leoaică în apărarea puiului. Să-i distrugi ziua nunții biete Rosie. Nu ești mai brează decât o târâtori ordinară.

Întotdeauna ai fost o fetiță obraznică și răutăcioasă, iar acum ești o femeie obraznică și răutăcioasă.

— Ascultă, cu cine crezi că vorbești? Tanti Pat, mereu pe fază, e cu un pas în urma ei. Cum îndrăznești să-i vorbești așa lui Elaine, gură spurcată, ființă vulgară ce ești?

— Mai taci din gură, Patsy, se întoarce mama spre ea. Ne-ai surzit ani de zile cu gura ta de mironosiță, cu ambițiile tale de mărire. Scuze, Bill, îi spune ea bietului unchi Bill, care o urmase pe tanti Pat.

— Ba nu, sunt de acord, vine comentariul surprinzător al unchiului Bill.

Trebuia să pun piciorul în prag cu ani în urmă.

— William, se întoarce tanti Pat spre el. Amintește-ți responsabilitățile pe care le ai.

— Ah, mi le tot amintesc de treizeci de ani. Nu scapi nicio ocazie să mi le amintești, dar asta-i prea mult. Să-ți fie rușine, Elaine.

Și în timp ce unchiul Bill pune piciorul în prag pentru prima dată în treizeci de ani, eu mă întorc spre Jonathan.

— De ce? îl întreb.

— Îmi... pare rău, draga mea. A fost o greșeală. S-a întâmplat o singură dată...

— De cinci ori, de fapt... îl întrerupe Elaine.

— Târfuliță ticăloasă, îi spune bunica Elsie. Oricum, ai fost întotdeauna o târfuliță ticăloasă. Mereu ai vrut ce era al altuia, și nu te-ai schimbat.

— Vorbește o damă ordinară din Bethnal Green, spune tanti Pat, ceea*fee nu-i deloc de ajutor.

— Taci din gură, Pat, o avertizează unchiul Bill. Întotdeauna le-ai tratat de sus pe Sandra, Elsie și Rosie, ba și pe dragul de Edward când trăia. Nu c-ai fi avut vreun motiv.

— Zău, Patsy, ar trebui să încetezi să sfidezi pe toată lumea de la înălțimea nasului tău snob, se repede tanti

Lizzy să le protejeze pe mama și bunica, dar chiar n-au nevoie. Și tu, Elaine. Nu știu cum ai putut să-i faci una ca asta propriei tale rude, sânge din sângele tău.

— Mai ales că se trage din fiica nelegitimă a unui semi-pair, adaugă unchiul Bill, făcându-ne să găfâim de surprindere, în vreme ce tanti Pat pălește.

— Dar am rupt-o cu Elaine pentru că te iubeam pe tine, insistă Jonathan, luându-mă de mâini. Pe tine te iubesc. Cu tine vreau să mă însor.

— Dar ai uitat în mod convenabil să-mi spui despre fiica ta? întreb eu. Nu pot să cred că e atât de nesimțit.

— Am aflat că e a mea abia azi-dimineață, când a venit Elaine să mă vadă, ne spune Jonathan mie și întregii adunări. Jur că n-am

știut. Nu i-aș întoarce niciodată spatele unui copil al cărui tată sunt.

Și îmi pare rău pentru el, fiindcă știu că spune adevărul. Numai Elaine ar face o chestie de genul ăsta. Mai ales acum, că toate speranțele pe care și le pusese în Luke i s-au spulberat.

Îmi dau seama că și ceilalți îl cred, pentru că toți clatină din cap și murmură între ei.

— Dar, continuă el, strângându-mi mâinile, putem să trecem peste asta și să ne vedem de viitorul nostru împreună.

— Și cu Becky cum rămâne? sare Elaine. Noi suntem de neglijat? Ești tatăl ei, Jonathan. Ai o obligație față de ea și față de mine.

În momentul ăsta mă izbește turnura ridicolă pe care a luat-o situația noastră neplăcută.

— O, Doamne. Cred că ți-am stricat spectacolul, Elaine, spun eu rar. Ai păstrat știrea asta de senzație ca să-mi distrugi nunta. Dar chiar nu era nevoie să te obosești.

— Exact. Jonathan îmi strânge iar mâinile și mi le smulg din strânsoare. — Fiindcă singurul motiv pentru care am venit la biserică a fost ca să anulez nunta.

Întreaga adunare pufnește din nou.

— Îmi pare rău, Jonathan. Scuze tuturor. Mă simt și mai îngrozitor.

— Rosie, dragă, ești sigură că asta vrei? mă întreabă mama blând. — Bineînțeles,

intervine bunica Elsie, care nu se poate

abține. E îndrăgostită de altcineva.

— Dar a vrut să facă ce se cuvenea. Carmen, deloc surprinzător, și-a recăpătat glasul și se adresează la rîndul ei adunării. Rosie, fiindcă așa e ea, a știut că îi e datoare lui Jonathan să-i spună personal.

Adunarea pufnește iarăși de surprindere – se pare că e ziua pufnelilor.

— Așa e, spun eu rar. Sunt îndrăgostită de Luke Benton. Mă simt atât de... eliberată. Îmi pare sincer rău, Jonathan, îi spun blând. Nu mă pot mărita cu tine. Sunt cu adevărat îndrăgostită de Luke Benton, mai spun o dată, și cele treizeci de kilograme de lână îmi cad complet de pe umeri.

„Ce melodramă”, mă gândesc eu când îmi dau seama de ironia desăvârșită a situației.

N-am auzit niciodată de o nuntă unde (a) mireasa vrea să anuleze ceremonia pentru că iubește alt bărbat, (b) examanta mirelui vrea să strice ceremonia, dintr-un motiv infam știut numai de ea, (c) mirele este tatăl copilului verișoarei miresei și (d) mireasa poartă pantofi care o strâng ca să se pedepsească pentru că nu vrea să se mărite cu mirele. Sună atât de ridicol, nu-i așa? Și nu mă pot abține. Încep să râd isteric, fiindcă-i mai bine decât să plâng, nu?

Și apoi Carmen, Jess, Flora, Ned, Charlie, Lewis și

Paul încep să râdă cu mine, fiindcă ei, bineînțeles,

sunt singurii care-și dau seama de ironia situației.

Curând, întreaga adunare – una restrânsă, slavă Domnului, constând doar din familie și prieteni apropiați – se prinde și râd cu toții. Nu și cei din partea lui Jonathan, evident...

Și nici Philip, care-și păstrează figura serioasă, fiindcă presupun că n-ar fi corect din partea unui preot să râdă de o situație atât de absurdă, mai ales în casa Domnului.

— Ei bine, nu vreau să întrerup ședința asta de spovedanii, spune

Carmen, încercând să se oprească din râs. Dar timpul trece și avem de prins un avion. Nu-i așa, Rosie?

— Fiindcă, Rosie, e marea ta șansă să-ți găsești dragostea, insistă Jess.

— Mergem, Rosie?

E momentul deciziei. Mă duc acasă și-mi continui viața plăcută și sigură, sau îmi asum cel mai mare risc din viața mea?

— Nu-ți face nicio grijă, îmi spune mama, cu un zâmbet larg.

— Și nu-ți face griji nici pentru bufetul pregătit pentru recepție, îmi face cu ochiul bunica Elsie. N-o să se risipească-n vânt. Du-te și ia-ți perechea aia de pantofi provocatori, fata mea.

— Da, spun eu, scoțându-mi de pe deget inelul de două sute de lire cumpărat de Jonathan și dându-i-l lui Elaine, care nu și-a recăpătat graiul de când am pus-o la punct. Să ai o viață bună, îi urez peste umăr, cu toată sinceritatea, înainte de a ne rezezi pe scări spre mașina lui Ned.

Pe treptele bisericii, mă opresc și-mi scot pantofii strâmți. N-am să mai port niciodată pantofi care mă strâng. — Cât e ceasul? întreb pentru a milioana oară, când Ned virează brusc de pe autostrada M25 pe M4, iar mașina căreia îi taie fața barbar îl claxonează.

— Jigodie, dobitocul dracului, urlă Ned, arătându-i degetul celuilalt șofer. Cine-ar fi crezut că la volan Ned devine Mr. Hyde?

— E și douăsprezece minute. Nu te mai agita, îmi spune Charlie. Ba nu, agită-te în continuare, rânjește el.

— E bine să te vedem și pe tine agitată o dată-n viață, încheie Lewis în locul lui.

— Sunt două minute de când ai întrebat ultima oară, spune Carmen. Pe cuvânt, nu te-am mai văzut niciodată așa de nerăbdătoare și de agitată, pentru niciun motiv. E fantastic, să fiu a dracului, rânjește și ea, iar stomacul începe să mi se strângă de panică. Dacă ajungem prea târziu?

— Dacă ajungem prea târziu?

— O să ajungem la timp, mă asigură Ned. Și apoi: Jigodia dracului, ați văzut cum mi-a tăiat fața? Vrea să-l aprobăm.

— Calmează-te, dragă, îl bate Flora pe braț. Concentrează-te la drum.

Ned, trebuie spus, nu e cel mai bun șofer din lume. Când schimbă benzile, ajungem topi în aceeași parte a mașinii.

— Dar dacă nu e la zborul de ora două? Dacă a avut unul mai devreme, iar acum e la câteva mile deasupra Atlanticului și n-am să-l mai văd niciodată? mă perpelesc eu.

— Nicio șansă, clatină Lewis din cap. Trebuie să fie acolo cu cel puțin două ore înainte de îmbarcare.

— Așa că trebuie să fie la cursa de la două. Sau mai târziu.

— Dar dacă...

— Trebuie să crezi, îmi spune Jess din spate, unde ea, Philip și Paul stau înghesuiți ca sardelele. Da, Philip, pentru că n-a vrut să fie lăsat pe dinafară.

— O să dea Domnul, îmi spune Philip. Scuze, a sunat cam pretentios, nu-i așa? adaugă el. Am vrut doar să te fac să te simți mai bine.

— Sigur e la terminalul trei? strigă Ned de pe locul șoferului în timp ce virează brusc ca să se înscrie pe banda corectă.

— O, Doamne, dacă mergem la un terminal greșit? mă perpelesc iarăși.

Mai ai coniacul ăla, Carmen? Cred că mai am nevoie de-un pic.

— Nu. N-ai nevoie să-ți faci curaj ca să faci asta, îmi spune ea categorică. De altfel, l-am terminat la biserică.

— Dar suntem pe-aproape? întreb eu, ca un puști pe bancheta din spate a mașinii, într-o călătorie lungă.

— Ned are situația sub control, spune Paul. Nu-i așa, Ned? ’

— Încetați. Flora comandă de pe scaunul din față. Încetați cu toții. Vom ajunge la timp, Rosie, acolo unde trebuie, întregi, și-l vom găsi pe Luke.

Acum, trage adânc aer în piept.

Trag atâta aer în piept, că în momentul în care Ned oprește în fața terminalului, aproape că intru în hiperventilație.

— Duceți-vă, ne spune Flora când coborâm din furgonetă. Parcăm mașina și venim după voi.

În timp ce mă îndrept spre intrarea principală a terminalului, în fruntea tuturor, îmi dau seama dintr-odată că nu știu unde merg, și fac stânga-mprejur. Prietenii mei se opresc cu toții.

— Ghișeul de înregistrare al liniei Virginia Atlantic ar fi un loc bun de unde să începem, spune Carmen înainte să pun vreo întrebare.

Și-o luăm iar la fugă.

Și cum ne zorim spre aeroport, o mulțime de oameni se opresc să se holbeze la noi. „O mireasă desculță, cu domnișoare de onoare, un preot și trei bărbați îmbrăcați formal vor avea cu siguranță același efect pe un aeroport aglomerat”, mă gândesc fără să-mi pese, gonind spre ghișeul Virginia Atlantic. Unde e o coadă foarte lungă.

— Dumnezeu, n-o să ajungem la timp, spun eu, așezându-mă la rând.

Nicio speranță.

— Cine nu îndrăznește, nu cucerește doctorul, spune Charlie, apucându-mă de braț. Uită de politețe măcar o dată, Rosie.

— Vă cerem mii de scuze, le spune Carmen pasagerilor care stau la coadă, apucându-mă de celălalt braț, și mă târăsc amândoi în față.

— Următorul, vă rog, anunță o funcționară de la Virgin Atlantic. — Îmi pare tare rău, le spun eu pasagerilor uluiți.

Dar e o problemă

urgentă de dragoste. Vă rog, îi spun funcționarei la fel de uluite. Știu că e foarte neobișnuit, dar și eu sunt într-o situație foarte neobișnuită și am nevoie disperată să aflu dacă un anumit pasager s-a înregistrat deja... — Știm că nu puteți divulga informații precise... intervine Carmen.

— Dar e un caz de dragoste într-un totu împărtășită... adaugă Jess. Într-un totu împărtășită.

Oh, sper să aibă dreptate.

— Se numește Luke Benton... Paul.

— E un doctor absolut superb... Charlie, bineînțeles.

— Și crede că iubita lui — adică Rosie a noastră, aici de față — se mărită cu altul...

Lewis.

— Pentru că nu i-am spus că-l iubesc azi-dimineață când a venit să mă vadă înainte de ne-nunta mea, mă tânguiesc eu. Am fost o idioată, care n-a fost în stare să recunoască realitatea deși îi sărea în ochi, așa că el nici măcar nu știe...

— Că ea nu s-a măritat cu bărbatul nepotrivit, intervine Carmen.

— Iar el pleacă în America și n-am să-l mai văd niciodată.

— E foarte neregulamentar ce-mi cereți, începe încurcată funcționara de la Virgin Atlantic – Amanda, după ecuson.

— Stimată doamnă, pot garanta pentru ei toți, o anunță Philip, înveșmântat în straiele sacerdotale de ceremonie. Sunt preot.

— Ei bine, spune ea, clătinând din cap. Așa ceva n-am mai auzit până acum. Apoi ne zâmbește cu toți dinții. Va trebui să vorbesc cu șeful meu, să vadă cum se procedează într-un astfel de caz.

— Totul e în regulă? Doi gardieni vânjoși apar lângă noi într-o clipită. — Oamenii aceștia tulbură liniștea? Mai apar doi gardieni, iar eu mă panichez că o să ne scoată afară din terminal.

— E o problemă de dragoste, le spune Amanda, noua noastră prietenă de la VA, și le face rapid un rezumat al problemei.

— În esență, tânăra aici de față trebuia să se mărite. Adevărata ei iubire este într-un avion cu destinația New York, iar ea tocmai și-a dat seama că pe el îl vrea, nu pe mire. Am spus bine?

— Da. Dăm cu toții din cap ca niște căței ori pisoii de jucărie la geamul din spate al unei mașini.

— Mă întorc imediat, vreți să așteptați aici?

De parcă ne ducem altundeva! Dar, Doamne, e deja ora unu. Probabil că deja se urcă în avion!

— Dați-i o șansă bieteii fete, strigă o femeie de la coadă.

— E iubire adevărată, mai spune cineva, iar

ceilalți pasageri aprobă în cor.

— Oh. Păi, și mie îmi place o poveste bună de dragoste, dă din cap unul dintre gardieni.

— Mai ales cu final fericit, spune altul.

— Ai văzut filmul *Pur și simplu dragoste*? Foarte tandru, foarte emoționant.

— A, e unul dintre preferatele mele.

— Îmi pare rău, spune Amanda când se întoarce la ghișeu, și ne ținem cu toții răsufierea. Nu pot divulga nicio informație legată de pasageri.

Asta e. M-am trezit prea târziu.

— Dar trebuie să se poată face ceva... insistă Carmen.

— Aveți milă, strigă aceeași femeie de la coadă în asentimentul celorlalți.

— Mă lăsați să termin? spune Amanda zâmbind. Ne consultăm cu conducerea aeroportului, dar dacă ați vrea să ne spuneți numele dumneavoastră complet, și pe cel al persoanei iubite, o să vedem dacă ni se permite să facem un anunț la difuzoare.

Îi spun numele și, zece minute mai târziu, așteptăm la poarta de control.

— Îl rugăm pe doctorul Luke Benton să se prezinte unui reprezentant al liniei aeriene, bubuie difuzoarele.

Domnișoara Rosie Mayford trebuie să-i spună urgent că îl iubește și îl așteaptă la poarta de control. Repet.

Domnule doctor Luke Benton, domnișoara Rosie Mayford este, spre deosebire de Elvis, în clădire și așteaptă nerăbdătoare răspuns la declarația dânzei de dragoste. Vă rugăm să vă prezentați unui reprezentant al aeroportului sau al liniei aeriene.

— Dumnezeule, e oficial, spun eu, rânjind către prietenii mei. Tot aeroportul știe că-l iubesc.

La dracu'. Tot aeroportul... Sunt atât de agitată, încât abia mă pot gândi la ce-am să spun dacă apare.

— Hei, scumpo, dacă nu apare, mă însor eu cu tine, îmi spune unul dintre gardieni.

— Eileen a ta n-o să fie prea încântată, îi spune colegul. O să vină, scumpo. Cum să reziste la un gest așa romantic? Eu n-aș rezista la un gest așa romantic, tu ai putea, Bert?

Cinci minute mai târziu, mesajul este repetat în megafoane, iar în jurul nostru s-a adunat o mulțime de spectatori și simpatizanți.

— Domnule doctor Benton, potrivit cântecului lui Phil Collins, „Nu poți grăbi dragostea”, dar nu e momentul să urmați acest sfat. Vă rugăm să vă faceți apariția.

Toată lumea râde încurajator când până și crainicul anunțurilor intră în atmosferă. Dar eu încep să fiu îngrijorată, pentru că e unu treizeci, iar avionul trebuie să se fi aglomerat serios.

— N-are niciun rost, spun eu, dezamăgită. Probabil că nici nu poate auzi anunțul din avion.

— Ba nu, îmi spune o funcționară îmbrăcată în sacoul roșu al liniei Virgin Atlantic. N-am voie să vă spun, dar au transmis anunțul dumneavoastră și la difuzoarele din avion. Nu pot să vă spun care avion și nici să vă confirm că este sau nu în el, dar nu vă pierdeți speranța, îmi spune ea, făcându-mi cu ochiul.

— Dacă am ajuns până aici, putem foarte bine să așteptăm, îmi spune Philip. Ai un pic de credință.

La unu și treizeci și cinci anunțul e difuzat din nou, și tot niciun semn din partea lui Luke, iar avionul se pregătește probabil de decolare, așa că trebuie să accept realitatea. Nu vine.

— Ce se-ntâmplă?

Flora și Ned ne ajung în sfârșit din urmă. În timp ce toată lumea îi pune la curent, eu oftez și mă uit în jos, la picioarele mele. Am făcut-o. Mi-am asumat un risc. Știam că s-ar putea să iasă și așa, dar pentru câteva ore am crezut că poate avem o șansă, că poate mă iubește.

— Nu vine. Asta e. Asta e, spun eu.

E unu și patruzeci și cinci. Mult prea târziu. E timpul să plec acasă. Mă concentrez din toate puterile la degetele mele de la picioare, îmbrăcate în ciorapii străvezii, ca să evit toate privirile compătimitoare.

— Presupun că și-a pus căștile – știi – și asculta muzică sau mai știu eu ce, și n-a putut auzi anunțul, îmi spune Flora, încercând să mă înveselească și eșuând.

— Rosie, îmi spune Carmen la ureche și mă înghiontește.

— Uită-te, mă îndeamnă Paul.

— Vai, vai, spune Jess.

— A dat Domnul... Philip. Vai, scuze tuturor, a sunat cam ciudat, nu?

— Rosie, vine. Charlie mă înghiontește și el.

— Uite-l, adaugă Lewis.

Ia x mulțimea urlă.

Și-atunci îmi ridic privirea.

Dincolo de poarta de control, mulțimea s-a dat de-o parte și de alta, formând un coridor ad-hoc. La distanță, pe lângă magazinele duty-free, văd un bărbat alergând.

Mulțimea ovaționează când trece prin dreptul ei.

E Luke.

Când ajunge la poarta de control, iar gardienii

îl bat încurajator pe spate și-l lasă să treacă,

ochii îi sunt ațintiți asupra mea. Mă duc să-l

întâmpin.

E înfierbântat și răvășit, și găfâie. „Și nu l-am văzut niciodată arătând atât de superb”, mă gândesc, întinzându-mă să-i netezesc părul ciufulit. Îmi doresc să fac asta de-o veșnicie.

Mulțimea se potolește, așteptând finalul reveriei. Iar eu am încremenit în muțenie.

— Tu ești, mă tachinează el, rupând tăcerea, privindu-mă cu ochii mijiți și zâmbind.

Iar eu sunt agitată, emoționată, nerăbdătoare, cu inima bătându-mi atât de tare în piept, că sigur se zgâlțâie tot aeroportul.

— Cred că putem spune cu certitudine că sunt, într-adevăr, eu, zâmbesc la rându-mi, iar vocea îmi tremură la fel de tare ca picioarele. Și apoi: în caz că ar exista o cât de mică posibilitate să-ți fi scăpat, cred că ar trebui să știi că eu – eu – te iubesc.

— N-am crezut cu adevărat până nu te-am auzit spunând-o. Apropo, și eu te iubesc, spune el încetișor. Apoi, înainte să mă sărute, îmi vede picioarele și se oprește. Ce s-a întâmplat cu pantofii tăi? mă întreabă, ridicând o sprânceană sarcastică *a la* James Bond, și râd.

— Nu mi se potriveau.

— Trebuie neapărat să facem ceva în legătură cu încălțăminte ta, spune el, aplecându-și capul.

Și când mă sărută, și când eu îmi încolăcesc brațele de gâtul lui, mulțimea scoate un urlet de aprobare, aplaudă și ovaționează.

Și în timp ce mă sărută, un alt anunț bubuie din difuzoare.

— Pentru puținii dintre dumneavoastră care nu se îmbulzesc în zona porții de control, veți fi încântați să aflați că domnișoara Rosie Mayford l-a găsit pe domnul doctor Luke Benton. Dorim să profităm de ocazie pentru a le ura, în numele liniei aeriene Virgin Atlantic și al întregului personal al aeroportului Heathrow, un viitor fericit. Vremea este foarte bună pentru o aterizare fericită.

Zece luni mai târziu...

Luke și cu mine ne-am căsătorit azi-dimineață, iar el și-a ținut promisiunea legată de situația încălțăminte mele.

Mi-a făcut cadou de nuntă o pereche superbă de pantofi italienești de mătase, făcuți la comandă, care-mi vin ca turnați.

— Slavă Domnului, murmură Luke aproape de gura mea în timp ce mă trece pragul apartamentului nupțial și închide ușa cu piciorul.

Eu sunt superbă și sfioasă (dar într-un fel sexy) într-o rochie lungă, albă, iar Luke, înalt și la fel de sexy răvășit, în costum.

— „Dulce mister al vieții, te-am găsit în sfârșit” nu cântă, slavă

Domnului, în fundal, fiindcă pulsul îmi bubuie atât de tare în urechi, încât nu mai aud nimic.

Nemaiputând aștepta nicio clipă în plus, ne smulgem unul altuia hainele de pe noi.

Înainte să ajungem în pat, ne repezim nerăbdători unul la celălalt.

Frustrat, pentru că degetele îi tremură așa de rău încât nu-mi poate descheia nastureii de perle de pe spatele rochiei, Luke își strecoară mâinile pe sub fusta mea și-o ridică până la talie, și-apoi... Ah.

E de speriat ce poate face omul ăsta cu mâinile lui...

Mulțumirile autoarei

Le mulțumesc din inimă tuturor membrilor site-ului Deannei Carlyle pentru generozitatea cu care m-au sprijinit și pentru ajutorul pe care mi l-au dat în descrierile a tot felul de slujbe trăsnite.

<http://groups.yahoo.com/group/chicklit/>

Le mulțumesc de asemenea tuturor membrilor Chick Lit Writer's of the World pentru generozitatea cu care m-au sprijinit și pentru ajutorul pe care mi l-au dat în descrierile a tot felul de slujbe trăsnite.

www.chicklitwriters.com

Le mulțumesc din tot sufletul agentei mele, Paige Wheeler, și editoarei mele, Kelly Harms, pentru sfaturile editoriale excelente.

În sfârșit... toată dragostea pentru Lani Diane Rich și Alesia Holliday, pentru că sunt nemaipomenite așa zăpăcite cum sunt.

[www.](http://www.literarychicks.com)

[literarychicks.](http://www.literarychicks.com)

[com](http://www.literarychicks.com) Sunt eți cei

mai buni!